

ჩემი ჰობი

პ რ ე ზ ი ა ა

საქართველოს სახელმწიფო სასოფლო –
სამეურნეო უნივერსიტეტისა და
ხაშურის მხარეთმცოდნეობის
მუზეუმის ლიტერატურული სალონის
" ჰელიკონის" სპეციალური ერთობლივი
გამოშვება

ლიტერატურული
აღმანახი № 3



თბილისი 2005



უსაზღვრო გულწრფელი მადლობა
უნივერსიტეტის სტამბის დირექტორს
ნოდარ ტყეშელაშვილს,
საწარმოს უფროსს ვია თაბუაშვილს
და მათ ყველა თანამშრომელს წიგნის
ტირაჟირებისას გაწეული უანგარო
ამაგისათვის!

როცა მოყვასი გიყვარს, - ყოველთვის შეძლებ
სიყვარულს განსაკუთრებული ფორმა
მოუძებნო... და ჩასაფრებულიც კი ხარ,
ღირსეულად წარმოაჩინო მისი სიდიადე!...
მოხარული ვარ, რომ სწორედ ახლა, ჩვენს
დროში, ჩვენი ძალისხმევით, ხაშურსა და
სასოფლო - სამეურნეო უნივერსიტეტს შორის
მეგობრობა ასეთი ღამაში ლიტერატურული
აღმანახის გამოცემაში აისახა!
ეს დღესასწაულის ტოლფასი ფაქტია და
გულითადად მოგილოცავთ, ბატონებო!

უნივერსიტეტის რექტორი –
პროფესორი თენგიზ ურუშაძე

*მეგობრობის ნიშნად ასეთი ლიტერატურული
ალმანახის გამოცემას მაღლი უთუოდ მოჰყვება
და ამიტომ ახალი შემოქმედებითი ძიებების
უზადო სტიმულად მივიჩნევ.
უდიდესი რწმენა მაქვს იმისა, რომ მომავალში
მრავალი გამორჩეული წარმატებით
აღტაცებულებს გიხილავთ.
მუდამ თქვენს გვერდით მიგულეთ სიკეთის
სხივნაფენ საქმიანობაში.*

პატივისცემით,

ხაშურის რაიონის
განათლების განყოფილების გამგე -

პროფესორი მურად მთვარელიძე

ვასილ ამირიძე

*დაიბადა 1933წელს დუშეთის რაიონში.
დაამთავრა სას.სამეურნეო ინსტიტუტის
მექანიზაციის ფაკულტეტი 1996 წლიდან
სსაუ უფროსი ინჟინერ- სპეციალისტია.*

ღმერთო!

(კედრება)

სამი დავანთე ქვეყნად ჩემი
ყოფნის სანთელი,
ნურც ერთს უდროოდ ნუ ჩამიქრობ
გემუდარები,
უბოძე მონათ, გული წრფელი ,
სული ჯანმრთელი,
და შენს მორჩილად , ცათა შინა
მმზერი თვალები....

17. 02. 77



ბასილ მელიქიშვილს

ღირს ქართველთ შორის ცის საუფლოში,
მწამს, შენც გადგია უფლის ნათელი,
აქ კი, შენს მშობელ ივერთ მთა-ბარში,
მარად გენთება ხსოვნის სანთელი

16. 09. 88. ამირნი.



კაცთა მოდგმიდან კითხვის პასუხს ვერვინ მიაგნოს,
თუნდ გადაქექოს ყველა ბრძენის ნაღვაწი სრული,
დედამიწაზე სიცოცხლეა მარადიული?
თუ უფლის ნებით უღვეს მიჯნა, აქვს დასასრული?

თიბათვის 10, 02

* * *

ამ ქვეყნის სტუმრად მშობა განგებამ,
 შრომის, სიკეთის საქმეთა ქმნადა,
 მართლმადიდებელს წინ მიძღვის რწმენა,
 მართალთ გზითა ვვლო წასვლამდე ცადა.
 16. 04. 78

* * *

ბედნიერია ქართველი
 სიცოცხლის მწუხრში მთქმელი,
 შრომით და გარჯით გავლიე
 წუთისოფელი მთელი,
 ხალისიანი ღიმილით
 ვხვდებოდი ყველა დილას,
 მუდამ ვიცავდი ათ მცნებას
 სახარებაში მბრწყინავს.
 ვერიდებოდი ავ საქმეს,
 გაუტანლობას, დალატს,
 არა ქურდობით, - შრომით
 ვქმნიდი ოჯახში დოვლათს.
 ვუშვებდი ალბათ შეცდომებს
 ჩემს უნებურად უღირსს,
 შემოგდადადეგ გამჩენო
 შემინდო უგნურს, უვიცს...
 10. 01. 05

* * *

სამშობლოვ ჩემო, შენს მწარე ხვედრზე
 თითო-ოროლა თუ ფიქრობს მხოლოდ,
 ქვეყნის დაქცევას, ხალხის წამებას,
 არა და არა , არ უჩანს ბოლო.

ურჯულო, რუსი, სომეხი , ოსი,

ივერთ სამკვიდროს კვლავაცა გლეჯენ
უთაო თავკაცთ – ცვედანთა გამო,
ჩვენს მთა-ჭალაში მომავალს სტედენ.
გამოგვადვიდო იქნებ, გამჩენო,
აღმაშენებელს მივბაძოთ დავითს,
საქვეენო საქმე წინ გავიდლოლოთ,
საბაბი მოვსპოთ ძმობაში დავის...
ავის მსურველთა რისხვად ავმაღლდეო,
ერთი აზრი და მიზანი გვიძღვენ,
მტერი მოვსრათ და ... მადლიერებით
მზერა მოვმართოთ მეუფევე - ცისკენ...

03. 04. 04



ოცდასამი ნოემბერი
გიორგობა დღე,
ირგვლივ სუსხის ზეიმიია
თოვლი ჰფარავს მთებს.
გიორგობა, გიორგობა!
რა საამოდ უღერს.
დიდ წინაპარს, დიდმოწამეს,
განვადიდებთ დღეს.
ჩვენს დიდ მფარველს
წმინდა სანთლით,
შევავედრებ ერს,
საქართველოს მზეს და ზეცას,
შემდგომ ოჯახს ჩემს...

23. 11. 87



აპრილის თვეა, წყნარი საღამო,
 თვალი მოვაველე სივრცეებს ზეცის,
 ჩემს უნებურად პირჯვარს ვიწერ და -
 ტანს ჟრჟოლის ცივი პერანგი მეცმის.

დმერთო ძლიერო! – რა ნათებაა?
 თითქოს კუდი აქვს უჩინარ ცთომილს,
 გამუდმებული სხივთა ფრქვევაა,
 შუქურასა ჰგავს ცაში ატყორცნილს.
 ამით რას გვამცნობ უზენაესო?
 რა გველოდება, ლხინი თუ ურვა?
 აკმარე ცრემლი ივერთა მოდგმას
 და ნუ მოაკლებ ჩვენს დუშმანს ჭმუნვას.

27. 04. 97

ჩემს შვილებს

მსურს გამუდმებით თქვენში ჰყვოდეს
 გულკეთილობის ყვავილი წმინდა,
 ყოველდღიური შრომით და გარჯით,
 ირგვლივ სიკეთეს სთესავდეთ მინდა.
 არ მოგკლებოდეთ ლუკმა ალალი,
 არც გეოცნებოთ იყოთ მდიდარი,
 რადგან საწუთრო არს წარმაგალი.
 ვითარცა ტალღა ლალი მდინარის.
 დალახეთ ისე ამ ქვეყნის გზები,
 მშობლის აუგი არავინ გკადროთ,
 რომ სამარეში არ გადაებრუნდეთ
 თქვენი უღირსი ნაბიჯის გამო.
 იხარეთ მარად, - და ათი მცნების
 თუ შეძლებთ დაცვას წმინდა წერილის -
 შთამომავლობას თქვენსას მერწმუნეთ,
 გვერდით ჩაუვლის დასმა წერტილის...

06. 06. 02

კარგი მეზობლის პაწია ასულს

ოცნებების სამეფოში
 მოფარფატე ფერიავ,
 შენი გული და გონება
 დღეს სისარულს მღერიან,

კეთილმა და ბედნიერმა
 სულ იხარე, იფრინე
 ჩვენო ციცქნა ანგელოზო
 სომხიშვილო ირინე.

26. 11. 97

*დედის კარნახით ჩაწერილი
ხალხური ლექსი წისქვილზე*

სათავით მოკიდებული,
 დარ – ბორბალზე წყალი დისა,
 ვინც კი იქ საფქვავს მიიტანს,
 ქრისტე ხელით დააყრისა.
 აფეთენ ეშმაკები:
 რა გაგიხდა ეგრე ფქვითა?
 მაგ წისქვილს ჩვენ გაგიმართავთ
 თუ ჩაგვიდებ ცოტას წილსა.
 გაუმართეს ჯერ ბოძები,
 ზედ შედგეს ხვიმირი ხისა,
 მასზე ნავი ჩამოაბეს
 მალლით მოუკიდეს კრინტა,
 სარეკელაც ჩამოჰკიდეს
 თითო – თითოს ჩამოსთვლისა.
 - ვინც წისქვილში ქურდობა ქნას
 ფქვილი მოიპაროს სხვისა,
 იმის სული ეშმაკს ჰქონდეს

მანამ ქრისტე წაიქცესა.

1964 წ. მარიამობის 16.

* * *

მთაში ვარ დაბადებული
თეთრი არაგვის პირადა,
ჩემი მთა – ბარის პატრონი
აბჯარს ავიყრი ძვირადა.

სოფელს მიქვიან ამირნი,
ამირიძე ვარ ძირადა,
თავს ვანაცვალე ფუძე – კარს
სოფელს შევერჩები გმირადა...

ვარდობისთვის 10. 79.

* * *

ძველად, მთიულეთში, არსებული წესით
თუ მონადირე ას ნადირს მოჰკლავდა,
სამი დღით თოფს მიწაში მარხავდა.

გადმოცემით, ხელა ამირიძეს
სამჯურ დაუმარხავს თოფი.
მისდამი მიძღვნილი ლექსიდან
დღეისათვის ერთი სტროფია შემორჩენილი.

" ეგ ამირიძე ხელაო
ეგრე რამ გაახელაო,
მთაში გასწყვიტა ნადირი,
ბარშიც ვეღარსად ვხელაო " *

ჩემს ორეულს

(სარკეში)

რადასა ეჭვობ? – სინამდვილეა,
შემოგატყაბა დრო – ჟამმა წლები,

ჩამოგიძონდა ყელი, მკლავები,
 ჩონჩხად გაქცია, დაგტოვა ძვლები.
 ჯანმრთელობასაც დაუნდობელმა –
 შემოუტია სენმა ფარულად,
 გიკვნესის გული, არ შეგწევს ძალა

* კუთხურია, ნიშნავს: ვპოულობ.

ნაბიჯი გადგა წინ გაბედულად.
 თავს თმა გაგცვივდა, კბილები გაცვდა,
 რაც მგლებს გადურჩა, - უვარგისია,
 ნუთუ ვერ ხვდები შე კაი კაცო,
 რომ დასასრულის დასაწყისია?
 რისი იმედი, რისი ხვალის დღე,
 სიბერემ მყრალმა დაგრია ხელი,
 დიდი ელდაა, მაგრამ რას იზამ?
 ეს ხვედრი მარტო არაა შენი.
 ნაგვიანები გღრღნიან ფიქრები,
 რამეს მიაგნონ, - არა მგონია,
 გაღმა გასვლის დრო გიახლოვდება,
 მოხდება ის, რაც მოსახდენია.
 უკან მოხედვით ოხვრა დაგცდება,
 სანუგეშებელს დიდს ვერას ხედავ.
 " – შვილო, სიკვდილი ნუ შეგაშინებთ,
 ღვთის ვალიაო " , - გეტყოდა დედა.
 ასეა დღემდე, მოსვლაა ღვთისგან,
 წასვლას განაგებს სიკვდილის ღმერთი;
 ღატაკის, მდიდრის, ხელმწიფის ქველის,
 იმ ქვეყნის გზაა ყველასთვის ერთი.
 იქ რას გვიქადის ჩვენი გამჩენი,
 კაცთაგან მცოდნე აქ არვინ არის,
 ცრემლი? მუდარა? ქრთამის შეძლევა?
 სიკვდილი ყრუა, არ უსმენს არვის...

მე დაგბრუნდები

სიცოცხლე მწარე, წამებული
და ცრემლიანი,
თუ ბედნიერი, სიხარულით
ცამდე ასული,
მთავრდება ყველა: უიღბლოა

თუ იღბლიანი,
კანონს მორჩილებს
დასაწყისის და დასასრულის.
ეს გარდუვალი ცნობილია
და ყველამ ვიცით,
დაბრუნებულიც იმ ქვეყნიდან
არვის უნახავს.
მაგრამ რაღა მწამს? – ჩემთვის
უკან დასაბრუნებლად,
გამჩენი ერთ წვრილ ბილიკს
რომ მომინახავს?

18. 11. 99

სამშობლო!

მარად ტანჯულო, გვემულო,
ავნი დაგქრიან სიონი,
ადარ გელირსა პატრონი
რომ შეკრთეს კავკასიონი.
თუმც წინ გიძღვიან გაქნილი
პოლიტიკური ჩარჩები,
მაგ უნდილ-ვერაგთ საჯიჯგნად
ნეტა როდემდე დარჩები?!
მათ დაგაკნინეს, გათელეს

შენი ღირსება, ქველობა,
მათითა ზეობს სიცრუე,
არაკაცობის ხელობა...

09. 06. 93

* * *

" თეთრი არწივი" – რაზმია,
" შავი არწივი" – ფირმაა,
" ოქროს არწივი" – პრიზია,
ნაღდი არწივი სადღაა?

ნაღდი არწივი ცაშია,
ცათა სივრცეთა მფლობელი,
ის მუდამ იმის ცდაშია
იყოს თვალმიუწვდომელი.

17. 03. 93

70

სამოცდაათი, - ვამბობ და ხმაში
შიში ზარს რეკავს, ფითრდება სახე,
მთელი სიცოცხლე, - სულის მოთქმაშიც
ველოდი მწიფეს, ცვიოდა მკვახე.
სამოცდაათი წელიწადი დარჩა ზურგს უკან.
სამოცდაათჯერ ბდღვრიალა მზეს შემოვუარე,
მაქვს სევდიანი საუბრები გარდასულ წლებთან,
აღბათ სიბერეც შემახვედრებს დღეებს უარესს.
ფარულად, მალვით, სიცოცხლის დღენი
და ჯანმრთელობა გამიდგნენ განზე,
ვხვდები სრულდება სტუმრობა აქეთ,
ღროა ვიფიქრო გაღმა გასვლაზე.
ვიცი ღვთის ნება ცისკარს გამიღებს,

უფლის ანგელოზს უკან გავყვები.
 მიწამ გამზარდა? – მიწა მიმიღებს,
 სული ვიცოცხლებ, ცად ავევაფლები.

20. 05. 03

ენანობ...

ღმერთის წინაშე უპირველესად,
 მერე კი შენთან ვარ დამნაშავე,
 საქციელს ჩემსას მსჯავრი უფლისა
 ვიცი გააკიცხავს და გააშავებს.
 ვერ გითამამე ბავშვობის წლები,
 ნურც მომიტევებ, არა ვარ ღირსი,
 ვნანობ როს შენზე ფიქრებს მიყვები

და ტალახს მესვრის ჩემი სინდისი;
 ღმერთმა დამსაჯა თუ ბედისწერამ,
 ამ საიდუმლოს ვერ შევხსენ კარი,
 ბევრჯერ ამ ფიქრში მზე დაეწვერა,
 წამწამებს ბევრჯერ ჰკოცნიდა ცვარი.
 ასეა, ზეცის გარდუვალობას
 მარად მორჩილებს არსი ყოველი,
 დღეს აუხდენელ ოცნებებს შენზე
 ხვალის იმედით მაინც მოველი.
 გფარავდეს მუდამ წმინდა სამება,
 უფლის მშობელიც – წმინდა მარიამ,
 ჯანმრთელობა და ბედნიერება
 ზეცამ გიბოძოს შვილო მაია!

05. 04. 88.

მარია გათენაშვილი

*ხაშურის რაიონული საავადმყოფოს ექიმი -
თერაპევტი
დაიბადა 1962 წელს. ლექსების წერა დაიწყო 9 წლისამ.*

მასობელი

თქვენ თუ გინახავთ მასობელი?
მე არ მინახავს...
ამბობენ – ხორბალს თუ შეყვრია
ცისფერიაო და მათრობელი
იმ ხორბლის პური...
მე არ მინახავს მასობელი
მაგრამ მინახავს
შენი თვალები –
ასე ცისფერი და მათრობელი.

ლოცვა

ცხოვრება ჯადოსნური სიზმარია,
ერთი გაელვება, სულ ერთი წამია,
ბოლოში - ვერცხლისფერი კარია,
მომეცი ძალა – შევადლო იგი,
წმინდაო მარიამ!
უფალი ყველაფრის მკურნალია,
არწყულებს, ვინც კი მწყურვალაია,
აპურებს, ვინც კი მშიერია,
ყველას, ვინც შენი რწმენით ძლიერია,
წმინდაო მარიამ!
ცხოვრება მკაცრი მსაჯულია,

მომავლის განმსაზღვრელი წარსულია,
 იესო ქრისტე კვლავ ჯვარზე გაკრულია,
 მწედ ეყავ, ვინც კი ტანჯულია,
 წმინდაო მარიამ!

ჩვენი გზა მუდმივი ტკივილია,
 განწირულ სულის კივილია,
 მტკიცე მხოლოდ რწმენის კედელია,
 დალოცე, ვინც რწმენას ვერ შეეღია,
 წმინდაო მარიამ!

და რადგან ჭირთა თმენა უღეგია,
 ის, ვისაც ცდუნება უძლეგია,
 ვინც თავის სინდისთან მართალია,
 ის უფლის წინაშეც მართალია,
 წმინდაო მარიამ!

გუბურა

მზე თეთრი ქალღღივით
 გღია გუბურაში
 თითქოს ნატყვიარი
 პატარა ჩიტია.

წვეთები ეცემა და
 კანკალებს გუბურა,
 რომელმაც ამხელა
 მზე დაიტია...

* * *

მხოლოდ ბებერი
 ქარი შეჰყევს
 ცარიელ ქუჩებს –
 მაინც წახვედი....
 აღუბლის გემო

შერჩა ტუჩებს,
სხვა – არაფერი.....

ანანურთან

ჩემი წინაპარი გიგაური ყოფილა, ანანურიდან.....

აქ სადღაც ჩემი წინაპრების ძვალთსაღაგია
სადღაც ჩემს გვერდით
სუნთქავს მათი დაღლილი სული.
აქეთ მეძახდა, ო, რამდენი წელიწადია
სისხლის ყივილით მოქანცული ჩემი წარსული.
აქ სადღაც ჩემი მამა-პაპის საფლავებია,
აქ სადღაც თურმე უცხოვრიათ ამაყ ასულებს
მთათა სილურჯეს არაგვები აუმღვრევიან
და ნისლი ბურავს მათ მწვერვალებს – ცამდე ასულებს
სადაც ჰაერი კრიალა და გამჭვირვალეა
და სადაც სუნთქვა ასე ლაღი და იოლია,
აქ სადღაც ჩემი წინაპარი დააბიჯებდა
და ამიტომაც მათზე ფიქრმა ამიყოლია...
აღბათ ამიტომ მეძახოდა წინაპართ მოდგმა

აღბათ ამიტომ მომიწევდა აქეთკენ გული
მიმიღეთ! მეც ხომ ამ ამაყი მთების შვილი ვარ!
ერთი თქვენგანი, დიდი ხნის წინ თქვენგან წასული.....

უძღები შვილის დაბრუნება

უძღები შვილი ვბრუნდები შენთან,
და კრძალვით ვიღებ სამოსელს პირველს,
იმ ტანჯვისა და წამების ფასად -
განგების ძალით რაც თავსა ვიდე!
გცოდე მამაო, ცოდვის შენდობას
არ ვითხოვ შენგან, არ მაქვს უფლება,

დიდსულოვნება იმდენად მბოჭავს,
რომ მადლობის თქმას ვედარც კი ვბედავ!
დაკაწრულ მხრებზე უსიტყვოდ ვირგებ
სამოსელს პირველს – მსუბუქს და მძიმეს.....
მოწიწებითა და კრძალვით ვიღებ,
უძღები შვილის სახელის ფასად -
სულის საოხად გაჩენილ იმედს.

გივი გელაშვილი

დიმიტრი ყიფიანის სახლ – მუხეუმის
დირექტორი, ისტორიკოსი, დაიბადა
1939 წელს, ზოდიაქო – ქალწული

პეტრე ბაგრატიონს

*ამ რამდენიმე წლის წინ, ბოროდინოში ბაგრატიონის
საფლავი ააფეთქეს და ძვლები მიწიდან ამოყარეს..*

თუმც რუსეთისთვის გმირი ხარ ქველი,
არ ეხატებით მაინც კი გულებზე,
ბოროდინოსთან, შენს ნაომარ ძვლებს,
ქარი დასტირის გაფანტულს ველზე.

რუსული ხიშტის დიდებისათვის,
ელვარე მახვილს მკერდს უხვედრებდი,
იქ კი სამშობლო ბედდაკარგული
მტერთან საომრად უხმობდა მხედრებს.

არ ეხატებით მკვდარიც კი გულებზე,
ამაგს გიხდიან ბოღმით და რისხვით,
სამშობლოში კი ძეგლი აგიგეს,
ო, ღმერთო ჩემო, არ ვიცი რისთვის!

თბილისი 1985 წელი

წმინდა მარიამის ეკლესიაზე

ადარ შფოთავენ, ყველა წყნარად წევს,
ძეგლებს ეფრქვევა მკრთალი ნათება,
ჩამცხრაღა ოდეს ვნებები მწველი,
გზა ბეწვის ხიდზე ო, აქ თავდება.

ედემის ბაღი, ლაჟვარდი ზეცა,
ზღაპრად ვინ შექმნა, ანდა ვისია...
ედემის ბაღში რად მრავლობს ცოდვა,
თუკი ედემი არავისია.

ყოფა, – ეს მოკლე წუთისოფელი ,
უფალო, მითხარ მოკვდავთ მისია,
ედემის ბაღი, ლაჟვარდი ზეცა,
ზღაპრად ვინ შექმნა, ანდა ვისია!?

1980 წელი თბილისი

ჩემს პატარა თამარს

ჩემო პატარა სულის ნათელო,
ქვეყანას შენით თუ შევხარივარ,
შენ რომ გიყურებ დარდი მიქრება,
სულ შენ გნატრობ და შენს ლოდინში ვარ.

როგორც შექურა უკუნ ღამეში,
შენი ციმციმით გზას რომ მინათებ,

ამ გზას მივყვები, რომ არ დავეცე,
ჩემო სულის და თვალის სინათლეც.

ამ ყრუ , ნადვლიან დღეთა მორევში,
სიცოცხლის წუთებს შენ მიხანგრძლივებ,
ამაობის მწუხრის ველიდან
შენსკენ მოვარდვევ ჯანდსა და ნისლეც.

1996 წელი

ქვიშხეთი

რით განვსხვავდებით ძაღლო მე და შენ

რით განვსხვავდებით ძაღლო, მე და შენ,
ორივეს გვარჩენს ლუკმა და წყალი,
მეც ხომ ლუკმისთვის დაგძრწი შენსავეთ,
და კიდით-კიდე მიწვევს წანწალი.

ლუკმის ლოდინში შენ კუდს აქანებ,
მე ნიღაბს ვირგებ, როცა ვიცინი,
და ამ ცხოვრებამ მეც ხომ მასწავლა
შენებრ ლაქუცი, კუდის ქიცინი.

მეც ხომ შენსავეთ მტანჯავს ცხოვრება,
მეც ხომ შენსავეთ ვღრინავ და ვყეფავ,
მეც ხომ სამადლოდ მიგდებენ ლუკმას,
და განსხვავება რაღაა ნეტავ?!

1983 წელი თბილისი

დედას

საწოლის თავთან დევს ყავარჯნები,
ძილში შფოთავ და ჩუმადა კვნესი,
დაწყველილ ბედის ტიალ ჯამიდან
ყველა სიმწარე და შხამი შესვი.

სარკმლიდან უმზერ ქვეყანას და მზეს,
რისთვის გსჯის ღმერთი, ო, რაღა მწამდეს!

არ ვიცი დედა, რად გერგო ეს გზა,
უფალზე მლოცველს და მართალს ცამდე.

რით განუგეშო, რით, შენ შემეყურემ?
სულ წვალებაში, შრომაში დადნი,
როგორ აკლია ამ ეზო-ყურეს
შენი ხელების სითბო და მადლი...

ვნატრობ ბავშვობის იმ ნეტარ წამებს,

როს არ მაკრთობდა ჟამის უკუნი
და ყავარჯუნების სულში წამებად,
მონოტონური ნელი კაკუნი.

ნეტავი ის დრო დაბრუნდებოდეს,
ტკბილად რომ ვთვლემდი შენს ნაჯაფ ხელზე,
იმედად მხოლოდ შენ მყავხარ, დედა,
ამ უზარმაზარ სამყაროს ველზე.

ქვიშხეთი, 1992 წ.

შეილებს

ტიალი ჟამი, ო, სრბოლა წლების
თქვენს ლამაზ სახეს ჭადარით მორთავს,
სიზმრად გაჰყვება ბავშვობა დღეებს,
თქვენ ჩემო დარდო, თქვენ ჩემო ორთავ.

ღვთიური მადლი, ღიმილი სათნო,
გზას გინათებდეთ უკუნში მუდამ,
თუმც კი არსებობს შური და გესლი,
ავს ნუ გაივლებთ, ამადღდეთ უნდა.

მოკლე, წარმაგალ წუთისოფელში,
ყველას მფარველი ღმერთია მხოლოდ,
მიენდეთ უფაღს, ის გაპოვნინებთ
ჭეშმარიტების საწყისს და ბოლოს.

თქვენი საწოლის კიდესთან თეთრად,
ღამეებს ვტეხდი ნაღველით სავსე,
თავს გეველებოდი, გეფერებოდი
ჩემს უმთავრეს განძთ ამ ქვეყანაზე.

აქ განუყრელად სულ ჩემთან არის,
ვით საგანძურის ძვირფასი თვალი,
შემორჩენილი კედელზე ფანქრით,
თქვენი პატარა ხელების კვალი.

უთქვენოდ აქ მზეც მოწყენილია,

გული სულ მუდამ ფიქრებში ბორგავს,
თქვენს გზა-კვალს ვლოცავ, თქვენს ნაფეხურებს,
თქვენ ჩემო დარდო, თქვენ ჩემო ორთავ.

ქვიშხეთი, 1992 წ.



გუძღვნი მ... ს

სევდა ხარ ჩემში, ვით სული ჩემი
სევდად დარჩები, ტკივილად, ვიცი,
როგორ მიყვარხარ, ო, ღმერთო ჩემო,
როგორ მიყვარხარ, ო, ვინ რა იცის.

ეს მოსაწყენი და ყრუ ქვეყანა,
სალხენ-სამღერად არა მქონია,
შენ ხარ მიზეზი, შენი ბრალია,
ეს უკუნეთი დღე თუ მგონია.

ჩემი სიცოცხლის შემოდგომის პირს,
ეს სიყვარული ჩემი ფარია,
მე მეკუთვნოდეს ნეტავი მაინც
შენი გრძნობების სულის არია.

ვიცი ეს ჟამი, უღმობელი დრო
შენს თავს რომ მართმევს, გზა კი ორია,
შენკენ დახშული სავალი გზები,
რა ახლოს არის და რა შორია.

მაინც მაღლს ვწირავ უფალ ღმერთს ჩუმად,
შენ რომ არსებობ და შენ რომ მყავხარ,
ვინც ამ უნაზეს წამებს რომ მჩუქნის,
ვიზეც ვწურჩულებ - როგორ მიყვარხარ!!!

სევდა ხარ ჩემში, ვით სული ჩემი
სევდად დარჩები, ტკივილად, ვიცი,
როგორ მიყვარხარ, ო, ღმერთო ჩემო,
როგორ მიყვარხარ, ო, ვინ რა იცის!

ქვიშხეთი, 2001 წ.

კლარა გელაშვილი

დაიბადა 1964 წელს ქ. ახალციხეში. 10 წლის ასაკიდან წერს

ლექსებს. პროფესიით ფილოლოგი, მოწოდებით პოეტი, სულით

მეამბოხე. ამჟამად ცხოვრობს ქვიშხეთში. ჰყავს მეუღლე და სამი

შვილი

დედას

ჩემი ცხოვრების ნახევარი გავლიე შენთან...

(რის ნახევარი, ნახევარი კიდევ ბევრია!)

ვერ ავიტანე , ვერ დავძლიე შენი სიშორე,

დღესაც ამას ვგრძნობ, თუმც ჭაღარა გამომერია.

სხვა რაღა მეტქმის, ქალის ბედი ასე ყოფილა,

დედაშვილობის მძიმე ჯაჭვი აქაც დავგრიხე,

დაუძლეველი დაბრკოლება ვის არ ჰქონია?

უშენოდ მივსდევ ამ ცხოვრების გულფიცხ ნაპირებს.

შენს დადლილ სხეულს ვექცეოდე ნეტავ მაღამოდ,

რომ არ მომიკვდე, - ვევედრები მიწას, ცას, ღრუბლებს...

ზოგი დაკარგვის შემდეგ იტყვის – გაუფრთხილდეთო!

მე კი, ამისი წარმოდგენაც გამანადგურებს.

სააქაოში , მონატრებულს მაინც ვიხილ

მერე საფლავზეც გეახლები განაწამები,

ვგრძნობ, იმ ქვეყნადაც ამაცრემლებს შენი სი

რადგან სხვადასხვა კუთხის მიწას მივებარები



ემიგრანტს

ჟამთა სიავემ მერამდენე მსხვერპლად გაქცია,

უცხო გზის გავლით უნდა ჰპოვო შენი სავანე.

ცივი გონება ფუჭი ფიქრით დაგიქანცია,

უფრთოდ შთენილო, ქარიშხალი რაღას წაგართმევს!?

ვიცი, დასმია არსებობას კითხვის ნიშანი,
 საგნად ქცეული სული სხეულს ისე გაჰყრია,
 თითქოს , არასდროს არ გქონია რამე მიზანი
 თითქოს, სიცოცხლე ერთი ჭიქა ვისკის ფასია.
 ჰოი, მერანო, შეგიღებავს შავად ფაფარი,
 მწუხრის სამოსის გარდა სხვა რამ არც გაბადია,
 თავს ნუ იტყუებ, დღეს საშველი არსად არ არის,
 მშობელი მიწა საოცარი ანდამატია!

ბარათაშვილი მტკერის პირას ახლდა...

მოვედ მტკერის პირას, ნოსტალგიით დამზრალს,
 გათანგულს
 მსურდა მეხილა... ო, ამაზე ფიქრიც აღარ ღირს!
 რას ვიფიქრებდი , თვითონ დროის გამფლანგველ სოფელს
 საუკუნისგან გაძარცვულს თუ დავინახავდი!?
 მოვედ, მეგონა კვლავ მელოდა ძველი ადგილი,
 აქ ლბილი მდელოს პოვნა იყო არც თუ ადვილი,
 აქ მოშიშვლებულს, გადანაკაფს ვეფერე "მდელოს"
 ვაკვირდებოდი, მაგრამ არ-რა მე არა მეცნო.
 ჯირკზე ჩამომჯდარს გარს მეხვივნენ სხვანი კუნძები,
 ეს, მტკვარო, მტკვარო ასეთ ყოფას რით გაუძელი!?
 შენ ისევ დუმხარ, რად მეგონა გნახავდი მეტყველს!?
 ვაჟას კლდესავით სცადე ენა აიღვა ერთხელ...
 ნუთუ ამდენის თვითმხილველი კვლავ დუმდილს შესძლებ,
 რატომ მეგონა ეგ ტალღები მე ყოველის შემძლე!
 როცა მტანჯავდა იქ, საფლავში მე ქართლის ბედი
 ყოფნა-არყოფნა – ყველაფერი ერთია შენთვის?
 მტკვარი გაშეშდა, გაფერმკრთალდა, შექანდა, შედრკა.

მერე აზვირთდა, აიქონრა, მოაწყდა ნაპირს,
 შეათამაშა, შეარხია სხეული ერთობ –
 მოთქმა დაიწყო შვილდაკარგულ დედისებრ განცლით:

- უტყვი მიწოდე საუკუნის წინათაც, მასსოვს,
 ამაოებას დასცინოდი სოფლისას მაშინ,
 მაშ რა გეგონა, აღუვსებელ მოდგმათა შორის
 გამოჩნდებოდა საწყაულის აღმესები კაცი!?
 ანდაც მეფენი, სხვათ დიდების მნატრნი და მტაცნი,
 შეშინდებოდნენ მიწადქცევის შიშით და განცლით?
 კვლავ მტკვარი მქვია, და რადგანაც თქვენ სახელს იცვლით,
 მხოლოდ ამ გზით თუ ჩემზე უკეთ ირეცხავთ სირცხვილს..
 ...შეთამაშა მტკვარმა ზურგზე ლეჩაქმანდილნი,
 სამხრეთის მხრიდან სამარცხვინოდ ჩამოტანილი,
 ვხედავ, მტკვარს მიაქვს ქვაკუთხედი ჩვენი სინდისის...
 სულ ბოროტო, კმარა, მეტად ნულარ იცინი!
 მაგრამ რადგანაც ისევ ბრუნავს ბედის ბორბალი,
 ისევ გვახსოვდეს, რომ ყოველი ძე არს მოკვდავი,
 "არც კაცი ვარგა, რომ ცოცხალი მკვდარსა ემსგავსოს"
 იყოს მდიდარი და სოფლისა მაინც ემართოს!

ჩემი იები

მე გუშინ იებს დავექებდი
 ლიხის აღმართზე ,
 ჭიამაიამ ამისრულა გულისწადილი
 და ... მაპოვნინა.
 დაგკრიფე ნაზად და ვუძღვენი
 არც ქმარს, არც დედას,
 ფრთხილად შევადე სახლის კარები
 და შემოვავლე აკვანზე ეკას –
 ჩემი იები, ჩემი განძი – ყ მ ა წ ვ ი ლ ქ ა ლ ო ბ ა !

ნინო გელაშვილი

დაიბადა 1963 წლის 6 ოქტომბერს. ფილოსოფიის
ქალღმერთს

ჩამოჰგავდა. უსახლვროდ ტკიოდა აფხაზეთი, ენატრებოდა
სოსუმში.

იყო კარგი შვილი, კარგი მეგობარი, კარგი პოეტი.
უფაქიზესი

სულიდან გადმოდერილ სტრიქონში ვპოულობთ ნინოს და
ვეფერებით.

სიცოცხლის წყარო

სიცოცხლის წყარო გაზაფხულზე გააპობს ნაპრალს,
წარმოდინდება სიყვარულის უშრეტი მადლი,
მიუწიებელი გულთაფეთქვა აჰყვება რაკრაკს,
გრძნობებს მოიცავს ამადლებულ ვნებათა აღი.
ყოველი თესლი აამდერებს ღვთაებრივ არაკს,
ტრფობის წყრილებს გაავრცელებს თავნება ქარი,
ცა მზის სხივებით აღეწილი დაიწყებს კამკამს
- და განიმრქვევა სიმარტოვის მოძალე დარდი.
მშვენიერება ახალ საწყისს დაურწვეს აკვანს,
მარადისობა გაიღიმებს ვით თოთო ბაღლი,
იდუმალემა სილამაზედ ჩურჩულებს ნაზად
და სიყვარულთან შესახვედრად გეწვევა ბაღში.

სად გეძებო?

სად ხარ, ნეტავ სად გეძებო?

დამკარგვია შენსკენ გზები.

სანუგეშოდ ვის ვევედრო,

მე შენს ხილვას ისევ ველი.

გიხმობს შორით ჩემი ნატვრა

და ფიქრებით ძველ გზით დავალ,

შენით შობილ დარდს და ვარამს

შეეუპყრივარ სნებით ახლაც.

ვინ გაჰკურნავს ამ ჩემს სევდას,

ვინ უწამლებს ამ იარას?

- მხოლოდ შენ და ჩემო ერთავ,
მხოლოდ შენ და სხვა კი - არა .

წვიმის წვეთები (სიმღერა)

მივქრივარ, მიმყვება ცა შეკრულ კოპებით,
სულია სავსე და შორსაა გონებით.
სულ მალე ჩამოცრის ციური ცრემლები,
გაჰქრება მზიური იმედის ფერები,
პირველი წვეთები ანცურად ქილიკებს,
მეჭრება, მისველებს ფიქრების ბილიკებს.
სჯობია ავკეცო ნამზევი განცდები
მიწიურ ყოფასთან ისედაც ვმარცხდები.
შორია ჩემი მზე, შორია იმედი...
თავსხმაა, წვეთები ამდენი... იმდენი...
თვალები, ცრემლებით ავსილი თვალები.
წვიმისგან ჩამქრალა მზიური ალები,
ალები, ალები, მზიური ალები...

თმაჭაღარა ბერბიჭას და წუნია შინაბერას (სიმღერა)

საყვარელო მეგობარო ჩემო,
გრძნობა უკვე ისე აღარ ჰფერობს
ვინ წაიღო... ქარებმა თუ წერომ,
ანდა წვიმამ თუ დამღერა რეროდ,
რერო, რერო, რერო, გაზაფხულო ჩემო...
შემოდგომა მოპარულა ჩუმად,
ტრფობას უკვე უმღერია, უთქვამს,
მიბინდული ვნება არ ჰგავს ვულკანს,
ჩანგზე თბილი მეგობრობა უკრავს,
რერო, რერო, რერო, გაზაფხულო ჩემო...

გიშრის თმები უკვე ძალზე თეთრობს,
 თუმცა სახე ისევ ისე მშვენობს,
 დე, ზამთარიც შენთან ერთად მეველოს
 საყვარელო მეგობარო ჩემო,
 რერო, რერო, რერო, გაზაფხულო ჩემო...

ღვთაების კოდი

მხოლოდ სულში ძვეს ღვთაების კოდი,
 სიცოცხლისათვის მუდამ უცნობი,
 ჭეშმარიტება სინათლედ მოდის,
 - დიდ სიყვარულის შუქით უქრობი.
 მარადი გრძნობა საწყაოს ავსებს,
 სულის ხნულებში იბნევა თესლი
 და ჰარმონია მაღლდება ცამდე,
 როცა იხარებს უკვდავი ფესვი.
 ადამიანის ნამდვილი არსი,
 დედო-საწყისი სიყვარულში თვლემს,
 მისგან იღება ღმერთისკენ კარი,
 - სად უცხადესი რეალობა ძვეს.
 ღვთაებრიობა სამოთხედ აქცევს
 მაღლით ნადვივებ ჭეშმარიტ გრძნობას,
 მარადისობა ჩამოჰკრავს ჩანგზე
 და უკვდავება შენს სულშიც მოვა.

ფეხი

მზისა გოგალაძე

დაიბადა 1982 წ. ქ. ხაშურში. ლიტერატურულ სალონში ჯერ

კიდევ X კლასელი გაერთიანდა. ამჟამად სწავლობს თსუ ფილოლოგიის ფაკულტეტზე. გვჯერა მზისას მზიანი მომავლისა

ცრემლიანი ღუეტი

ცა იყო ლურჯი, როგორც სიზმარი .
 წვიმის წვეთებმა დასძახეს მარში.
 ქარებისაგან მიმოზნეული
 ხმელი ფოთლები მიჰქროდნენ ქარში.

წვიმა თელავდა დაზაფრულ მინდორს,
 იყო წვიმების უწყვეტი თქეში,
 მხოლოდ აქა-იქ შემორჩენილი
 ჩანდა ვარდები ნოემბრის თვეში.

ქუჩის კუთხეში მოხუცებული
 ხელჯოხიანი, მძიმე დარდებით
 მიუყვებოდა წვიმიან ქუჩას,
 ხელში უთრთოდა სველი ვარდები.

მეუღლის საფლავს გამოშორებულს,
 შორი გზით მავალს, გზად შეხვდა წვიმა,
 არ დაასველა, მხოლოდ შეხვდა,
 ფრთა დააფარა და გაუღიმა.

გადაიარა გრძელი მდინარე,
 მიაღმა ფართოდ გაშლილ საფლავეებს,
 თვალი შეავლო მეუღლის სურათს,
 ცრემლმორეული შემოხვევს მკლავებს,

ატირებული მოსთქვამდა ჩუმად
 და ბანს აძლევდა საფლავთ კრებული ,
 ცა დასცქეროდა მოტირალ მოხუცს
 მისი ცრემლებით გაოგნებული.

ტიროდა ის და, ზეცაც ტიროდა,
 წვეთები ცრემლად ეყარა ვარდებს,
 საფლავის ქვაზე ცრემლად ქცეული
 წვიმის წვეთები იკლავდნენ დარდებს.

ცა იყო ლურჯი, როგორც სიზმარი
 იდგა წვიმების უწყვეტი თქეში,
 წვიმის და ვარდის უხმო ღუეტი
 ზღაპრად ისმოდა ნოემბრის თვეში.

სიმარტოვე

უკვდავება მელანდება და ღმერთების დავთარები,
 ღამე ბნელი , ქუჩა სველი, ქარში სულის აფთარები,
 მწველი სულის ნაღვერდალი და ვარდების შეკონება,
 სულში სევდის სიმარტოვე ჩაყინული გეგონება.

ბნელში ჩემი სავანეა და ფიქრების სასთუმალი,
 ბედი სულის მოსამართლე, სასმისები სასტუმარი,
 სიზმრის ფერი დამიხატავს და ბავშვური იდილია,
 იყო ფიქრში ჩაძირული, მარტო სული – იგივეა,
 მოდის თეთრი მოჩვენება, როგორც ჩუმი ლიტანია,
 სიცოცხლეში თვით სიკვდილიც, სხვაზე მეტად მიხარია
 ნისლის გროვა იფანტება, მოდის თოვლი დაფენილი,
 ტროტუარზე მიდის ბავშვი, იხატება ქვაფენილი.
 გობელენზე სტირის სიო და სიმღერას იწყებს გედი,
 მოდის ჩუმი ფოთოლცვენა და სიცოცხლის მძიმე ბედი.
 მირაჟებით მოფენილი , ქალის ჩუმი შეგონება,
 მიჩქმალული სიმარტოვის მკაცრი ელვა გეგონება.
 დამალულა ფიქრი მღრღნელი, დარდი თავად მივატოვე
 და მიღიმის შორეთიდან ფრთანატეხი სიმარტოვე.

ვილანტრიპია

ვინ იცის, სულმა ხეტიალი შეწყვიტოს უცებ,
დაფერებული მომებჯინოს სევდის ქლამინდი,
ო, მე არ ვითხოვ სიყვარულის ზოდების კრიაღს,
მაჩუქეთ მხოლოდ სიმარტოვის ბნელი ამინდი.

დადუმებული ჩემი სული უსმენს მუსიკას ,
სადღაც კლავიშებს გამოსცდებათ ფარული ღიმი,
თითქოს ჭაობი დამიფარავს სულის სითეთრეს,
ამითრთოლდება მინაველული ობოლი სიმი.

ღულღულდება ღამე, სადღაც კივის საათი დროის,
ნაპრალეებივით დასერილან სულის ლებნები,
მეფაიტონევე, არ ყოფილხარ უკანასკნელი,
მეც ჩემი ლექსით , გახუნებულ ქალადღს ვნებდები.

ხელვა

გულსევედიანი პოეტის ხილვით
წამი წამებად დააკვდა მზეწამს,
ბებერსისხლიან ხელების თრთოლვით
ვიღაცა თავის ცხოვრებას ძერწავს.

მზეკაბანისას დავექებ რითმებს,
რადაცას ვექებ, ვიღაც მიქია,
მართალი იყო, - ცრუს გიწოდებდნენ, -
ამ ცხოვრებისა ვერ გამიგია.

თავგამეტებით დაჰკრეს ზარებმა,
ჩამოწვა სივრცე მსუბუქ ფარჩებად,
რა საჭიროა გქონდეს სიცოცხლე,
თუ სიყვარული დაგეხარჯება!



არ დაისვენო თვალები ცრემლით ,
 არ თქვა მუდარა მაცრემლ იებად.
 შენ სინანულის გადგას გვირგვინი
 და ყველაფერი გეპატიება....

ჯიმი გურჯიშვილი

დაიბადა 1977 წელს. ქ. ხაშურში. მისი სულიერი
 სამყარო ბობოქარ ზღვას ჰგავს. წერს
 ფილოსოფიურ
 ესსეებს. "ლექსში ნაძერწი ქანდაკებაა, ალბათ პოეტი.
 ამჟამად მიგრაციამია.



აფხაზეთია განუყოფელი საქართველოსგან
 მარად და მარად!
 ცრემლი და ღარდი ვერ შველის საქმეს,
 დროა შევერთდეთ ერთ უძლევე ფარად!

მამა შვილობა

შვილის ღირსია ის მამა,
 რომელიც თავის განგებად,
 ძეს გამოუზრდის მებრძოლ სულს,
 სიკეთის ტაძრის ამგებად.
 მამის ღირსია ის შვილი,
 ვინც მამას ხედავს ხატებად.
 ვინაც დაუზრდის სამშობლოს
 შვილებს გულმაგარ კაცებად.

ჩემს ოჯახს

დედის ნაამბობ ზღაპრებს
 ვუამბობ ჩემს ასულს,
 მამისეული არსის წყალობით
 ძეს გაეუმდიდრებ სულს.
 შენ , მომავალი ჩემო მეუღლე,
 ტკობით გაგიღობ გულს,
 ოჯახის ბედნიერება
 როგორ ჰგავს გაზაფხულს!

მზეს, მზეთუნახავს, ჯერაც უხილავს

მზეო უნახავო,
 მზესავით სავსე,
 შენზე ოცნებებს
 ბრმასავით დავდე.
 სიყვარულისთვის
 ჩემსგანვე განვედ,
 ახლა გზას მივსდევ
 უძლურებადვე.

მიზნად ტანჯვა აქვს
 სულის საწადელს,
 ვხედავ სიშავეს
 და აღარაფერს.
 უიმედობა
 ვერ გადავლახე,
 ჩემივე რწმენა
 დავასაფლავე...
 მაინც ჩემად გოვლი
 შენ გენაცვალე,

სულელს, გიჟს, ტანჯვა
ვერა, ვერ ავნებს!

პოეტი

ლექსში ჩაფლული საიდუმლოა
ალბათ პოეტი.
ლექსშივე სანთლად ანთებული
რითმა სონეტი.
ძრწოლგაა იგი გამჭვირვალე,
მტკიცე გონების,
ჭეშმარიტია მისი ნება
განცდა ყოველი.
მხატვარი ლაღი სისათუთით
თავად ოცნების,
ფონია თითქოს აღუწერლად
მძიმე მოვლენის,
პოეტის სული , დანამული
მუდამ მოელის,
მუდამ ღიაა მის წინაშე
არსი ყოველი.
ასეთი გახლავთ და იქნება
ავტოპორტრეტი
ლექსში ნაძერწი ქანდაკებაა,
ალბათ პოეტი!

ფ.ჯ.

ღალი ელმეთაშვილი

ეკონომიკურ-ჰუმანიტარული
ფაკულტეტის მენეჯერისტიკის
სპეციალობის II კ. წარჩინებული სტუდენტი



" მარად და ყველგან საქართველოვ, მე ვარ შენთანა!"
დღესაც მოვედი, რომ ეს ღამეა დღე მიმელოცა... და მე
ვარ ქალი, მე ვარ დედა – ვარ საქართველო! მე ვარ
ქეთევან, მე ვარ თამარ და მარიამი... ეს მე ვარ ნინო, მე
ვარ ქალი – ყველა ქართველი... მე გაზაფხულის სუნთქვა
ვარ და იის ღიმილი. მე ის ნამი ვარ, მზის სხივებზე რომ
ციაგობს და .. მე ის ფერი ვარ, განთიადზე ცას რომ
შედებას...

დღეს დედის დედა. ჩემი დედა – ქართველის დედისა,
და საქართველოვ, მე მინდა რომ შენ მოგილოცო, რადგან
შენში ვარ... შენ კი ჩემში. " მე ხომ - შენა ვარ." მე ვარ
ქართველი, საქართველო, ქართველის მშობელი... მე შენ
გილოცავ საქართველოვ ამ მშვენიერ დღეს, დაე,
მრავლობდეს შენი ერი – ჩემი შვილები. დაე, არ კრთოდეს
ჩვენს თვალებზე ცრემლიმწუხარის და გაისმოდეს ჩვენი ენა,
ვით ხმა მქუხარი. დაე, გრგვინავდეს საქართველოვ შენი
სახელი და ... არასოდეს გადაშენდეს ერი ქართველი!

03. 03. 00

მონა

ისმის დილეგიდან ბორკილთა რაჩხუნი. ბნელეთში
მოსჩანან გამხმარი ზურგები. აი, კიდევ ერთი ტანჯული
სხეული, მის ხელებზეც მოსჩანს მტანჯველი ხუნდები...
მაგრამ არა, თითქოს ის მონა არ არის, მის ნათელ
თვალებში სივრცე ისარკება, მის გულში ჭიატობს იმედის
სხივები, მისი ოცნებები ცაში იფანტება. იგი ხსნას მოელის,
სჯერა სასწაულის, სჯერა იარები მაღლე გადაუვლის და
სწორედ ამიტომ, ის მონა არ არის! მის სულს შეუძლია ცას

შეკვრა კამარის. იგი დაიმონეს, მისი სული – ვერა. ხუნდებმა ოცნებებს

ფრთები ვერ შეჰკვეცა და ვიდრე სული აქვს დაუმონებელი, მონა

არც მას ეთქმის და ... ოცნება ცას აღწევს, იმედი თანა სდევს, იმედით საზრდოობს და ბედს ერკინება, სიზმარში ცისფერი ზეცა ესიზმრება და დრო გადის ასე... ხსნა არსაიდან ჩანს... ნელ-ნელა ოცნების კარი იხურება , ფრთაგაშლილ ოცნებას ფრთები ეკვეცება და სული მიხურულ კარში იკეტება... ლურჯი ცა მუქდება, რუხდება, ქუშდება , სული – ჩაკეტილი ღამობს თავის დახსნას, ჩაკეტილ სივრცეებს აწყდება უღონოდ, მერე მოცველილი სადღაც მიეგდება და ბრძოლის უნარი წამსვე ეკარგება...

ის ახლა მონაა, სული დაუმონეს, ოცნების ფერებიც სადღაც დაეკარგა, ცაზე გაბნეული იმედის სხივებიც თითქოს სადღაც გაქრა, თითქოს დაიფანტა, მან იგრძნო მონობა, წელში მოიდრიკა და მერე ბორკილთა ზღვაში გაითქვიფა...

ის ახლაც მონაა, რადგანაც დანებდა, სულმა ვერ გაუძლო და იმედიც გაუქრა....

2000

ძმა

გონს რომ მოვიდა უკერ გზაზე იდგა და მისკენ მომავალ მიკროავტობუსს ხელით ანიშნებდა, გააჩერო..

ყურში ისევ ტელეფონის ზარის და მამის ხმა ედგა, შემფოთებული და ცრემლნარევი: გიგა ავარიაში მოყვა შვილო, შენს ნახვას თხოულობს... იქნებ მოუსწრო...

გონებაში გამალეპით უტრიალებდა ერთი და იგივე:

" გიგა ავარიაში მოყვა" " გიგა ავარიაში მოყვა" ...

მიკროავტობუსმა გვერდით ისევ ჩაუქროლა, სვლა არ შეუწყვეტია, მძღოლმა შორიდანვე შეამჩნია სამხედრო ფორმიანი ბიჭი და გაჩერება არც უფიქრია...

გვიანი შემოდგომის ქარი ძვალსა და რბილში ატანდა. ცალკე ყინვის, ცალკე კი მოწოლილი ბოდმისაგან თვალები ცრემლით ჰქონდა სავსე. გამალებით უქნევდა ხელს მისკენ მომქროლავ ავტომანქანებს. არავინ ჩანდა ღვთისნიერი...

საათის ისრები კი ჯიუტად მიიწვედნენ წინ...

სათვალავი აერია, - უკვე მერამდენე მძღოლმა გადმოხედა ირონიულად...

უეცრად მოისაზრა რა უნდა გაეკეთებინა: პირველივე მანქანას წინ გადაუდგა და ორივე ხელი ასწია... მძღოლმა ზედ ფეხებთან დაუმუხრუჭა და გაცეცხლებული გადმოხტა მანქანიდან. ბიჭმა სიტყვის თქმა არ აცალა: - ბიძია, მიშველე, ძმა მიკვდება, იქნებ თბილისამდე წამიყვანო... თითქმის შესტირა. მძღოლმა უსიტყვოდ ანიშნა თანხმობა. მანქანაში ჩაჯდა და გაზს ბოლომდე დააწვა...

"ჩქარა, ჩქარა, ჩქარა" .. თავში მხოლოდ ერთი სიტყვა რეკდა ზარვიით...

სამგორის მეტროსთან გაჩერება სთხოვა, მეტად ველარ შეაწუხა უცხო კაცი, დიდი მადლობა და ბოდიშიც მოუხადა... მძღოლი არ ჩასცივებია მიგიყვან ადგილამდეო, იქნებ გულში არც კი დაუჯერა, ირონიულადაც ჩაიღიმა: " რა თავში ვიხლი შენს მადლობასო" და მანქანა ადგილიდან დაძრა...

ესკალატორზე სირბილით ჩავიდა, ხალხი მხრებით გაარღვია და შეტონების ჩასაყრელთან შემცბარი შეჩერდა, ხუთ თეთრიანიც არ ეგულებოდა ჯიბეში. თავზარდამცემი ამბის შეტყობის შემდეგ ისე მოულოდნელად გამოიქცა, ფული რომ სჭირდებოდა, არც გახსენებია... ჯერ იფიქრა პირდაპირ გავივლიო, ვერ ინამუსა, ისევ თხოვნა არჩია. მეთვალყურე ქალს სთხოვა მორიდებით: - ქალბატონო,

ფული არა მაქვს, თუ შეიძლება გამატარეთ... - არ შეიძლება! ისე უპასუხა ქალმა, მიხვდა თხოვნის გამეორება უაზრობა იქნებოდა. მაინც გაუმეორა: - ძალიან გთხოვთ...

მხარზე ხელის შეხება იგრძნო, შებრუნდა. მასავით სამხედრო ფორმაში გამოწყობილი ბიჭი ჟეტონს უწვდიდა: - აი, აიღე, ამათთან თხოვნით ვერაფერს გახდები. მადლიერი თვალებით შეხვდა ბიჭს. ჟეტონი გამოართვა, ჩააგდო და ვაგონში თითქმის სირბილით

შევიდა... მატარებელი დაიძრა და ვიდაცის უხილავმა ხელმა უხილავ ზარს ჩამოჰკრა: "ჩქარა, ჩქარა, ჩქარა"...საათის ისრები ისევ ჯიუტად მიიწვევდნენ წინ...

ესკალატორზე კვლავ სირბილით ავიდა, ნაბიჯი არც ქუჩაში შეუნელებია, საავადმყოფოს კიბესთან კი შეჩერდა, ერთდროულად იგრძნო დაღლა და შიში, თავზარდამცემი შიში... კიბეები ნელა

აიარა, მიმდებში შევიდა და ხმის კანკალით იკითხა: - დღეს ბიჭი მოიყვანეს თქვენთან, ავარიაში მოყოლილი, შვილია გვარად, შეიძლება ვნახო?

ქალს არც წიგნაკი გადაუშლია და არც თავი აუწვევია, ისე

უპასუხა: - ის უკვე აღარ წევს ჩვენთან ...

უკვე გაწერეს? ვედრების თვალით შეაცქერდა თეთრხალათიანს. იგრძნო, უაზრობა იკითხა, მაგრამ გულმა არ მისცა ნება, რაიმე საშინელება ეთქვა...

მავედრებელ მზერას ვერ გაუძლო ქალმა, თვალებში სიბრალული ჩაედვარა, თავი ნელა გააქნია და თვალზე მომდგარი კურცხალი მოიწმინდა...

არა... ამოიგმინ - ამოიხრიალა ბიჭმა. - არა!...

ერთი საათის წინ დაიღუპა... ჩამქრალი იმედის უკანასკნელი ნაპერწკალიც ჩაუქრო ქალმა.

"არა!"... მთელი დღის მანძილზე დაგუბებულ ბოლმას გასაქანი მისცა, ფანჯრის რაფაზე დაემხო და ხმამაღლა აქვითინდა...

გარეთ შემოდგომის ქარი გამშაგებული ლეწდა ხის ტოტებს აქა – იქ შერჩენილ თითო – ოროლა უსიცოცხლო ფოთოლს უღმობლად მიაქროლებდა მიწისაკენ...

... ვიღაცის უხილავმა ხელმა ისევ ჩამოჰკრა უხილავ ზარს: " ერთი საათის წინ დაიღუპა... საათის წინ დაიღუპა..."
2005

პური

" სასადილოში შევიდეთ!"

"ო, არა კაფე სჯობია, კარგი ხაჭაპური აქვთ!"

სმენას ჯგუფელების ხმა მისწვდა, უკან მიიხედა, ჯიბის სიდრემში მიმაღულ 50 თეთრიანს თითები მოუჭირა, ნაბიჯს აუჩქარა და ვიდრე გოგონები დაინახავდნენ, შენობიდან გავიდა...

ბინდლაფენილი იყო თბილისის ქუჩები და ცრემლდანამული,

მოწყენილი და გულდარდიანი თითქოს...

თაფხალუნული გაუყვა ქუჩას, ლოყებს სირცხვილის ალი უწვავდა, ფიქრი უღრღნიდა გულს. შერცხვა გოგონებთან, არადა, ხომ ვერ ეტყოდა, არ მაქვს ფული და ვერც კაფეში წამოვალ და

მითუმეტეს, ვერც დაგპატიუებთო...

სახლი გაახსენდა, მოხუცი ბებია, შრომისაგან ორად მოხრილი წელში, მომლოდინე თვალებითა და მისი დანახვისას აკიაფებული სიხარულის ცრემლით...

უსიამოვნოდ გამსჭვალა ფიქრმა: " იქნებ არ უნდა წამოვსულიყავი? პენსიით შენახული სტუდენტი არ მინახავს ჯერ..." თავი გააქნია. სხვა მიმართულება მისცა ფიქრს " სვალ მელოდება ბებია, შენ კი გენაცვალოს ბებო" - დამიძახებს და წამოფარფატდება ჩემსკენ. ... გაეღიმა, შემკრთაღმა ასწია თავი, ხომ არავინ შემამჩნიაო. თავის გზაზე მიიჩქაროდა ყველა, თითქოს სადღესასწაულოდ იყო

გამოწყობილი ხალხი, უამრავი მანქანა ირეოდა ქუჩაში, უამრავი ადამიანი. არ უხდებოდა მოწყენილ ქუჩას ხმაურიანი ხალხი, ვერ ეწყობოდა ერთმანეთს მდუმარება და მხიარულება...

მანქანამ დაამუხრუჭა. გვერდით მიიხედა. ორი გოგონა და ორი ბიჭი. უმაღლეს ხმაზე აწეული მაგნიტოფონიდან დაღვრილი რიტმული მუსიკა...

სახსტაპურესთან რიგი იდგა. შიმშილმა თავი შეახსენა და კუჭი აუწვა. ჯიბეში ისევ მოძებნა 50 თეთრიანი და ფეხს აუჩქარა.

..... სახლისაკენ გაუყვა ქუჩას, იქვე კუთხეში პურის საცხობი ეგულეობდა ერთი, იქ ყიდულობდა პურს, სოფლიდან ჩამოტანილი რომ შემოაკლდებოდა, მაშინ. პურის სუნმა ძარღვებში დაუარა და სხეული გაუთბო, გამყიდველს ცხელ-ცხელი პური გამოართვა და შემობრუნდა.

დახლს მოხუცი ხელჯოხიანი ქალი მოადგა: "პურის ნატეხი გექნება შვილო, ერთი ლუკმა..." აკანკალებული ხმით გაუბედავად სთხოვა გამყიდველს.

ამ ხმამ ადგილზე მიაჯაჭვა და პასუხიც გაიგონა: "გადი ქალო, შენი დრო არ მაქვს!" გაოგნდა, ერთხანს იდგა ასე, შემდეგ მოხუცს მიუახლოვდა, პური აკანკალებულ ხელებში ჩაუდო. - " მიირთვიო, ბებია ..."

დაშრეტილი თვალები ცრემლით აევსო მათხოვარს, გულზე

მიიხუტა პური... "ღმერთმა დაგლოცოს შვილო, დიდხანს იცოცხლე და შიმშილი არ გენახოს არც ერთ დღეს..."

მხრებში გაშლილი წავიდა სახლისაკენ, გადაავიწყდა შიმშილი, ცა და დედამიწა თითქოს ექოდ არხევდა მათხოვრის გულანუყვებულ ხმას:

"ღმერთმა დაგლოცოს შვილო..."

"ღმერთმა დაგლოცოს"

"ღმერთმა ..."

მომენატრები... უსაშველო ჩამოთოვს სევდა.
 გრძნობა ეული გულს გამიპობს , გამივლის ხანჯლად.
 მომენატრები, თუნდაც ვიყო სულ ახლოს შენთან,
 ვიცი, ვერაფერს მოვუხერხებ ამ ფიქრთა ლაშქარს...
 ეს მონატრება გადამიტანს, მომკლავს, დამმარხავს
 და ჩემს საფლაგზე თეთრ ვარდებად მოვა მაისი.
 ქარი კი ვარდის სათუთ ფურცლებს ისე განსძარცვავს,
 როგორც ამ ჩემს გულს მონატრების რუხი დაისი...
 მომენატრები... მომწყურდები ვით მწყურვალს წყალი,
 შენსკენ დაიძვრის მოვარდნილი ფიქრთა დინება,
 მე ეს წყურვილი გულს გამიშრობს, სულს შემეიგუბებს
 და მერე ცრემლის ნიაღვარად გადმოდინდება...
 ო, ტკივილია მონატრება, ცრემლი და დარდი
 სიყვარულისგან დამჩნეული ღია იარა,
 ვიცი არასდროს მე არ გეტყვი: "როგორ მიყვარდი..."
 თუმცა ოდესმე გეტყვი ასე : - "როგორ მიყვარხარ!"

2004

* * *

შენს სასთუმალთან თუ იგრძნო სუნთქვა,
 შუბლზე შეხება თბილი თითების,
 ეს ჩემი ღანდი მოსულა შენთან,
 ის გეფერება, ნუ შეშინდები.
 ანდა თუ წამით მოგპარონ კოცნა,

ლოყა ავიწვას მსურვალე აღმა,
 მიხვდი: - გრძნობა ვერ დაიმორჩილა
 შენზე ოცნებით დაღლილმა ქალმა.
 გამოუფრინდა შენსკენ ფიქრები,
 როგორც პეპლები ყვავილებისკენ,
 სჯერა: - ოდესმე მისი იქნები,

ოდესმე გული გაგიწევს მისკენ...
და ისევ გულის ლოდინით დიდით
ღამით იდუმალ ლანდად იქცევა,
შენს სასთუმალთან იელვებს წამით
და ცხელი კოცნის ალად იწვება.

2004

ფატი თაბუკაშვილი

დაიბადა 1963 წლის 10 მაისს. გატაცება – პოეზია და სამსახური.

სასოფლო-სამეურნეო უნივერსიტეტის სტამბის თანამშრომელია

* * *

დღეს გაზაფხულის დიდი სხივია,
მაისის წვიმას შემოვრჩით ორნი,
გადაიდრუბლა ფიქრის გაღია,
ჩამოეკიდა ბალახებს თქორი.

მე შენს ამარა ღრუბლებთან ვრჩები.
მგონია, დიდხანს ვერ გნახავ კიდევ,
ვარ დაფლეთილი ყვავილის ღერი,
შეცვიებული ცის ერთი კიდე...
ჰო, გაზაფხული დაგვადგა კართან.....

* * *

სოფელში დარჩა პატარა ღობე,
ფეხმოტეხილი პატარა სკამი,
ბუხართან დიდი ზღაპრების ბუდე,
ჩაჟანგებული ბაბუის ხმალი,

ყელგამომშრალი ჭიქა და კოპე,
 გულგატეხილი მეზობლის ქალი...
 რა ვუყო ახლა ფიქრსა და გამჩენს,
 რომელ ტაძართან მოვიკლა თავი?.....

* * *

მომიტანე გაზაფხული....
 აკაციის ყვავილების თეთრი სტვენა,
 კაკლის ხესთან, იქ ვიქნები გაფანტული,
 ქარი შეხსნის ყვავილებზე პეპლებს ნელა.
 ცაც იქნება, მზე ღიმილით ჩავა ხევში,
 მე ვიქნები , მე და თეთრი აკაცია,
 ო, რა მალე გადის, ღმერთო, გაზაფხული...
 ნეტავ, ერთხელ ცის ფერდობზე დამაწია!.....

* * *

ჩანდა ტაძარი, იასამანი,
 გადაჭედელი ქვის გალავანი,
 ბლადა ცხვარი,
 მისრიალებდა ბილიკზე მთვარე –
 ამეფებდა სიჩუმეში ჩაბნეულ დუმილს –
 სტკიოდა მიწა.
 რუხი ფერი მიაწვა წარსულს...
 არავინ ჩანდა. დუმილი მაინც –
 გუმბათი ტაძრის,

გადმოწეული ხის ტოტები
 და ქარის სუნთქვა – ბოლმიანი, ამაზრზენი,
 აღმართი – დიდი, აუვალი, დატკეპნილი,
 მაინც სიმშვიდე – სიკეთეში ნაპოვნი სული,
 ლოცვის ამარა დარჩენილი მთელი სამყარო,

ბოროტი ზრახვა,
 სილამაზით დათრგუნული ღომის ცახცახი,
 გადაგვარება ჯიშის და მოდემის...
 ჩანდა ტაძარი,
 ზარების რეკვა აკროთბდა ქალაქს,
 ორად მოხრილი
 წუთისოფელს მისდევდა კაცი
 და ეშინოდა.

დარეჯან თაგვაძე ტაბატაძისა

*დაიბადა 1953 წ. 1 იანვარს. დამთავრა თბილისის
 ა. პუშკინის სახ. პედაგოგიური ინსტიტუტი . მუშაობს
 ხაშურის ცენტრალურ ბიბლიოთეკაში, ჰყავს მეუღლე და
 სამი შვილი. წერს ათი წლის ასაკიდან.*

* * *

მე მდინარე ვარ,
 უხმაუროდ მოვედინები
 მსურს რომ არავინ შევაწუხო
 ჩემი დინებით;
 სიმღერა ჩემი –
 სამშობლო და ჩემი შვილები,
 მე მდინარე ვარ,
 უხმაუროდ მოვედინები.

მომეცი რწმენა

*ციცინო ბურნაძის ლექსების კითხვისას
 საოცარი მინორული განწყობა დამეუფლა*

სულს წვდება
 სხვისი სულის კივილი;

გულო გაუძელ,
 გთხოვ, გევედრები.
 უფალო მომეც ძალა და რწმენა
 ვუსმინო კივილს,
 გავუძლო ტკივილს
 და ვაღმოსდილი ვეამბორო
 მამულის მიწას.

18. 03. 03

ვედრება

უფალო ღმერთო!
 გევედრები ქართველი ქალი,
 მამულს კეთილად აუხდინე
 ეს ჩემი ღოცვა:
 მუმლი შეგვიმცირდეს,
 არ კი დაგველოდეს,
 სიმხნედ, იმედად ნუ მოგვაკლდეს
 მინდიათა მუხლები მგლური,
 ღმერთო ძლიერო!
 შემწვედ ექმენ ჩემს ტანჯულ მამულს,
 ამიღორძინე ქართული ვაზი, ქართული პური,
 ქართული სიტყვა, ქართული სული,
 ღმერთო, მაღალო!

იმედი

დაგვეუფლება ბავშვური სევდა,
 უმანკო გრძნობის გამოძახილი;
 რადგან გვეძახის ადგილის დედა,
 ჩვენ კი მოკვდავებს თვალებგახელილთ

უსუსურობა შეგვზარავს ჩუმი,
რომ საკუთარი ტრაექტორიით,
სულ სხვა ელიფსის უხმო მგზავრები,
ვერ ვუბრუნდებით საკუთარ საწყისს
და სევდიანებს, თვალეგახელილთ
მიგვაცილებენ ჩუმი გოდებით;
გაივლის ჟამი ჩვენი არყოფნის
და სამყაროში სულ სხვა სიმდერად შემოვბრუნდებით.

კვლავ დავბრუნდები

თვალს გადავაგვლებ ჩავლილ ცხოვრებას,
ეს ჩემი სული სუფთა სარკეა
და ყველას ისე აღვიქვამ მხოლოდ
ვისაც რა სახე დაუნახია.

ზოგის სახეზე დავლანდავ დიმილს,
ზოგს კი ჭმუნვა და ბრაზი ეტყობა,
ზოგი მაგონებს გაშლილ გვირილას,
ზოგს "ამკობს" ზაკვა და ეშმაკობა.

ზოგის თვალები კითხვით მიმზერენ
სარკიდან სულის პასუხს ელიან,
ზოგი იმედის თვალთ მიყურებს,
სარკე მზირალთა განაჩენია.

უხმოდ მივჯარავ საწუთროს კარებს,
სადაც სიკეთის თესლი მარხია;
კვლავ დავბრუნდები, არ დავხარჯულვარ
და ვნახავ, რაც არ დამინახია.

ზაურ თოლორდავა

დოცენტი, ეკონომიკის მეცნ. კანდიდატი, დაბადებული 1945 წელს, წარჩინებით დაამთავრა სასოფლო-სამეურნეო ინსტიტუტის ეკონომიკური ფაკულტეტი და მეცნ. აკადემიის ეკონომიკისა და სამართლის ინსტიტუტის ასპირანტურა .

ამჟამად ტექნიკური უნივერსიტეტისა და სსაუ მართვის სახელმწიფო ინსტიტუტის დოცენტია, მისი ლექსები, მოთხრობები, მინიატურები, ლიტერატურული ჩანახატები ქვეყნდება სხვადასხვა კრებულებსა და აღმანახებში: "ლექსო არ დაიკარგები," " პარალელი", " მახარია" და სხვა

გლესკაცის გული

მე საქართველოს საღვრძელოს

ამგვარად ვიწყებ:

გლესკაცის მაჯა, გლესკაცის მუხლი,

გლესკაცის გული,

გლესკაცის ნიჭი –

დაგვამწყალობლოს მაღალმა ზეცამ !

გლესკაცის ფიქრი ,

გლესკაცის ლოცვა,

გლესკაცის დარდი,

ოცნების სივრცე .. .

მე საქართველოს საღვრძელოს

ამგვარად ვიწყებ !

მაჯა :

ფერდობზე ვთიბავდი,

ცელს დავაცალე ცელობა !

მუხლი :

აღმართებს შევუდექ !

დავლახე მთა თუ ხეობა !

გული :

მიცოცხლე სამშობლო

მთად ვიყო, გინდა ბარადა !
 ნიჭი : მიმრავლე "ეთერი "
 "ვეფხის და მოყმის " ბალადა !
 ფიქრი : მშვიდობის ორგული
 ნუ ღირსებია ღხენასა !
 ნატვრა : -- უცოცხლე ფესვები
 შოთას და საბას ენასა !
 ლოცვა : მზის შუქად ელავდეს
 აწმყო , ნამყო და წარსული !
 ოცნების სივრცე :
 გვიმრავლე – ძე იყოს, თუნდაც ასული !
 მე საქართველოს სადღეგრძელოს
 ამგვარად ვიწყებ ,
 სხვა უკეთესი იპოვოს სხვამ
 გლექსკაცის გული,
 გლექსკაცის მაჯა,
 გლექსკაცის ნიჭი –
 დაგვამწყალობლოს მაღალმა ცამ !

მერცხლის შემოფრენამდე

მანანა წიკლაურს
 წავალ დაგიკრეფ ღამაზ ყვავილებს
 მოვიტან მერცხლის შემოფრენამდე.
 ვარლამ ჟურული

ხევში ისევ ატირდება
 შარიანი ლემადე.*
 მერცხლის შემოფრენამდე
 სიყვარული მოფრინდა.....
 რა რთულია ბილიკი
 კოლხეთიდან შენამდე.....
 რა ძნელია ლოდინი
 მერცხლის შემოფრენამდე

* ლემადე – მთის ქარი ხევსურეთში

ხევში ისევ ატირდება
 შარიანი ლემადე....
 ქარი თითოთ კითხულობს,
 სალ კლდეებზე მინაწერს,
 ახლა სტეფანწმინდიდან
 შემახედა მყინვარწვევს.
 თერგი როგორ დიდგულობს,
 ქარი როგორ კითხულობს,
 სალ კლდეებზე მინაწერს....
 ნეტა სტეფანწმინდიდან
 შემახედა მყინვარწვევს.
 მკერდი გამიმაისოს
 უწმინდესმა მანანამ ,
 ბესიკივით ამანთოს
 ტანთა მიმოტანამან,
 და თუ ხევის კანონმა
 სიყვარული მანანა,
 ხაიამის დოქები
 მომაწოდოს ანამან.
 რისი ტანო – ტატანო,
 არწივების ყივილი,
 მზითვად გამოგატანონ
 ხევ – ხუვების ხივილი .
 ძარღვში სისხლის ყივილი
 ზარის რეკვად ისმოდეს
 მზითვად გამოგატანონ
 ხევ – ხუვების ღიმილი.
 ოქროს ზოდად ჩაგითვლი
 მკერდდაქანგულ მთის ლოდებს,
 ოღონდ სისხლის ყივილი
 ზარის რეკვად ისმოდეს
 ალბად ხევში ახლაც ტირის

შარიანი ლემადე,
 მერცხლის შემოფრენამდე
 სიყვარული მოფრინდა.
 რა ძნელია ბილიკი
 კოლხეთიდან შენამდე ,
 რა ძნელია ლოდინი
 მერცხლის შემოფრენამდე.

ალალი იყოს

ვინც ცად გმირობის მაშხალებს ისვრის ,
 ვინც დაუპყრობელ მწვერვალებს იპყრობს ,
 მისთვის
 დიდგორთან დაღვრილი სისხლი
 ალალი იყოს !
 ვისი ხმა ქარხნის გუგუნში ისმის ,
 ვინც კვერავს სახნისს ,
 ვინც მართავს ჭიგოს,
 მისთვის
 პაატას მჩქეფარე სისხლი
 ალალი იყოს !
 ვინც კარიერას შრომით იკეთებს,
 კარიერაზე წუთსაც არ ფიქრობს.
 მისთვის - ამ ქვეყნად ყველა სიკეთე
 ალალი იყოს !
 პოეტი მზის ქვეშ თვალანახელი ,
 თუ მზისმიერი განცდებით ფიქრობს
 მისთვის
 გულმართალ მგოსნის სახელი
 ალალი იყოს !
 ვინც ფოლადს ადნობს ,
 ვინც უწყალობა

ფოლადის ძალა პოეტის სტრიქონს -
ხალიბაურთა შთამომავლობა

აღალი იყოს !
ვინც სივრცეებში ლაღად იქროლებს
და ახლაც ახალ მწვერვალებს იპყრობს,
მისთვის ამ ლექსის ყველა სტრიქონი
აღალი იყოს!

ახლა

მშობელი ქვეყნის საბედნიეროდ,
ახალ მოძახილს ვუცდი...
ახლა გვჭირდება ლექსო ხმიერო
აღმაშენებლის მუშტი.

სიტყვა ყუმბარის დარად დატენე,
გრიგალს მიუგე ნიში,
რომ კანკალებდეს ობივატელი
შენი სტრიქონის შიშით.

ხამს –

რწმენის ბარტყი დააფრთიანო,

ჰპოვო,

კერავდე,

კემსო,

ხამს, მშრომელ ხალხის გვერდით იარო

და შენც იბრძოლო ლექსო.

ხამს –

ინაწილო რიტმი შეტევის,

ნაბიჯს ყოყმანს რომ უშლის,

გაფართოებულ კაბინეტების

შევიწროებულ მუშის.

პარალელიდან ამოარჩიე

რომელი უფრო გიღირს,
ჩვენ გული ბევრჯერ გვქონდა დაჭრილი,
მაგრამ არ ვწყვეტდით ღიღინს.
ახლახან იყო

გვცემდნენ ტორებით
ჩვენივ ოჯახის ღვიძლნი,
ქონმორეული პროტექტორებით
ტელეფონიან ბიძით.
იყო კაცი , თუ იყო სატანა,
რას გახდებოდი ფიცით...
ჩვენ ვიცით ბევრი რამის ატანა,
მაგრამ საზღვარიც ვიცით.

....

მშრომელი ქვეყნის საბედნიეროდ,
ახალ მოძახილს ვუცდი...
დაატრიალე
ლექსო ხშიერო
აღმაშენებლის მუშტი.

* * *

ღვთიური წუთი...
მოადგა მესერს.
ადამის ჟამად შექმნილი მითი...
ვწევარ მიწაზე –
ცის გულუხვ ფსკერზე
და ცაზე მცურავ ვარსკვლავებს
ვითვლი.

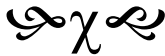
დილა სოფლად

წერო ჭასთან დათამაშობს,

მწვანე მოღზე ცვარი ბზინავს
და ძროხები ცხრათვალა მზეს
სძოვენ, როგორც მზესუმზირას.



გული რამდენჯერ ტკბილ გასხენებას შერთმებია
ფიქრმა იმ დღესთან დაბრუნება
ისევ მანდომა...
ციცრის კვერცხებსაც არ ზოგავდა
ჩვენთვის ბებია,
ოღონდ გვერწმუნა ქრისტეს აღდგომა.



მიხეილ თუმანიშვილი

განსაკუთრებულია, შეუზღუდავი, ნიჭითა და
ფილოსოფიური ჭკერეტის უნარით დაჯილდოებული
ახალგაზრდაა, უმაღლესმა განათლებამაც ვერ გასცა
პასუხი კითხვაზე – რა არის არსი სიცოცხლისა!? იქნებ
სწორედ ესაა მიზეზი მისი ტკივილიანი სულისა!

თოვლიან გზაზე

თოვლიან გზაზე მაგონდება სინაზე თოვლის
და ქვესკნელიდან მიმოზური ლანდების ცვენა, -
ლამაზ ფერიებს გადაუვლის სევდა პაოლოს,
პაოლოს, ვინაც სიგიჟეზე ჯვარი დამწერა.

ქარიშხლიანი ერთგულება მე არ მეღირსა,
და ვერვინ შეძლებს საიდუმლოს ახსნას, განდობას,

დავდივარ, როგორც რესტორნებში ყალბი მექისე,
რომელმაც სევდას უანდერძა ახალგაზრდობა.

ჩემი თვალები თეთრ სარკეზე უფრო ნაზია,
რომლებიც ვნებით მომიწამლეს ამორძალებმა,
ვხედავ ჩემს სულში ხორცშეუსხმელჩემს ფანტაზიას,
დემონის კლანჭში რომ გაუძლო გარდაცვალებას.

ო, რამდენია სასწაული ასე ძვირფასი,

მაგრამ სცენაზე გაჩნდებიან შავი ფარდები
და ცისმარეთის ნარცისები და მიმოზები
მე დამფარავენ მწუხარებით თეთრი ვარდების.

ეს ტრაგედია სიცოცხლეზე უსასტიკესი,
ისევ გამართავს აგონიას ჩემსას თავიდან
და მზის ორეულს უცისფრესი ლანდი მიქეხებს,
ტაშის გრიალში სცენიდან რომ უხმოდ გავიდა.

თოვლიან გზაზე მაგონდება სინაზე თოვლის
და ქვესკნელიდან მიმოზური ლანდების ცვენა, -
ლამაზ ქალწულებს გადაუვლის სევდა პაოლოს,
პაოლოს, ვინაც სიგიჟეზე ჯვარი დამწერა.

დიანა იდეალთან

(პოემიდან "ფასკუნჯის ფრთები")

მე შენს სიყვარულს დავიფიცებ, ოღონდ დიანა,
უკანასკნელად შენს წინაშე თვალებს ავიხვევ
და ვფიქრობ მწარედ, ქარმა როგორ დაიპვიანა,
ან საალერსოდ მზის ბაღნარი რად არ გამიდე.
ჭრელ ყვავილებში ბუღბუღივით მოგეგალობე,
ვარდის ფურცელთა დაგაფრქვიე შესამოსელი
და შემიყვარდა ჩემი ლანდი, შენ რომ ყვარობდი
ცის არტიტებში უნუგეშოდ ჩემგან მოცვლილს.

და იმ ზამბახით შეიმოსე ზაფხულის კაბა,
რომლის ფერები ძველებურად აღარ მამკობენ,
მე დამავიწყდა სიყვარული პირველი ღამის,
ღამის ვარსკვლავით გაგვიუღებო, ვიცი, მარტოდენ.
და შენს სიყვარულს დავიფიცებ, ოღონდ დიანა,
უკანასკნელად შენს წინაშე თვალებს ავიხვევ,
მთვარის ღაციცი საქორწინო კაბას გაგიხვევს
და თეთრ თითებში ჩამიტკნები ზამბახიანად.



მინდა უიღბლო თვალებს ვუშველო,
თითქოს გალეულ ნისლში წამიტაც,
მე ახლა ვკვდები, რადგან უშენოდ
არ შემიძლია ყოფნა წამითაც.

მზერა პრინცესის, თმები - დაშლილი
კართან ბავშვივით ავიტუზები
და თითქოს მოდის კარტის გამშლელი,
ბედი სავსეა კარტის მუხებით.

ცხოვრება მწარე დღეებით მიჰქრის,
სხივს მოთამაშეს ალბათ ვერ იტან,
მზეს ვეტოლები და შენი ფიქრი
მინდა მოვტაცო მკითხავს ხელიდან.

შეკჭურებ თითებს და ყველა კარტი
არეულია ოსტატის ჟინით,
როგორც წვიმა და ფიფქები მარტის
და მოზაიკის ფურცლები ხშირი.

გული მოგტაცა სიზმარმა მთვარის
თუ სილამაზე ზღაპრით აწონე ?
გარს რომ გეველება აჩრდილი მკრთალი,
მითხარი, თავი რით მოგაწონა?

დაგელოდები შენგან სულელი,
რადგან არ მახსოვს, მეც გავეცე როლს,
აითვალწუნე ბადის მსროლელი

და სილამაზე შუბლზე გეწეროს.

იქნებ ეს მოხდეს, დამღვარო ცრემლად
და ალიონმა შენგან გამრიყოს
და სიმარტოვემ დამიწყოს ხვევნა,
ვერ გაუძღვებო სევდას თამრიკო.

მზერა – პრინცესის, თმები – დაშლილი,
კართან ბავშვივით ავიტუზები,
კარტი საწოლთან მოჩანს გაშლილი,
ბედი სავსეა კარტის მუზებით.

სტანსები

რაა სიკვდილზე დამისვა კითხვა,
ანდა იარაღს სისხლით ჰღებავდე ?!
ამაღლებამდე ამაღლდა სიტყვა,
დრო დაიღია ამაღლებამდე.

გრძნობ, საიდუმლო არ გაგიკარებს,
ჩვენს შორის ხიდი არ გაიდება,
ვინ ევედრება ზეცის გრიგალებს,
რომ მუხლმოყრილი შეხვდეს დიდებას ?!

ჯვარიც ზეციურ სინათლეს ჰგავდა,
ჯვარცმაა როცა ტყვიას გესვრიან,
ვინ დაიწოქა საკუთარ თავთან,
რომ უდიდესი გახდეს მესია?!

მიიღე ლოცვა, როგორც იგავი,
მისტერიაზე კი ნუ საუბრობ,
თვით მისტერიის გმირი იყავი,
შენთან დადგება მთელი საუფლო.

ციური ინასარიძე

დაიბადა 1957 წელს დაბა ასპინძაში. ლექსებს წერს 10 წლის

ასაკიდან. პროფესიით პედაგოგი. ჰყავს მეუღლე და სამი შვილი.

სიყვარულის ზღაპარი

შენს დანახვას ოცნებაში ნაირფერად ვხატავდი,
მაგრამ სწრაფად გშორდებოდი, როცა დაგინახავდი.
რატომღა სიყმაწვილე ასე ურჩი, ამაყი,
ვერასოდეს გაგიმხილე სიყვარული ღამაში.
სიზმრად მაინც ამხდენოდა ოცნებაში ნანატრი,
სინამდვილედ ქცეულიყო სიყვარულის ზღაპარი.

ავტოპორტრეტი

ტაძარში ზარებს როდესაც რეკენ,
ჩემი სამყარო არის მზიანი.

მე მოვდიოდი ყოველწამს თქვენკენ
მაგრამ აღმოვჩნდი მგზავრი გვიანი.

გზად მოვდიოდი უდაბურ ხევზე,
ზოგჯერ აღმოვჩნდი უფსკრულის პირთან,
და ხშირად კიდევ ეკლიან ველზე
ბილიკს ვეძებდი გზის დასაწყისთან.

გამოვიარე უდრანი ფეხით,
გზად მეწეოდა წვიმათა თქეში,
დაკაწრული ვარ ეკლების ჩხვლეტით,
მსურს შევისვენო ვარდების ტევრში.

ზღაპარი

ბავშვობაში გვიკითხავდნენ ზღაპარს:
 თურმე რაღაც დააშავა ბავშვმა.
 მეფემ ბრძანა: მას სიკვდილით დასჯა!
 - ბავშვიო, - უხუცესმა ჰკადრა.
 - ბავშვიო!? – ამას ახლა ვნახავთ,
 თვალი მოსჭრა ყველას ორმა თასმა,
 აქეთ ოქრომ, იქით ცეცხლის აღმა.
 - ვაპატიებ, თუ აირჩევს – ბრძანა.
 - ოქროს არა, მხოლოდ ცეცხლთან თამაშს!
 სულგანაბულნი ვუსმენდით ზღაპარს,
 თქვენ დაილოცეთ, მადლობა უფალს!
 პატარამ ხწელი გაუწოდა აღს..
 ბავშვს პატიობენ შეცდომებს, რადგან
 იგი ყველაზე ახლოს დგას ღმერთთან.
 მერე თანდათან შორდება მას და
 ვეღარას შევლის თამაში ცეცხლთან.

სულ აპრილის ბრალია

მენატრები ძალიან, სულ აპრილის ბრალია,
 სუსხიანი ზამთარი ოცნებებმა გალია.
 აფეთქებულ კვირტებმა ტყემლები გადარია,
 ყვაავილების სურნელით არემარე მთვრალია.
 ნაცრისფერი ღრუბელი ქარს ცხრამთისკენ მიჰქონდა
 მზის მაცდური ღიმილი ყინულს არც კი ინდობდა.
 გაზაფხული მოვიდა, ვაზი ჩუმად ატირდა,
 სიხარულის ცრემლები ღაპა-ღუპით დასცვივდა.
 ჩიტმა ფრთები გაშალა , ნაზად შეკრა კამარა,
 ატმებს ალი მოედო, ვარდისფერად ყვავიან,
 ცას შეჰხარის კამკამა ნაკადული ანკარა,
 სულ აპრილის ბრალია მენატრები ძალიან.

უშენოდ

გარდაცვლილ ძმას – გელას

ფიჭვის ტოტებში გაბმულა ქარი,
 ეულია და მიუსაფარი.
 ბედნიერება ნეტავ სად არის,
 სად უპოვნია თავშესაფარი!?

დავიგვიანე, უშენოდ დავრჩი
 შენ გაიქეცი და გამასწარი,
 წამს გაეხვიე ზეცის საფარში,
 თვალს ველარ გაწვდენ მიწაზე მდგარი.

ნუთუ სიცოცხლე მხოლოდ ეს არის,
 რად ვემსგავსებით დამეუღლ აჩრდილს!?
 სიკვდილი ასე მწარე რად არის,
 ანდაც განგება შხამს რისთვის მაწვდის?!

ჯურსა იმერლიშვილი

დაიბადა 1981წელს. დაამთავრა ქალაქის
 მესამე საშუალო სკოლა. გაიარა სავალდებულო
 სამხედრო სამსახური. ლექსებს წერს 16წლიდან.
 მისი პირველი ლექსი " ზამთარი" დაიბეჭდა
 გაზეთ "ყაყაჩოში". ჰობი: წიგნი, მუსიკა, ჭიდაობა

დღესასწაული

ქალაქის ყველა ქუჩას მოვივლი,
 სად აღარ ვივლი, სად აღარ წავაღ.
 დავტკბები ღამაზმანების ხილვით,
 გულს მოეცხება მაღამოდ, წამლად.

ისმის ჰანგები, მიწყდა ხმაური,
 საკუთარ თავთან ვსაუბრობ, ვხუმრობ,
 დღეს არის ჩემი დღესასწაული,

ძველი უბნები მსურს ვინახულო.

ვერ მიხილავენ მე დღეს ნაღვლიანს,
სმენადახშული ახლა როდი ვარ,
თავზე საამო ჰანგებს მადვრიან,
პოეტს, ფრთოსნები ათას მოტივად.

დღეს ავასრულებ, რაც უნდა მთხოვონ,
ეს წრფელი გული ყველას მსურს მივცე,
ერთი ნაბიჯი მიკლია მხოლოდ, -
მთელი არსებით ლექსად რომ ვიქცე.

ქალაქის ყველა ქუჩას მოვივლი,
სად აღარ ვივლი, სად აღარ წავაღ.
დავტკბები ღამაზმანების ხილვით,
გულს მოეცხება მალამოდ, წამლად.

აიღა

და ჩემს სარკმელთან შენი ფანჯარა
ისე ახლოა, ხელებს ჩავკიდებთ,
შენ ასე მორცხვი და კაფანდარა

გააღებ სარკმელს, სარეცხს დაკიდებ.

ქოთნის ყვავილებს მორწყავ თავიდან,
დილის ცვარ-ნამში კულულებს დაბან,
წამით ღიმილი არ გსურს , აიღა,
სულ იბუტები, სულ თვალებს ნაბავ.

ვერ ვპოვე შენი გადასახედი,
ხელჩაქნეულმა მსურს ცრემლი ვღვარო,
ძვირფასო, რატომ არა ხარ მტრედი,
ტროფობის საკენკი რომ დაგიყარო?

მინდა ხელები ჩავკიდოთ მაღე,
არსად დაგკარგო თვალებხატულა.
მუდამ ვუცქირო შენს სინარნარეს,
შენს ღამაზ მკერდის რხევას რიტმულად.

სარკმელი ერთხელ გააღე კიდევ,
გიცდი აიღა, ამ დღესაც გიხმობ,

რომ ფიქრობ, თითქოს გადაგეკიდე,
სიყვარულზე კი რატომ არ ფიქრობ?



დღეს ქალაქს გარეთ ვიყავ გასული,
ერთად ვიტირეთ მე და ბუნებამ.

რა ნაადრევად ვარ დაღდასმული,
მოშხამული მაქვს მთელი გუნება.

რა გამანედლებს დამჭკნარს და დახრილს,
როცა ტკივილი თავს მესხმის, მბორკავს?

კოსტავას ქუჩა და შენი სახლი,
წარსულზე ფიქრი ნამდვილად მომკლავს.

კარგო, შენდამი ტრფიალი დიდი,
მატკობობდა, ახლა ტკივილს ახშირებს,
ძველი საღვური, რკინიგზის ხიდი,
დღეს ყველაფერი როგორ გაშინებს

მე ვფურცლავ ძველი კალენდრის ფურცლებს,
ფოთლებიც გახმა და ცვენას იწყებს,
წარსული მაინც ვერ გადავფურცლე,

წარსულს ვერაფრით ვედარ ვივიწყებ,

რა გამანედლებს დამჭკნარს და დახრილს,
როცა ტკივილი თავს მესხმის, მბორკავს?

კოსტავას ქუჩა და შენი სახლი,

კარგო, შენდამი ტრფიალი მომკლავს.



„შენ შემაყვარე დედა – ბუნება,

ეს ტრამალები, ეს მწკრივი ხეთა,

გული სულშენზე მედუღუნება

ო, მარიეტა, ... ო, მარიეტა...

მიზიდავს შენი თვალმარგალიტი,

პატარა ტანი, თმების სურნელი,
 შენა ხარ ჩემი პატარა გერიტი,
 ტკბილსაამო და ტკბილსასურველი.

როცა ტკივილი მე თავზარს მცემდა
 და უშენობა გულს მიწყლულებდა,
 მტკვარი ჩემს ნიღაბს გადაიცმევდა,
 "შენატრებიო" – ჩაგჩურჩულებდა.

შენ შემაყვარე ამ ტყის ფაფარი,
 ეს მოუღურტულე ჩიტების კრება.
 და მინდორ-მინდორ მიუსაფარი,
 ეს ქარიც შენთვის ყვავილებს კრეფდა.

შენ შემაყვარე დედა – ბუნება,
 ეს ტრამალები, ეს მწკრივი ხეთა,
 გული სულშენზე მედუღუნება
 ო, მარიეტა, ... ო, მარიეტა...

მდინარისადმი

მდინარევ, მოველ კვლავ შენს ნაპირთან,
 ჩემებრ მწუხარე დუღუნებ დარდით,
 სხვა არაფერი ახლა არ მინდა ,

მსურს აქ დარჩენა დაღამებამდი.

სულ მარტო დავალ დღეს შენს წინარე,
 და შენ ერთს განდობ სატკივარს გულის,
 სავსე ვარ სევდით სრულებრ, მდინარევ,
 ფიქრი მეხვევა ვით გუნდი მუმლის.

მწვავს ტრფობის ცეცხლი, წვა - სიყვარულის,
 სხვებს არ სწამთ გრძნობით დაწვა სხეულთა,
 ალბათ, მათ მეერდში არა აქვთ გული,
 ტრფობა ხვედრია მხოლოდ რჩეულთა.

ახალგაზრდა ვარ; თუმცა ვარ ობლად,
 გამოვექეცი ყველას და ყოველს,
 სხვა სულის ტოლი არა მყავს სოფლად,

შენ ერთი შემრჩი და შენთან მოველ.

ძველისძველი ქუჩა

დადუმებულია ძველისძველი ქუჩა,
ჩემი სულის კენესა ერთადერთმა იგრძნო,
ახლა დავაბიჯებ უფრო ნაზად , ყუჩად,
დადლილს, მიძინებულს რომ არ გაეღვიძოს.

იმედი არ დარჩა ჩემი გადარჩენის,
ფიქრი მოშხამული ისარს გულში მასობს,
ქერა სომხის ქალი ტრფიალია ჩემი,
ქუჩის ბინადარი მენატრება, მახსოვს....

ღვინოში დაიხრჩო ჩემი სიჭაბუკე,
გავხდი მაწანწალა, წუხილი მეტია
მგლოვიარე ლანდს დავემსგავსე უკვე,
ვუნდები დათრობას, ვუნდები ხეტიანს.

უკუნმა მოთენთა პატარა ქალაქი,
ძილი მორეგია ყველა სახლს და კარავს,
მხოლოდ ქუჩას ესმის ჩემი ლაპარაკი ,
მხოლოდ ქუჩამ იცის , მე რა დარდი მღალავს.

არ დარჩა იმედი, უკვე გვიანია,
სულში ავდარია, არ მეღირსა დარი,
ქერა სომხის ქალი ჩემი ტრფიალია,
ძველისძველი ქუჩის ნაზი ბინადარი.

ნინო კაკიაშვილი

დაიბადა 1965 წელს ხარაგაულის რ-ნში. ცხოვრობს ხაშურში, ჰყავს მეუღლე და ორი შვილი. პიეზია

მისი

ცხოვრების განუყოფელი ნაწილია. "როცა ვარ ლექსში, ლექსია ჩემში, ვერ ვგრძნობ მზის ჩასვლას, მთვარის ამოსვლას".....

ვიცი

მე რაც არ ვიცი, იქნებ მცირე მასწავლო მაინც, მოძღვრებამ შენმა გამინათოს მომავლის არსი! იქნებ მარწმუნო სიყვარულის სიკეთეც, ბრალიც, თორემ სხვაგვარად ჩემს სიყვარულს არა აქვს ფასი.

შენგან შენაგონს ავამაღლებ ვითარცა ხატი, წმინდა ტაძარში სალოცავად როდესაც შევალ. შენ შემოგფიცავ ჩემს ქალობას – უწმინდეს მანდილს და ვიწურჩულებ, რაც ვისწავლე ძვირფასო, შენგან.

იმ ობოლ სანთელს, რომ ანთია ეკედერში შენთვის, მე ვეყოლები მარადეამად წმინდა მლოცველად. და აღვასრულებ სიყვარულის განაწესს ღმერთის მანამდე, სანამ უღმობელი ხვედრი მომცელავს.



ისევ არ მასვენებს ფიქრი დამდაგავი,
ისევ მეწეწება სული
მსურს გადაგივიწყო, შენგან სულ შორს ვიყო,
მაგრამ მეურჩება გული.
არ მსურს დაგინახო თუნდაც გაელეგებით,
რადგან ვერ ვერევი თავს...
წავალ, გაგშორდები და გაგერიდები
მარტო დავადგები გზას.
თან კი გავიყოლებ ფიქრებს იმედიანს,
მაგრამ მიუწვდომელს ჩემთვის ,

ვცდილობ დაგივიწყო, რადგან დავიწყებას
ისევ სიყვარული ებრძვის.

მე შენზე ფიქრში ვათენ-ვადამებ
და ვეწამლები შენს ჩუმ ტკივილებს...
შენი დარდებით ვდარდობ და ვწამობ
სანთლად ვიწვი და ვისულკივილებ.
ნორჩი ცრემლები თვალებს გიმკობენ
სათუთ დაწვებს რომ გადაჰყენიან...
ჩემო სიცოცხლე, შენთან მამყოფე
რადგან ეს გული უკვე შენია.
ცხოვრების გზაზე ვიაროთ ერთად
და დაგიმშვენოთ კვალი ნათელი.
ეს სიყვარული გვიკურთხოს ღმერთმა ,
სული ნათობდეს წმინდა სანთელით.

კკ კკ

ჩემო სოფელო პატარა, დიდო..
სოფლის სურნელო დამათრობელო,
თეთრო ენძელა, მდელოს მშვენიება,
გაზაფხულისა მახარობელო;
ეკლის ბუჩქებო, მაყვლის ბარდებო,
ამწვანებულო კატა-ბარდებო,
მოცვო და მარწყვო, სოკოვ და წაბლო,
აფეთქებულო ველურო ვარდო,
ჩემო ბომბორა ერთგულო ძაღლო,
ჩემო ფისუნა, თაგვების რისხვა,
თბილო კერიავ და ჩემო სახლო,
გენაცვალებით მე მისხალ-მისხალ.
მონატრებულო სოფლის ორდობე,
ცივო, კამკამა , ჩხრიალა წყარო,
ლოყებლაჟდაჟა ციცქინა გოგო,
სოფლის მშვენიება, პატარა ქალო.
რარივ მიყვარხარ, ჩემო სოფელო!
მოგონების დიდო აკლდამავ,
შენი მთა-ბარის კუთხე – კუნჭული

ნეტავი ფეხით შემომატარა...
 თუნდაც გუბესთან , მე, რიყის ქვაზე
 ვიჯდე, ვუსმენდე ბაყაყის ყიყინს,
 დამის წყვდიადში მატარებლების
 გამაყრუებელ სტვენას და კივილს.
 ან ჩხერიმელას მორჩილ ტალღებში
 მზით გარუჯულმა მოვუსვა ხელი,
 მერე მშიერი ვილუკებოდე
 დიდი პურით და პატარა ყველით.
 ან დილით ადრე ზღაპრების წიგნზე
 თავდადებულმა რომ გავიდვიძო...
 თუნდ ჩამესმოდეს დედის ძახილი –
 უკვე გათენდა, ადექი, შვილო!
 ამ მონარტებით , მოგონებებით
 მე დღემდე ვარსობ და ვიარსებებ,
 მე ჩემს სოფელზე მოგონებებით
 ვიმშვიდებ გულს და ვიწყნარებ ნერვებს.
 დმერთო, მიეცი სოფელს ბარაქა,
 მშრომელ კაცს მკლავი, მუხლი ძლიერი,
 უბოძე რწმენა კარგი მომავლის,
 მაშინ ვიქნები მე ბედნიერი!

⊥ –

გურამ კარდანახიშვილი

დაიბადა 1930 წელს გურჯაანის რ. სოფელ
ველისციხეში.

1955 წელს დაამთავრა სას. სამეურ. ინსტიტუტის
მექანიზაციის

ფაკულტეტი. არის სტუდენტის დაცვის უფროსი
1993

წლიდან

ამაგლარი პრაქტიკოსი

გურჯაანის რაიონის სოფელი ვახისუბანი ერთ-ერთი
დიდი სოფელია საქართველოს რეგიონებს შორის. ამ
სოფელში ცხოვრობდა პანტელეიმონ (იგივე პანტელა ანუ
პატელა) კანაშვილი. აღნიშნული

სამი სახელიდან შინაურები ბავშვობიდან პატელას ეძახდნენ
და ბოლოს ის ყველამ ამ სახელით გაიცნო. მომავალში კი
იმის ახლობლებს და შთამომავლებს პატელაანთ ეძახდნენ.

პატელას მშობლები იმ დროისათვის შექმნილი
გლეხები იყვნენ. მაშინ, როდესაც სოფელში სულ
რამოდენიმე კაცი მოიძებნებოდა, რომლებმაც წერა-კითხვა
იცოდნენ, პატელას მამა განათლებულ და მწიგნობარ კაცად
მოიხსენებოდა. ამიტომაც იგი სოფლის თავკაცად იყო
ცნობილი, რომლის გარეშეც არა ხდებოდა სოფლად
მიწების ყიდვა-გაყიდვა, ბინების აშენება და თქვენი

წარმოიდგინეთ, იმის გარეშე ქალსაც კი ვერ
გაათხოვებდნენ, რჩევა-დარიგება იმისათვის უნდა ეკითხათ.
უნდა აღვნიშნოთ, რომ ღვინის

დიდი რაოდენობით გაყიდვასაც იმას ეკითხებოდნენ.
მოგეხსენებათ, ღვინის გაყიდვას კი მოყვებოდა კარგი
პურმარდი, სადაც შუა კაცი ყოველთვის თამადა იყო.

პატელას მშობლებს ჰყავდათ ოთხი შვილი, რომელთა შორის სამი ადრე გარდაეცვალათ, ხოლო პატელა შემორჩათ. ამიტომაც მშობლებს უნდოდათ, რომ პატელას მიეღო დიდი განათლება. მას ბავშვობაში დიდი ჩხუბითა და ზოგჯერ ჯოხის ცემით ისტუმრებდნენ სკოლაში. პატელა იძულებული იყო დაეჯერებინა მშობლებისათვის და მან საშუალო სკოლა დაამთავრა, შემდეგ კი სასულიერო სასწავლებელი. ეს სწავლა საკმარისი იყო იმისათვის, რომ პატელას სოფელში მამასახლისად ემუშავა. პატელა იყო დიდი შრომისმოყვარე ახალგაზრდა. მას არ ეზარებოდა ფიზიკური საქმიანობა, რის გამო ბევრ კარგ შედეგს მიაღწია. მან სწავლა-განათლება გვერდით გადადო და თითქმის მთელი თავისი ცხოვრება მინდვრებსა და ვენახებში ფიზიკურ შრომაში გაატარა. იგი აკვირდებოდა მცენარეებს, მათ ზრდა-განვითარებას და ა. შ.

ერთხელ, ჩვეულებისამებრ, პატელა თავისი საქმეებით იყო გართული. ვენახში ნარგავებს ძირს უბარავდა. ამ დროს თავზე დაადგნენ შეიარაღებული თანასოფლელები. პატელამ, რა თქმა უნდა, ოთხივე იცნო. ესენი იყვნენ რევოლუციონრები. თანასოფლელებმა ერთი ღამით თავშესაფარი სთხოვეს, მასპინძელმა შეძლებისდაგვარად სუფრა გაუშალა და ავახშმა. სტუმრებმა უთხრეს სხვაგან არსად არ წახვიდე საჭმლის დასამატებლად, ჩვენ ამასაც ვიკმარებთო. პატელამ სტუმრებთან ერთად კარგად მოიღებინა.

მოგესხენებათ, პატელას არა ჰქონდა სურვილი მათი გამასპინძლებისა, მაგრამ რა გაეწყობოდა. სოფელში რა გამოლევს ბოროტ ადამიანს, ეს ამბავი შორიდან ვიღაცას დაუნახავს და ყველა უცვნია. რევოლუციონრები დაუსმენია და მასპინძელთან ერთად დაუპატიმრებიათ. ამის გამო პატელამ მეფის დროს ორი წელი თელავის ციხეში გაატარა.

მშობლებს არც თუ ისე მცირე მიწის ნაკვეთი ქონდათ. ჯერ მარტო სოფლის ბოლოში ორ ადგილზე ჰქონდათ გაშენებული ვენახი. სახლიდან მოშორებულ

ნაკვეთში ხორბალს, ლობიოს და სიმინდს თესავდნენ. ალაზნისპირა ნაკვეთში ვენახი ჰქონდათ გაშენებული. ეს ვენახი მდებარეობდა სარწყავ ზონაში. მშობლები გონივრულად ეწეოდნენ შრომას. პატელა ბავშვობიდან აზიარეს

კეთილშობილურ შრომას, რასაც ის ყოველგვარი დაზარების გარეშე აკეთებდა, უფრო მეტიც, იგი ყოველთვის მზად იყო შეესრულებინა მათი მითითება. როგორც კი ინათებდა, პატელას ვერავინ დაასწრებდა ადგომას. როგორც კი მამა მოიძზადებდა სამუშაოდ წასადებ ინვენტარს და საგზაულს, პატელა ხელში სწვდებოდა და ეუბნებოდა – მომეცი, მამი, მე წამოვიდებო. მამას კი უხაროდა შრომისმოყვარე პატელას ასეთი ხალისი. ისინი დადიოდნენ ვენახში, ტყეში, მინდვრებში სარწყავი არხის გასათხრელად და ა. შ. პატელა, როგორც გულმოდგინე ახალგაზრდა, აკვირდებოდა ყოველგვარ შრომას, თუ დრო დარჩებოდა, განცალკევდებოდა და უსმენდა მგალობელ ფრინველებს, ამიტომაც ტყეში წასვლა უფრო მეტად უხაროდა. იგი მამას ეკითხებოდა – მამი, რა ფრინველია, რომელიც ასე გალობს, შემდეგ დიდი ხის წვერზე ტოტებს შორის მოძებნიდა იმ ფრინველს და ცდილობდა დახსომებას. სულ მალე პატელა ხეზე კარგად არჩევდა მგალობელ ფრინველებს. სოფლის ბიჭებში თავს იჭებდა და იტყოდა – ესა და ეს ფრინველი გარეგნობით ასეთია და ამ ხმაზე მღერისო, თანატოლები კი ინტერესით უსმენდნენ.

როდესაც პატელა წამოიზარდა, მამამ ასწავლა ხეხილის მყნობა. დამოუკიდებელი მყნობის შედეგებით პატელა მეტად კმაყოფილი დარჩა. ამიტომ ის ყოველთვის დიდი სიხარულით ელოდებოდა გაზაფხულს, რათა რაც შეიძლებოდა მეტი ხეხილი დაემყნო. მამამ კარგი შრომისათვის ის წაახალისა და სპეციალური

სამყნობი დანა უყიდა. პატელამ მამის ნაჩუქარ დანას თავისი ხელით დაწნული ძეწკვი შეაბა და შარვლის ჯიბეში შეინახა. ძეწკვის მეორე ბოლო კი ქამარში გაუყარა.

პირველი დამოუკიდებელი მცნობა პატელამ ატმის ხეზე შეასრულა. მან ატმის ხის ერთ ტოტზე სახეჩი (საპობი) ატმის კვირტი დაამყნო; ასე, რომ მომავალში ერთი ატმის ხე იძლეოდა ორნაირი ატმის ნაყოფს. ამ პირველ სიხარულს შემდეგში მრავალი წარმატება მოჰყვა. პატელა ერთი შედეგით არ კმაყოფილდებოდა. მან თეთრი თუთის ხეზე დაამყნო შავი თუთის კვირტები. აქაც ერთი თუთის ხეს ორი ფერის ნაყოფი ესხა. როგორც თეთრი თუთა, ისე შავი თუთა ისედაც ჯიშინები იყვნენ(ასეთ ჯიშინ თუთის ხეს კახეთში ხართუთას ეძახიან). ამ საკითხში პატელას

გათამამებას საზღვარი არა ჰქონდა. კიდევ ერთი ცდა მან ქართულ ბაღზე ჩაატარა – თეთრი მსხვილმარცვლა ბალი ანუ გოგრაბალი

დაამყნო. ცნობილია, რომ გოგრაბალი განსხვავდება სხვა ჯიშის ბლებისაგან, თუნდაც იმიტ, რომ ნაყოფი არის მსხვილი და მკვრივი, აქვს შედარებით მაგარი კანი, კარგად იტანს ტრანსპორტირებას, გამოიყენება მურაბების და კომპოტების დასამზადებლად როგორც საშინაო, ისე ქარხნული წესით.

მომავალში პატელამ ცდები ჩაატარა ვარდებზე და საცხოვრებელი სახლის კარმიდამოზე სხვადასხვა ჯიშის ნამყენი ვარდებით მოფინა ეზო. ამრიგად, იგი არასოდეს ჩერდებოდა უქმად, - არ ელეოდა საქმე არც გაზაფხულზე, არც შემოდგომაზე, არც ზამთარში.

ამ მხრივ ჯერ კიდევ ჭაბუკმა სოფლის მცხოვრებთა ყურადღება მიიპყრო. იგი სოფელში საუკეთესო მცნობელის სახელით გაიცნეს. ამიტომაც მეზობლები საკონსულტაციოდ პატელასთან მოდიოდნენ. აქვე მას აძლევდნენ შეკვეთას ვაზის სანამყენე ძირების გამოსაყვანად. ვაზის სადედე იღებდა ამერიკული ჯიშის ვაზის ძირს(მწარეს) და ამყნობდა კახეთის რეგიონისათვის დამახასიათებელ რქაწითელს. როდესაც სამი წლის შემდეგ შრომამ შედეგი აჩვენა, პატელას სიხარულს საზღვარი არა ჰქონდა, ამის შემდეგ ადრე შემოდგომაზე , ჯერ კიდევ როველის დაწყებამდე, პატელა შეარჩევდა ვაზის სანამყენე ჯანმრთელ რქებს და შეაბამდა სხვადასხვა ფერის ძაფებს, შემდეგ კი იყენებდა მცნობისათვის.

ზაფხულის მიწურულს პატელა სახლს ამარაგებდა ფინხით,

შემით და სხვა. ერთხელ, როდესაც მან ტყეში ხის დიდი ძირი წააქცია(მოჭრა) და ტოტებს დაუწყო აკაფვა, ხის ძირზე მან ვაზის გარეული ჯიში შეამჩნია, სათუთად ჩამოსხიპა ხის ტოტები და ვაზი უვნებლად გამოაჩინა, რომელიც მოშორებით მდგარი ხიდან იყო გადმოსული. პატელამ ვაზი თავის მიწიანად ფრთხილად ამოიღო, დატვირთა ურემზე და სახლში ჩამოიტანა. მეორე დილით ვაზი ვენახის ბოლოში დარგა, რაც შეეხება შეშას, - მან მეორე დღეს ჩამოიტანა. იგი მცენარის ზრდა-განვითარებას აკვირდებოდა და მომავალ გაზაფხულზე, ე. ი. ორი წლის შემდეგ დიდ სიხარულს ელოდა. მას აინტერესებდა თუ რა შედეგს გამოიღებდა ექსპერიმენტი. პატელას იმედი გაუმართლდა. ვაზმა მეორე

გაზაფხულზე ჩვეულებრივ "გაიდვიდა" და კვირტები გამოიტანა. მაშინ კი პატელამ შემოიღო დაკვირვების ცხრილი(დავთარი) და რამდენიმე წლის შედეგები დავთარში გადაიტანა. თანდათან გააფართოვა დაკვირვების დავთარში ჩანაწერი, ყველას თავისებური წარწერები გაუკეთა, რა ჯიშისა იყო ესა თუ ის მცენარე, რომელ წელს დამყნო და ა.შ.

ერთხელ პატელას ექსპერიმენტის მნახველმა მეზობელმა უთხრა, რომ მდინარე ჭერემხევის სათავესთან არის ძველი ისტორიული სოფელი ჭერემი, სადაც ხარობს სხვადასხვა ჯიშის ნაყოფისმომცემი მცენარეები, მათ შორის, კარგი ვაზები. სოფელში არც თუ ისე ბევრი მოსახლე ცხოვრობს. მართალია, სოფელი ძველთაძველია, მაგრამ ამ სოფელში არ იყო სინათლე, საშუალო სკოლა, საექიმო პუნქტი, ფოსტა და ა. შ. ამიტომ სოფელი დაიცალა. დღეს სოფელში მოუვლელია ეკლესია, ძველი ისტორიული ძეგლები, დარჩენილია ნასახლარები და ა.შ. შენობები ნახევრად დანგრეულია, უპატრონოდ არის მიტოვებული ვაზის სხვადასხვა ჯიშები. სოფელში დარჩენილია

რამდენიმე ოჯახი, რომლებიც მისდევენ მესაქონლეობას, ჰყავთ ძროხა, ცხვარი, ღორი და ა.შ. ხოლო რაც შეეხება ვაზს, ამის მოვლისათვის თავს არავენ იწუხებს. პატელა ამ ამბით ძალიან დაინტერესდა. ერთ დღეს, დილაადრიან შეაბა ურემი და სოფელ ჭერემის გზას გაუდგა. სოფელში ასვლისთანავე ურემი იმ სახლის წინ გააჩერა, რომელიც უფრო მეტად მოუვიდა თვალში. შედარებით დიდი იყო, მიტოვებულს არ ჰგავდა. პატელამ მოიკითხა ოჯახის უფროსი და გაცნობისთანავე თავისი მიზანი გააცნო. გაირკვა,

რომ სახლი ეკუთვნოდა ადგილობრივ მკვიდრს ვინმე ჯაჭვაძეს. პატელა ამ ოჯახში რამდენიმე დღეს დარჩა. ამ ხნის განმავლობაში პატელა თავისი ღვინით მასპინძლობდა. მან საფუძვლიანად შეისწავლა სოფლის წარსული, ხალხის ზნე-ჩვეულებები და ადათ-წესები. დიდი შთაბეჭდილებებით და სტუმართმოყვარეობით კმაყოფილი დაბრუნდა სახლში, თან მრავალი ჯიშის ვაზის ნერგები წამოიღო. ზოგი კი ძირიანად ამოთხარა. ამის შემდეგ პატელამ ჯაჭვაძეები რთველში თავის სოფელში დაპატიჟა.

პატელას მოსვენებას არ აძლევდა ზოგიერთი უცხო ს ნაამბობი საქართველოს სხვადასხვა კუთხის შესახებ. ერთ დღეს კი იგი გაემგზავრა მცხეთაში. აქ მან დაათვალიერა ადგილობრივი ნაკვეთები, ველ-მინდვრები, ვენახები და ბოლოს შეამჩნია, რომ ერთ

მოსახლეს ეზოში ჰქონდა დიდი ხეივანი. პატელა გაცნო ამ ოჯახის პატრონს, რომელმაც მგზავრი სახლში შეიპატიჟა. აღმოჩნდა, რომ მასპინძელიც იგივე ამბებით იყო დაინტერესებული, რითაც სტუმარი.

ამიტომ მათ საერთო ენა მაღე გამონახეს. პატელამ ამის გამო მცხეთელი ახალი ნაცნობი კახეთში მიიპატიჟა. მათ შორის შემდგომში კარგი ურთიერთობა დამყარდა. მცხეთელმა მოყვარულმა მევენახემ ადგილობრივი ჯიშის სხვადასხვა მცენარის და ვაზის ნერგი წაუღო პატელას გაზაფხულზე, კახეთში.

საკმარისი იყო პატელას მცენარეების შესახებ რაიმე საინტერესო ამბავი გაეგო, რომ იგი ყოველგვარი დაზარების გარეშე მიდიოდა ყველგან. ერთხელ კი მან შეიტყო, რომ აზერბაიჯანში(განჯაში) გავრცელებული იყო უწიპწო ყურძნის ჯიში. მიუხედავად იმისა, რომ აზერბაიჯანული ენა არ იცოდა, მან მაინც გაბედა წასვლა. მან განჯაში მონახა ერთი მობინადრე, რომელთანაც ენობრივი ბარიერის მიუხედავად, მაინც დაამყარა ურთიერთობა. ბოლოს კი პატელამ რამდენიმე რქა შეაჭრა უწიპწო ჯიშის ყურძნის ვაზს და წამოიღო. მასინძელმა კი რამდენიმე ძირი ამოუთხარა და ხურჯინით გამოატანა. რა თქმა უნდა, პატელას ხურჯინში სახლიდან წამოდებული საუკეთესო ღვინო ედო. აზერბაიჯანელ კოლეგასთან ურთიერთობა შემდეგშიაც არ გაწყვეტილა.

პატელას დავთარი კი სულ ახალ-ახალი ჩანაწერებით მდიდრდებოდა. აქვე შეიმუშავა დავთარში ჩასაწერი თავისებური ცხრილები.

ამის შემდეგ კარგად გამოცდილი და გათვითცნობიერებული პატელა კიდევ უფრო ფართოდ შლის ასპარეზს. იგი ეწვია დასავლეთ საქართველოს, საიდანაც უწამლო ჯიშის ვაზის ნერგები ჩამოიტანა. მსხვილმარცვლიანი თეთრი და წითელი ყურძნის სხვადასხვა ჯიშის ნერგები, ერთწლიანი ნამყენები და დიდად კმაყოფილი დაბრუნდა სიფელში.

პატელას აღრიცხვის დავთარში კი გაკეთდა ახალი ჩანაწერები. უწამლო ჯიშის ვაზის ნერგები პატელამ სახლის ეზოში დარგა და ხეივანი გააშენა. სახლის მეორე სართულის აივნიდან ყოველ დილას გადმოსედავდა და აკვირდებოდა ვაზის ზრდა-განვითარებას. ამგვარად ეფერებოდა ვაზებს. ახლა უკვე გამოცდილი მევენახე ცივი ნიავს არ აკარებდა ნამყენებს.

რამდენიმე წლის შემდეგ კი ერთ დილას ხეივანს გადმოხედა

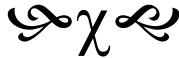
და გული შეუწუხდა. სასწრაფოდ ეზოში ჩავიდა, ხეივანს მიაყუდა კიბე და ვაზის ყოველი ფოთოლი და ახალგამობმული ნაყოფი შეათვალიერა. რაშია საქმე? – ეკითხება თავის თავს. დიდხანს იფიქრა, თუ რა მოხდა. საგონებელში ჩავარდნილი გონს ვერ მოეგო. უწამლი ვაზის ფოთლები იყო დამტკნარი, მტევნები კი დაპატარეებული ეჩვენა, დაახლოებით ერთი კვირის შემდეგ კი პატელამ დაინახა, რომ მეზობელი შაბიამნის ხსნარით წამლაგდა თავის ხეივანს, რომელიც იქვე ღობის მეორე მხარეს დიდი ხნის წინ იყო გაშენებული. აქ კი პატელა სასწრაფოდ მიხვდა ყველაფერს... მეზობელს უთხრა: შენი ხეივნის შეწამლის დროს ჩემი ეზოს მხარეს ზურგით დადექი და ისე შეაფრქვიე ხსნარიო. მეზობელმა ამაზე უკმეხად უპასუხა – შენ რა გიჟი ხომ არ გგონივარ? ქარი თელავის მხრიდან უბერავს და წამალი მე შემეფრქვევა და სახეს და თვალებს დამიზიანებს, თანაც სულ დავსველდები. ... ერთი სიტყვით, დავა იმით დამთავრდა, რომ პატელამ აუხსნა, - ჩემი ვაზი უწამლი ჯიშისაა და შენს მიერ შეფრქვეული წამლის ხსნარი ხეივნიდან ქარმა სულ ჩემი ვაზებისკენ წამოიღო და ხომ ხედავ, რა დღეში ჩააგდო – ალბათ მთლად გახმებაო. მეზობელი როდესაც მიხვდა ყველაფერს, ძალიან შეწუხდა ამ ამბით, მაგრამ რა გაეწყობოდა, პატელა იძულებული იყო დიქტები და ლასტები მიეფარებინა თავისი ვაზებისათვის იმ დროს, როდესაც მეზობელი წამლიდა ხეივანს. თავის უწამლს კი სასწრაფოდ ჩვეულებრივი წყალი შეასხურა და ცოტათი

მაინც ჩამორეცხა. შემოდგომაზე კი უწამლი ვაზები სხვა ადგილზე გადაიტანა. კიდევ კარგი, რომ ვაზებმა იხარეს ახალ ადგილში.

ამგვარად გადიოდა წლები და პატელას აღრიცხვის დავთარი ივსებოდა ჩანაწერებით. ვენახში კი გაჩნდა ადგილობრივი ჯიშის ვაზის ძირები. მათ შორის: ვაზისუბნის წითელი თავკვერი პატელას, ანუ პატელაანთეული; კახური

თითა; კახური მწვანე; მცივანა კახური; მცივანა პატელანთეული; კახური ღრუბელა და სხვა.

აქვე მინდა აღვნიშნო, რომ არა მარტო პატელას თანასოფლელები, არამედ თელავიდან, გურჯაანიდან, თბილისიდან ჩამოსული მაღალი კვალიფიკაციის სპეციალისტები დიდ შეფასებას აძლევენ პატელას ნახელავს.



ნუგზარ კოდალაშვილი

*ეკონომიკურ-ჰუმანიტარული ფაკულტეტის სამართალ-
მცოდნეობის სპეციალობის III კ. წარჩინებული
სტუდენტი*

ბზობის დღესასწაული

ედღებება ნესტანს

გაიწკრიალეს მწუხრის ზარებმა
ააცმაცუნეს მშრალი ენები,
მუხლმოდრეკილი ქალის ზმანება
ჯვარს მიმოიწერს სვენებ-სვენებით.

წყალკურთხეული მრევლის წინაშე,
ჯვარმომართული ქადაგებს მღვდელი,
წმინდა მაცხოვრის ხატის წინ ნაშენ
რკინის კვარცხლბეკზე დნება სანთელი.

ხმატკბილობს მრევლი, ადიდებს უფალს,
ზეცას მისწვდება ლოცვით – ქაღილი,
როგორც სახატეს მოსილი სუფრა,
ქალის ნაწნავებს ფარავს მანდილი.

ყვითელ სილაში მზე ჩაესვენა,
ხშირ წამწამებში ჩამოწვა ჩერო

და ცვრიან ბაგეს – გამოსცრა ენამ,
ნაჩურჩულები – " მამაო ჩვენო"...

ჩვენი ლოცვები დაემთხვა ერთუროს,
გვაქვს საზიარო - წმინდა ვედრება,
მუხლმოყრილებმა ვთხოვეთ მაღალ ღმერთს,
შენი კუთვნილი ბედნიერება.

ბზის კონით შემკულ სოჭისფერ ხელებს
დაულამდებათ სხვის ფერებაში,
ვიცი, დრო ისე გადამიმტერებს,
ვერ ჩავერევი შენს ცხოვრებაში.

2005



ცრემლის ნასუფრაღია საქართველო დიადი,
დამშრალ მკერდის ძუძუა – დაკბენილი გოდებით,
ვით უსანთლო ტაძარში დაჩოქილი წყვილიადი,
ქართლი შემოსილია რწმენის დიდსულოვნებით.

შვილზე ნაცად მახვილმა - დედას გაუპო გული,
წითელ ჯავშანს იცვამდა ამწვანებული მხარე,
მწუხარებით აღივსო - წმინდა დღესასწაული,
მშობლის ხელმა გათხარა პირმშოს სველი სამარე.

შავ მანდილებს კერავდნენ მწვანით მოსილ მხარეში
დედის ცრემლები რწყავდნენ სასაფლაოს ნიადაგს,
მტრების დანათარეში, რწმენის პირისფარეში,
კურთხეული სამშობლო დაჭრილ მშობელს მიაგავს.

დაობლებულ ქართულ ხმლებს ჟანგი არ ვკიდებათ,
ხელისგულებს ელიან ოფლგამშრალი ვადები,
რწმენით აღზრდილ ქალწულებს ცრემლის მოერიდებათ
და საყვარლის საფლავეებს შეამკობენ ვარდებით.

ქართულ სულში ვინ ჰპოვა დაჩოქილი წარსული,
ან ვინ დააბეჩავა სიჭაბუკის მიზანი,
სამომავლოდ ანთია პირჯვარ გადასახული,
ქართული სისპეტაკის – ამალლების ნიშანი.

წვიმაზე შეყვარებული*ედგენება ბანქოს დედოფალს*

წვიმდა და წვეთებს მოჰქონდათ სევდა,
სულში მდინარედ დიოდნენ ხმები,
გრძნობამ ნაკრძალი ფიქრი გაბედა,
ფიქრით წვიმის წვეთს კრძალვით ვეხები.

დაუმწყვდევია ცას ცისარტყელა,
შეუჩერებლად დიან წვეთები,
გულმა წვიმაში დაასახელა
ვისაც უდაბნოს გზაზე ვეძებდი.

ოდესღაც წვიმა ვნებდა გულის ფიქრს,
დღეს კი იგია გულის მკურნალი,
განკურნებული წვიმაში დაჰქრის
გული, წვიმისგან წვეთნაპკურალი.

და როგორც წვიმა ცივ ქვაფენილზე,
შენ იღვრებოდი გრძნობებად გულზე,
გადაგწურვოდა თმა შიშველ მხრებზე,
წვიმის წვეთები გყვოდა თვალზე.

შენ შემაყვარე ზაფხულის წვიმა,
გამიხალისე მკვდარი ცხოვრება,
მას შემდეგ მუდამ ვუმზერ საწვიმარს
როცა შემიპყრობს მე მონატრება.

მახსოვს, გიმზერდი მხატვრის თვალებით,
როგორც წვიმაში დახატულ ტილოს,
დღეს კი ცხოვრებამ მქმნა ნაწამები,
ყოველ მზიან დღეს უნდა ვიტვირო!...

სამი სურვილი*ედგენება ბანქოს დედოფალს*

ლაქით ნადებმა, ჯერთ უმანკო, ძვლისფერ თითებმა
შეათამაშეს ხელისგულში ბანქოს ფურცლები,
ძმრისფერ თვალებმა ცისფერ თვალებს მინარითმებმა
ნაქურდ სიყვარულს ჩააბარეს ბრმად გამოცდები.

თოთო თითებმა შეაწყვილეს ქაღალდი – ქაღალდს
და ააცეკვეს მაცდურ ბანქოს ფლიდი კერპები,
შენი თითების სიმხურვალე თუკი დამქარავს,
მე ბანქოს წყვილებს ფიანდაზად გავეტკეპნები.

შენს შეცდომების მტრად ვიქეცი და დაგამარცხე,
არ შევიცოდე არც ნაკბენი ბაგის ჩივილი,
გალაღებული ბავშვის ლაქა ჩამოგარეცხე
და დაგინახე გაშიშვლებულ ქალის ღიმილით.

სამი სურვილი სამ წყურვილად გადამიქციე,
წყურვილმოუკვლელს განმიახლე მყის მონატრება,
მკერდი – სიცრუეს, ხოლო ზურგი მე შემაქციე
და მომიტევე სურვილების – მონანიება..

ანგელოზის ნაფეხური

ედვინება უკვდავების საბედოს

მე, რომც დავმალო შენდამი გრძნობა,
ჩვილი თვალები მაინც გამცემენ,
თუ ვერ შეეძელი შენი გაცნობა,
გრძნობები გულში ლახვარს ჩამცემენ.

სევდიან მზერით გაცილებ მუდამ,
თვალებით გიხსნი ტანჯულ სიყვარულს,
შენმა ღიმილმა მთლად დამიმონა
და მიმაჩვია ნაცნობ სინანულს.

ჩემს თვალებს იცნობ, მაგრამ ვერ ამჩნევ
რას მეტყველებენ მღვრიე ცრემლები.
აგურისფერ ტუნს კოცნას დავამჩნევ
მიჯუალერსებ და გავეცლები.

მირონი გაცხეს შენ სადედოფლო,
მაგრამ თვალები გაქვს მოსანათლი,
მსურს შენს დაწვებზე ჩამოვიფერფლო
ვით მარიამის ხატზე - ღვთის მადლი.

ვიცი დამხვე და ფეხს დამაბიჯებ,
გამსრეს - უჭკუოს ნაბოღვარივით.

მაგრამ მაინც ვერ დამამახინჯებ
ცოდვიან ხელის ნაქურდალივით!...

განათებული საქართველოა

უმწიკველო, - როგორც ბავშვის თვალები,
უბიწო, - როგორც ქალწულის ნება,
უმანკო, - როგორც ფერისცვალებით
დატყვევებული ბედნიერება.

ტანჯული, - როგორც შვილმკვდარი დედა,
ჩაგრული, - როგორც ქვრივი დიაცი,
უიღბლო, - როგორც ჭაბუკის სევდა
გამოწვეული ქალის სიამით;

მორწმუნე, - როგორც ღმერთის მსახური,
ბრწყინვალე, - როგორც შარავანდედი,
წმინდა, - როგორც ღვთის სამსახური,
ღვთიურ მირონით ცას შენადედი.

მოლხინე, - როგორც ქართველი ერი,
ბევრმომსწრე, - როგორც ბერის ჭაღარა,
მართალი, - როგორც გულის ნამღერი
სასიყვარულო გრძნობის ამარა.

სიუხვით, - როგორც უშრობი მკერდი,
ადვსილი, - ჩემი მთა და მდელოა,
ყოველ ქართველის წრფელი იმედი,
განათებული საქართველოა.

მე, შენ და ღმერთი

ექვანება ბანქოს დედოფალს

დაიკაპიწა მკლავები ღამემ
და ზე ალაპყრო ნამგალა მთვარე.
დავეხეტებით ღამე შენ და მე
როგორც ჩვილ გულში - გრძნობის სიმთვრალე.
ფიჭის ბაკანზე კველუცობს ალი,

სანთლის ნამწვავში იღვრება ლოცვა,

მუხლმოდრეკილი ქალწული – ქალი
ბაგეს გააპობს ხატის საკოცნად.

თვალის ღრიჭოდან გაჟონავს ცრემლი
და მიეცხობა მაცხოვრის საფლავს.
სიყვარული კი გრძნობმონაცელი
უცნობ სხეულში ფესვებს გაიდგამს.

მე გიქადაგებ ბრმად სიყვარულზე
და შენს გრძნობებში გადავირევი,
როგორც სხეულის ნორჩ საფარველზე
დაღლილი ტყვიის ნაიარევი.

სულს დამიშაქრავს საფლავის ქვაზე
გამეტებული ცრემლის ნაღვენთი
და ახირებულ გულის ძახილზე
გავიმიჯნებით მე, შენ და ღმერთი.

სამთავისური

ეძღვნება ნესტანს

ვინც შენ არ გეტრფის, ყველა მსდალია,
გულთამტანჯველის დაგყვა შენ ბედი.
სიმწუხრემიც კი წაუმსდარია
ფრთებმოკვეცილი თოთო იმედი.

უკადრისობა გიშუქებს თვალებს,
ტუნს გიმარილებს – მწარე სიტყვებს,
რად ურჩევნიათ ნიჭიერ ქალებს,
გულით ღარიბებს – სულით მდიდრები!?

მზემცენარეებს ქალის მკლავებში
ჩამოუშლიათ ცვრის დალალები,
როგორც მონასტრის ძველ სასანთლეში
მხრებჩამომდნარი თაფლის სანთლები.

შენ მეგობარი მიწოდე გუშინ,

შემომანათე თვალები მთვარის,
 უიარალოდ დამჭერი გულში,
 ღვინის უსმელად მაინც ვარ მთვრალი.

შენ არ გცოდნია სხვის თანაგრძნობა
 და არ გქონია კეთილი გული,
 არ დაგყოლია დიდსულოვნება
 და ზიარება – სამთავისური.

შორენა კუპატაძე

დაიბადა 1987 წელს მარნეულის რაიონში. არის

სსაუ

მართვის სახელმწიფო ინსტიტუტის

სამართალმცოდნეობის

სპეციალობის II კურსის წარჩინებული სტუდენტი

მწუხარე საქართველო

რა უცნაური სიჩუმეა,
 რა უცნაური დღეა...
 ჩვენს ცხოვრებაში ნელ-ნელა დგება
 ერთმანეთს შორის
 ცივი ღრუბელი.
 ვიღაცას შია, ვიღაცას ცივა,
 ვიღაცა კვდება და იბადება.
 მე ფეხშიშველი დავიჩოქებ
 ღვთისმშობლის ხატთან და
 შევეთხოვ ასე:
 "ღმერთო ძლიერო და ყივლის შემძლეე"
 შენ აძლიერე ქართველი ერი
 და მიუტევე უგნურთ შეცდომა,

შეგთხოვ ვედრევით:

ნეტავ დაგვიდგეს

ჟამი ღამაზი, ყველა ღიმილით იყურებოდეს,

ადარ ისმოდეს ჩვენს სამშობლოში

ყმათა ტირილი, ხალხთა გოდება,

მხოლოდ ისმოდეს

ტკბილ ნანასავით

საყდრის გუგუნნი, ზართა რეკვის ხმა

და ყველა ერთად უფალს შესთხოვდეს:

"ააღორძინე ვერი ქართველი,

რათა ჩვენ შევძლოთ

გავაძლიეროთ ჩვენი სამშობლო

ღვთისწილხვდომილი."

დედას

დედა, მიყვარხარ, ძლიერ მიყვარხარ.

არ მიგატოვებ არასდროს, არა.

მინდა იცოდე ჩემო დედიკო,

მე შენზე ტკბილი არავინ არ მყავს.

ყოველთვის, მარად, ძილში და ცხადში

მემახსოვრება მე შენი სახე,

მინდა იცოდეს, ყველამ იცოდეს

ჩემო დედიკო, , ჩემო მშობელო,

დედაზე ტკბილი არავინ არის

ამ წუთისოფლის ხანმოკლე გზაზე.

და ვიცი ისიც, შენს ამაგს დედა

ვერ გადავიხდი მთელი ცხოვრება.

მე შევეცდები კარგი მოქცევით

გამოვასწორო ჩემი შეცდომა

და ამით, დედა, შენც გაგახარო,

ისევ და ისევ ვეცდები დედა.

იმედის შუქით აგივსო გული

და თუ აქამდე გული გატკინე
 ჩემი გიჟურიქცევების გამო,
 გთხოვ, მაპატიო ჩემო დედაო!
 გჯეროდეს დედა, ჩემი გჯეროდეს
 რომ მეყვარება ისევ და ისევ
 შენი ძვირფასი ლამაზი სახე.

ლამაზი მათხოვარი

მე ვნახე მათხოვარი
 ცისფერი თვალებით,
 ის იყო ქალი
 გულით და ვედრებით
 მას ხელი ლამაზად
 ზეცისკენ აღეპყრო
 და ლოცულობდა -
 "ღმერთო შემინდე"
 თუ რამ ჩავიდინე მიუტყევებელი,
 მე ხომ მონა ვარ, ცხოვრების მონა,
 ჩემს ცხოვრებაში წამომცდა მხოლოდ
 ერთი რამ უცებ...
 ეს იყო სიტყვები:
 "ღმერთი არ არის"
 რადგან დამბადა ასე მათხოვრად,
 მაგრამ იმედი ყოველთვის მექნება,
 მოვა წუთები, ლამაზი წუთები
 და იმ მათხოვარს, ლამაზ მათხოვარს,
 ღმერთი არ დატოვებს
 ასე ხელგაწედილს
 და ლამაზ თვალებს
 აღარ მოადგება
 ცრემლი უნუგეშო.

პატრება

იქნებ მაპატრო, იქნებ დამივიწყო
ძველი ტკივილებიც აღარ გაიხსენო,
მაგრამ მე ვიცი შენ არ დაივიწყებ
და პატარა გულს მალე გამიცვივებ.

მე ისევ წავალ, ისევ დაგშორდები,
შენ მობრუნდები, მალე დამიძახებ,
მაგრამ მე უკვრ შენგან შორს ვიქნები...

.....

პეიზაჟი ზღვაზე

ხმელეთის ნაპირს ეხეთქება
ზღვის ურჩი ტალღა,
და ქარიც აქეთ – იქით აქანებს პალმებს
ოქროსფერ ქვიშას სახეზე გვაყრის
და იქვე ახლოს,
ზღვის ნაპირს მიუყვება ღამაში ქალი.
ახლა, ამ წუთში მისი გულიც ჰგავს
ამ ზღვის მღელვარე ტალღებს;
ქალი მიუყვება ზღვის ნაპირს ჩუმად
და ელოდება ზღვის მეფეს გულადს..
ისმინა ღურჯმა ზღვამ მისი სიტყვები
და აუსრულა გულის ნადები....

კპკ

მზია მაღალდაძე

დაიბადა 1949 წელს. ზოდიაქო – ხარი(კურო). ხაშურის № 6 საშუალო სკოლის ისტორიისა და ხატვის პედაგოგი.

ლექსებს წერს 1960- იანი წლებიდან.

ხეები

დგანან ხეები, შიშველ
ხელებით,
და გაზაფხულის მოსვლას
ელიან...
დგანან მხარგაშლით,
ახლის იმედით,

ტოტები მზისკენ გაუწვდენიათ.
დგანან ხეები, შიშველ
ხელებით,
ჟუჟუნა წვიმას ელოდებიან
და რომ შეექლოთ, არ
დაუცდიან,
სულ ყვავილებად აფეთქდებიან.
დგანან ხეები...

ღუმელი

ჩუმად მიყვება ზღაპარს,
და წიფლის ცეცხლით მათბობს,
მეც ჩუმად ვუსმენ და თან
ვგრძნობ , რომ არა ვარ მარტო.
გარეთ ღამე დგას ფრთხილად
და სარკმელიდან მიცქერს,

ოცნება ფრთებს შლის,
 (აღბათ,
 ზომავს გასაფრენ სივრცეს)
 მე კი ღუმელის გვერდით
 ვზივარ და ჩუმი ვთბები,
 წავალ, - გაქრება, მოვალ –
 დუღუნებს როგორც მტრედი.
 ცოცხალ კაცივით სუნთქავს,
 ფიქრით სავსე აქვს მკერდი,
 რა ქნას, უსაზღვროდ უყვარს,
 როცა უსხედან გვერდით.

ლექსი

მე სიმღერის დროს დავიბადე,
 სიმის თრთოლვიდან,
 როცა პირველი გაზაფხულის

წვიმა მოვიდა.
 მაისის თვეში გავიფურჩქნე
 და გავიშალე,
 პაწაწასავით გაეუცინე
 ზეცის ღურჯ თვალებს.
 ზღვის ტალღებიდან ამოგფრინდი
 თეთრი თოლია
 და უცნაურმა სულის ჟრჟოლვამ
 ამიყოლია.
 მას შემდეგ ვუმღერ მზეს და
 სიღურჯეს,
 ზღვას და სიყვარულს
 თავზე ვეველები,
 და ზეცას ვუწვი სულის
 სინათლეს
 სუფთა ხელებით.

* * *

პატარა გულში გალახული
 ბავშვივით იჯდა,
 ცრემლად დაღვრილი თვალციმციმა
 ლურჯი ოცნება,
 ხოლო დღეები მიდიოდნენ
 ნელა და დინჯად,
 მიდიოდნენ და გულგრილობით
 გაგაოცებდათ.

ხის კენწეროდან მოისმოდა
 მერცხლის ჭიკჭიკი,
 გახარებული გაზაფხულს და
 მზეს შემდგომად.
 აივნის წინ კი , მწყემსი ბიჭი
 ასაკვნესებლად,
 საღამურს თლიდა წინაპართა,
 ლერწმის ღეროდან.

ტყეში სააკვნე ხეს ეძებდა
 მშრომელი კაცი,
 და შიშისაგან აჟრჟოლებდათ
 ფიჭვებს და კაკლებს...
 ქუჩის პირად კი ფიქრიანად
 იდგნენ სახლები,
 და ღიმილიან თვალს აყოლებდნენ
 ვარდისფერ აკვნებს.

ხოლო დღეები მიდიოდნენ
 ნელა და დინჯად,
 მიდიოდნენ და გულგრილობით გაგაოცებდათ....

* * *

ფართხალებს გული, ფართხალებს გული,
 როგორც მახეში გაბზული ჩიტი,
 მაქვს მწუხარება, მაქვს გაზაფხულიც..
 მაქვს მღელვარება პატარა ეჭვიც...
 და დავალ ასე, დამაქვს წყალობა
 ბუნებისაგან ბოძებულ ნიჭის....

ნინო მეყანწიშვილი

დაიბადა 1968 წელს, ქარელის რ-ნში. წერა დაიწყო 13 წლის ასაკში. მისი შემოქმედების ძირითადი თემა სიყვარულია. ამჟამად ცხოვრობს რუსეთში

ზღვა და სიყვარული

ზღვასავით წყნარი და
 ზღვასავით საშიში,
 მე ახლა ორ ფერში გხედავ.

მიყვარხარ, როდესაც
 ზღვასავით წყნარი ხარ,
 გაღმერთებ, როდესაც დელავ !
 და როცა ჰორიზონტს
 შეამკობს დაისი,
 მზის სხივი
 ტალღებში ღღეება,
 მატყვევებს უზომო
 სიცოცხლის ხალისი,
 ასევე უზომო ვნება..
 მიყვარხარ, როდესაც
 ზღვასავით წყნარი ხარ,
 გაღმერთებ, როდესაც დელავ !

* * *

გამოუცნობი ბილიკებით მოვდივარ შენსკენ
ხელის ცეცებით ეკლიანი გავლიე შარა,
თან მომყვებიან ბეთანიის სველი ფრესკები
გზას დასასრული არ ჰქონია, არა და არა!

გამოგონებულ სიამაყეს გამსხვრევ ბროლივით,
ფერუმარილის სამოსელი გავხადე გრძნობებს;
ზოგჯერ არაფრად მიმაჩნია შენი დაკარგვა,
თუმცა წარსული მოურჩენელ ჭრილობებს ტოვებს...

უმისამართოდ დამატარებს, - ქარი სწრაფია!
ამაოებამ ჩაიარა მწუსრი ვედრებით,
დამტვერილ ქუჩას დამის ლურჯი ფერი ჩაღვრია
და მის სურვილებს უხმოდ ვნებდები.

05. 02. 99

* * *

ქართა სრბოლაში
სულ გაცვივდა ამ ვერხვს ფოთოლი,
ჩამოაცრემლა დღემ თავისი
უფერო სივრცე.

.....და ეს ამბავი იმ დღეს ჰგავდა
რადაც მოგონილს,
პატარა ბავშვს რომ დედამიწა
ხელებში მისცეს...

ქართა სრბოლაში
რა უდმერთოდ გაშიშვლდა ვერხვი....

* * *

და კიდევ ერთი უღიმღამო
გათავდა ღამე
შეიფრთხილა ალიონზე
უცნობმა დილამ
მიელაქუცა ცის ტატნობი
უზრუნველ გვამებს
და პატოსან სხეულებს კი
გააწნა სილა
წითლად ღუოდა განთიადი
ნაცნობ ცარგვალზე
ეშმაკეულნი ხითხითებდნენ
ივერთ ტაძარზე.

26. 01. 99

* * *

ჩამიხუტებენ ცივი მკლავებით
ღამის უსახო, ბნელი ღანდები,
მე გახელილი მრჩება თვალები

და ჯოჯოხეთში მივემართები.
შავი წყვედიადი სამარეს მოჰგავს,
სხეული კვდება, სული მაწამებს,
უკუნ ღამეში სიცოცხლე მოსთქვამს,
რომელიც ასჯერ დაასამარეს.

26 . 03. 99

ნინო ნადირაშვილი

დაიბადა 1964 წელს ქ. ქუთაისში. 1994წელს დაამთავრა თბილისის ივანე ჯავახიშვილის სახ. სახელმწიფო უნივერსიტეტის

ფილოლოგიის ფაკულტეტი მხატვრული შემოქმედება-კრიტიკის

სპეციალობით . ცხოვრობს ქ. ხაშურში. პეეს მეუღლე და სამი

შვილი: ანი, უტა და ცოტნე



ჩემი ცუდი ქართველი
შენს კარგს რომ ვამჯობინო,
ნუ დამძრახავ ამისთვის
უცხოელო ძმობილო.

რომ მეტკინოს მისი ბედი
უბედობით ბეჭდული
უზნეობას ნუ დამყვედრი
ამად ნუღა მემდური.

იმას ჩემი უდულს სისხლი
ავია თუ კარგია,
უჭვრეტია ზეცა მისხლით
ქართულ ფიქრით დარდიანს.

იმას ჩემი უდგას ენა
(მე შენსასაც ვაფასებ)

მასზე დარდმა თუ დამსერა,
თუ შევედრი ათასებს –
ამით შენ არ დაგეჩრდილოს
სამეგობრო ფიქრები.
ჩემი ხალხის, მათი წესის
მუდამ მეტრფე ვიქნები.



"ყველას რაღაცა აქვს სახსოვარი"
 თავს ვეკითხები – ჩემთან რა ხდება?
 ყველა ზღაპარი მსგავსად იწყება
 ყველა ზღაპარი მსგავსად მთავრდება.
 იყო და ... მართლა იყო თუ არა
 დღეს ვისგან ელი მართალ განაჩენს....
 მრავალმა წყალმა ჩამოიარა,
 ტყუილს მართლისგან ვილა გაარჩევს
 რაკი მზეც ათბობს ირგვლივ თანაბრად
 მსურს საიდუმლოდ გაგიზიაროთ:
 - მე ვრჩები ლურჯი ზღაპრის ამარა,
 თქვენ ცხადში გტოვებთ ბედისზიარნო!

ღ ზ ჯ

*1989 წელს, გზაში ამედევნა უცნობი ყმაწვილი,
 როგორც კი გამოსაუბრება მოახერხა, მხოლოდღა ის
 მკითხა, თუ რა ყვავილი მიყვარდა. მეორე დღეს დაპირებულ
 დროს მომართვა 20 ვარდის კოკრების თაიგული*

არც მას უკითხავს,
 არც მე მითქვამს ჩემი სახელი...
 რა სახელი გაქვთ არ მნიშვნელობს
 ლამაზო ჩემო.

- ვარდები გიყვართ?
 ხვალ გიბოძებთ ლამაზ თაიგულს
 ნიშნად სიწმინდის და სილამაზის....
 ოცი კოკორი – გაუშლელი მშვენების წყარო
 თქვენგან საჩუქრად რომ მივიღე

უცნობო ჩემო
დღესაც ყვავიან ჩემი სულის ლაბირინთებში
დღესაც მაფიქრებს გამოუცნობ სურვილთა ჩერო.
ზღაპრულ ფიქრების მზეჭაბუკები
გამიცოცხლეთ და თითოს ოცი სული ჩაუდგით
ათი წლის შემდგომ ვფიქრობ თქვენზე
ვფიქრობ ვარდებზე
გისვამთ შეკითხვებს
და თავადვე გეპასუხებით.
რა უმანკო და ნაზი იყო ღიმილი თქვენი
რა უცნაური – სურვილი და დასაჩუქრება
მინდა იცოდეთ რომ მახსოვხართ
თუნდ უსახელოდ –
და ფიქრში მაინც , ლამაზია ჩვენი ცხოვრება.

20. 01. 99



ჩემო ლაზარე

შენნი ტკივილნი ვინ მოთვალოს ჩემო ლაზარე,
სად არ გვემოსა კოსმიური შენი სხეული;
ვერ გემსახურე, ვერც ვერაფრით ვერ გაგახარე
და გოდებ ჩუმად, განახლებას გადაჩვეული.

რამდენი დღეა სარკოფაგში გძინავს მუმიად,
რამდენი დღეა მგლოვიარედ რეკენ ზარები,
შენი სხეული კვლავ უხრწნელი და სათუთია,
ჩვენში იმედად და ლეგენდად დაიარები.

" აღსდექ ლაზარე! " – როგორ ველი ამ ღვთიურ
სიტყვებს,

" აღსდექ ლაზარე! " ჟამი არის უკვე განკითხვის.
ეს მოლოდინი საუკუნეთ პეშვში დაიტევს,
"ათასი წელი " – ვითარ დღე ითქმის.

ჩემო ლაზარე, საფიცარი შენ ხარ ალაგი,
 ჩემო ლაზარე , აღზევებულს მინდა გხედვიდე.
 დაწურულია ზიარებად წმინდა ბადაგი,
 მეც მზად ვარ შენი მზისთვის ვესვიდე.

30. 10. 98

* * *

როგორ გახუნდა ჩემი ჩითი ფერად-ფერადი,
 საით გაფრინდა ჩემი ჩიტი ფრენა-ფრენა-ფრი...
 რატომ ვიწვოდი, რას ველოდი, რისთვის ვღელავდი,
 ნუთუ ცხოვრებავ სულ ესა ხარ ფენად-ფენადი...

ჩემი მზითვები

(ჩემს მეუღლეს დათო მტკრეველს)

ჩემი მზითვები უჩუმრად რომ თან მოგიტანე
 მორცხვად არიან და ლოდინის სამეფოს მკვიდრნი
 ელიან ნათლის უუთეთრეს გამოვლინებას.
 არც "ლუდოვიკო", არც "როკოკო", არც "რეჟანსია"
 ჩემი მზითვების სტილისა და გვარის ნიშანი.
 არც წითელი ხით ნაკეთია, არც სტავრა-ფარჩით.
 ჩემი მზითვები არ შეაქსებს არც ჰოლს, არც "კედელს",
 არც დააოკებს მეზობლების მწველ ცნობისწადილს.
 ისინი მშვიდად თავსდებიან მოზრდილ ჩანთაში,
 არც " სერვისივით" მტკრევადია... და
 არც მოდიდან გადასვლას უფრთხის.
 ისინი თეთრზე მოლურჯო ფერად მოკირწლულან
 ვით ცა ვარსკვლავით.
 დაატარებენ ჩემს სევდას, ტკივილს.
 და იშვიათად დიდ სიხარულსაც.

თან ვარდისფერი ბაფთა – ოპტიმიზმი დასდევთ არშიად.

აი ლექსები – მორიალე ფიქრების სარკე
ჩემი მზითვეი და საგანძური უძვირფასესი.

ქართული სიტყვით მივიად ასხმული
ოღისეაა ჩემი გრძნობების.

აქ – პენილოპეს სასახლეში შენ ჩაგაბარე
რაც გამოვტაცე დელფასა და ქარაშოტთ უამთა.

დმერთო! პოეტის გზებით მატარე

რომ გუჟმა იგრძნოს, ენით კი გავთქვა!

1998 წ.

ლერი ნოზაძე

*სსსსუ ეკონომიკური კიბერნეტიკის
კათედრის დოცენტი*

* * *

ელვისებურ სისწრაფით გეშორდებიან მიზნები,
ისეც ძნელი ცხოვრება გვდევნის სიურპრიზებით.
თითქოს ერთი შეხედვით შედარებად არ ვარგა:
თვალი ვერ შევაგუე ბილწ ქმედებებს მთავართა.
რა ვუწოდო მტარვალთა სახის ასეთ სიხისტეს,
როცა სულში დალატის ექო ადგილს იმკვიდრებს?
მინდა შეგძრათ კივილით! ვნახოთ ზუსტი გამოთქმა,
გავიაზროთ, დაგფიქრდეთ, - რას ველოდით, რა მოხდა!
ერთი მცდარი ნაბიჯი მიზანს დასვამს ყირაზე,
დარდი მახრჩობს, ამ სვლებით რაც მოგველის, - იმაზე!

ქალბატონ ანა კალანდაძეს

რა შენი ბრალია, თუ ტრფიალში დაშვრები!
შენ ხომ ოდითგანვე მის ლექსის მონა ხარ!
განგებ რომ დაგათროს მაისმა, - რას შვრები...
"როდესაც პეპელა ვარდის რტოს მონახავს?"

ნატრობ გაგიღიმოს ბედმა მხოლოდ ახლა,
აქ, დასახანებლად ლექსთა სავანეში.
ატყობ მიგიხვდა და წამსვე შეგათანხმა:
სხვაგან... სატრფიალოდ სად უნდა გაეშვი?...
მხოლოდ აქ იპოვი წამს, "როგორც პეპელა"

ლექსებით უსაზღვროდ აამო ქალბატონს...
სახეს "აღისფერი თვითნებურ შეფერავს",
დაე, გულმაც გაგცეს, დღემდე უღალატომ...
რა შენი ბრალია, თუ ტრფიალში დაშვრები!

შენ ხომ ოდითგანვე ლექსების მონა ხარ!
თუნდ თქეში მოგიწყოს მაისმა, - გაშვრები!
"როდესაც პეპელა ვარდის რტოს მონახავს".

საპოვნელა

რა მახარებს? - თქვენთვის კარგი,
ასახსნელი მარტივად.
როცა გხედავთ მომღიმარეს, -
არაფერიც არ მტკივა!
გული ისე ანცად მერჩის -
ვიღორძინებ მარადჟამს!
რომ თქვენ რითმის განცდად შეგრჩეთ
ყველა მუქი - გამარჯნდა!

* * *

დღისით, ცოტასაც თუ წაეუძინებ,
- აი, ამას ჰქვია დასვენება.
ახლაც: შუბლს მირუჯავს ზღვის ნიაფი...

და ვთვლი, ასე მშვიდიც მას მერე ვარ...
 რაც აქ ძალზე წყნარი დღეებია,
 მწველი, კაშკაშა მზეც საალერსოდ.
 ბრაზიც, ტალღებს ოდნავ მორეული
 "განგებ, პლაჟს მთლად თქვენთვის განაგებსო" -
 გვითხრა მზემ, ჩასვლის წინ, გასამხნევად,
 (ემზერდით დასალიერს, მოწითალოს.)
 ხვალაც ამოვალ და მთელ ქვეყანას
 მოვრთავ ლაჟვარდით და ძოწითაო.

ნოსტალგია

ვიქცევით არარაობად
 ამაგს თუ თავი ვარიდეთ.
 მე... თაობებზე ვდამო და
 ვსათუთობ თან, ამთავითვე:
 სანამ შემოგვრჩა უნარი
 მიუესწროთ ბოლო ნაღვერდალს,
 თორემ, თუ... გული გაცივდა -
 სალამსაც ვეღარ გაგებდავთ...
 სანამ საამო განცდები
 მესხიერებას შემოგვრჩა,
 შემოგვრჩა ჩვევა - წადილი
 ერთურთისათვის გველოცა...
 მოდით, გავტეხთ ნავსი და
 ერთმანეთს შემოვუძახოთ!
 სხვა არვინ გვეტყვის, - გულს ნუ მტკენთ,
 ასე შორი-შორს ნუ ხართო!
 სანამ ძალა გვაქვს, შთავბეროთ
 სული და - ძმობის ნაღვერდალს,
 თორემ, თუ ... ნერვი ჩაგვიქრა,
 სალმის თქმას ვეღარ გაგებდავთ!
 დავიცვათ მამა - პაპათა
 სიამაყე და მზეობა,
 თორემ, წავხდებით, გვერქმევა

სადრახი მემკვიდრეობა!
 მთელი შეგნებით ვესწრაფოთ
 და მივაღწიოთ სისრულეს,
 თორემ, თუ გადავეჩვიეთ
 სალამსაც აღარ ვისურვებთ!

სასურველი პ.ს.: რა დაგიშავეთ ასეთი ...
 ჯვარზე რომ გვაკრავ სუყველას!
 შენ რომ გვახსენებ , - და-ძმობას
 ჩვენგან რომელმა უყველა?

26 მაისი

დღეს არ არის შვილებო დღე – რიგითი უქმე!
 ზარი თავისუფლების დაჰკრავს, დაიქუხებს
 და ერს გამოაღვიძებს, ერთობისკენ უხმობს,
 უნდა გვერდი-გვერდ დავდგეთ, "თავი შევიწუხოთ!"
 ვბედავ, -კვლავ შეგახსენოთ, ნათლად დაგანახოთ -
 რა გვაქვს სამარადუამოდ შიგნით, გულთ ახლოს!
 გამორჩეულ ერის შვილთ, ქედუხრელად ნაომართ –
 რა ნიშანი გადასდევთ თაობიდან – თაობას!

გამარჯვების სილაღე, ხალხის მონაპოვარი
 ნიადაგ დასაცავი რომ იყო და რომ არი –
 უნდა შევისისხლხორცოთ ჩვენც, რომ სინდისს ვენდოთ!
 ლაბა - ხარად შევუდგეთ მიწას სახავერდოს!

იცით? თავისუფალი ერი – ლამაზია!
 მაშინ გულსაც უხარის, როცა ყველგან მზეა!
 მაშინ სხივი არტახებს შემოახსნის სტრიქონს,
 სიტყვას ფასი ედება, როგორც ძვირფას ლითონს!
 დასაწევად, შეხედვით აჩქარებულ ეპოქას
 თუნდაც ერთი ჭაბუკის შემართება ეყოფა!

- ოღონდ გადმოხედე და გასაქანი მიეც წინ!
ხომ ჩვენც გადმოგვაბერტყე, - მაღლს რომ ანაწილებდი!

იგი ისევ ჩვენშია, - მაგრამ, რაღაც.. გვიანობს!
თუკი რამე შეგვშლია,- გვარქვი,- მოგვაჭკვიანო...
მიუჩინე ერს თავის საკადრისი ადგილი,
ღმერთო! შუღლი, მკვლევლობა ნუღარ არის ადვილი...
დამოუკიდებლობის გუგუნებდეს ექო!
ჩვენს ერს თავის ღირსება დაუბრუნე ღმერთო!

ჟორჯი (დავით) რევიშვილი

ტექნ.მეცნ. კანდიდატი. დაამთავრა მოსკოვის

მსუბუქი

მრეწველობის გექნოლოგიის ინსტიტუტი, იყო

ქუთაისის

*ტყავ-ფეხსაცმლის კომბინატის მთავარი ინჟინერი,
ღირექტორი; ამჟამად ტექნიკ. უნივერსიტეტის*

დოცენტია

* * *

ღეჟსი რამ დამაწერინა?...
კი არა მუზის ყივილმა, -
ხანდისხან გულში ხალისმა
და ბევრმა გულისტკივილმა.
პოეტად იგი ითვლება,
სიტყვას თუ ცეცხლი ედება
თუ აზრს მაღალს და მოხდენილს
ფუძეში სიბრძნე ედება.

რა მინდა?!

*გაღმა გასვლისა მსურველთა,
უკუღმა მიგვეყავს ბორანი*

ვაჟა

ვინ და რად პოლიტიკოსობს?
ვინ პოეტობას იბრალებს?!
ვაი, რომ ბევრი ეს "ვაი"
პოსტს ეძებს, ხალხს არ იბრალებს.
ნუ დამაბრალებთ ნურაფერს,

სიტყვა კარგად ვერ წავწვერე,
სასმენად ვერ ვაღამაზე,
სამღერად სულ ვერ დაგწერე.

მე ვერ ვიქნები აკაკი,
ვაჟა ან გალაკტიონი,
თუმც სხვაზე არანაკლებად
მიყვარს მტკვარი და რიონი.

მინდა: რომ ჩემი ქვეყანა
დილას ხალისით ხვდებოდეს,
ხალხს გონი დაბრუნებოდეს,
ტყუილს და მართალს ხვდებოდეს.

მინდა მშრომელის მარჯვენა
ჩარჩობაში არ ცდებოდეს,
რომ ჩემი ხალხი ბრძენობდეს,
ასე ხშირად არ ცდებოდეს.

არ მინდა ყოველ კუთხეში
ხელგაშვერილი მხედებოდეს,
უწამლობით და შიმშილით
ჩვენში რომ ვინმე კვდებოდეს.

არ მინდა, არა, არ მინდა
ქართული კერა ქრებოდეს,
ქალები სხვას მსახურებდნენ,
ძმა კი ძმას ეურჩებოდეს.

არ მინდა სინდის-ნამუსი

ქართველებში რომ ქრებოდეს,
დედის – მშობელის უხამსი
გინება ყურში მხვდებოდეს.

არ მინდა, - ვისაც რწმენა და
ეროვნება აქვს ნაცვალი,
არ მინდა იყიდებოდეს
წინაპართ ძვალთა საცავი.

არ მინდა ის, ვინც ცრუობით
ცინიზმის მთაზე ავიდა,
ქვეყნის სიმდიდრე-დოვლათი
საზღვარგარეთ რომ გავიდა.

არ მინდა ბოროტმოქმედი,
ქვეყნის ბეღელის გამცლელი,
არ მინდა მძარცველს იცავდეს
გადამთიელი დამცველი.

მინდა ვხედავდე მშრომელებს,
მცოდნეთ და მართლის მოქმელებსა.
აბა, რად მინდა მთავრობა,
ძარცვით რომ ითბობს ხელებსა?

მინდა რომ მეც ვისვენებდე
მთაში, ზღვაზე და ნაძვნარში,
არ მინდა ჩემს ხალხს ვხედავდე
ვიღაცის გამონაცვალში.

მინდა რომ ხალხის რჩეული
ხალხისვე იყოს დამცველი
და რომ ქვეყანას მართავდნენ
კაცნი და არა მძარცველნი.

მინდა მშრომელის ნაშრომი
ქურდისგან იყოს დაცული,
არ მინდა სიმართლის კარი
ხალხისთვის იყოს დახშული.

მინდა ვმრომობდე, ვიღვწოდე,
(ცხოვრება შრომით დავიწყე.)
სამშობლოსათვის ერთ წმიდა

სანთლად მეც მინდა დავიწვე.

2000 წ.

ღმერთო წამოგვეშველე!

სოფელო, ჩემო მშობელო,
ჩემო მზევ ჩემო მთვარეო,
მინდა გეფერო-მეფერო,
იხარე, გამახარეო.

ტყეო, მთის მკერდსმიქარგულო
ბარში – ჯეჯილო მწვანეო,
მიწავ ნაკურთხ ნამ ნაკურთო,

გული შენ მოგაბარეო.

ტვინო თვითქებით გართულო
თავი რად გაიმწარეო,
ხან ავთან გადახლართულო,
ქვეყნისთვის მოიცალებო.

ღმერთო, დარდი გულს დაკრული
სიმღერით შემიცვალეო.
ენა და კერა ქართული
უფრო ამძლავრე ხვალეო,
აზრი და სული ჭირკრული

გაგვიჯანსაღე მალეო,
გვასმინე ძმური , ერთგული
სიტყვა: " შენ გენაცვალეო".

სწორი გზის პოვნა გაჭირდა,
გამჩენო მოგვეხმარეო,
სულის მძლოლობა რაკიდა
თვითონვე დაივალეო.

სენმა დაგვჯაბნა , როცა შენ
ღრუბლებში დაიმალეო,
თავს დაგვანათე, მადლი ჰქენ,
შენი მზე მოელვარეო!

გული მღერის

მოდოდა დღე ივნისის დღემადალი;
 პორიზონტზე მთვარე მიწას ეცლებოდა;
 ბაღში იდგა გოგო-გედი ყელმადალი,
 თვალმომღიმარს ლოყები ეცრემლებოდა.
 ფოთლებს შორის სხივთან ჩიტი თამაშობდა,
 მათრობელი ქროდა ჰანგი ფრინველთ სტვენის .
 გოგოს გულში კი ის სიტყვა ნავარდობდა,
 " მიყვარხარო" ნაჩურჩულებს კვლავ რომ ელის.

შემოფრინდა ვაჟი, ტუნმა ტუჩი ნახა
 და ჩურჩულით სიტყვა ტრფობის გაიცვალა.
 გოგომ ვარდი გულთან ფრთხილად შეინახა.
 დრო გარბოდა, ფოთლები სულ დაიცვარა.
 თენდებოდა. წყვილი ცვრიან ბალახს თელის.
 სიჩუმეში ისმის ხმები გულის ძვერის.
 გოგოს თვალებს უხმოდ ესმის ბიჭის მზეერის,
 გულში გულად გული ჩაჯდა, გული მღერის.

ხარება

დღეს ხარებაა – დვთისმშობელს
 დვთიურმა ხმამ რომ ახარა.
 დვთისა შვილისა ჩასახვამ
 დრუბელი რომ გადაყარა.
 დღეს ხარებაა ნანატრი,
 ნაცნებარი რომ ახდა,
 დვთისა ნებთა წმინდანში
 დვთის მოგზავნილი ჩასახლდა.
 დმერთმა ხალხს გამოუგზავნა
 მძლეველი უმეცრებისა.
 დღესაც მას ველით, დღესაც დგას

ზვაობა ხალხის მტრებისა.

რა ცუდი ბედი გვქონია,
 კარგს რომ არაფერს გვპირდება,
 დაავადებულ ჩემს ხალხს დღეს
 ღვთის დახმარება სჭირდება.

ვოცნებობ, სანთლით დავეძებ,
 ვინაა იგი მშობელი
 გამოუგზავნოს სამშობლოს
 სიბნელის დამამსობელი.

2000 წ.

როლანდ სინატაშვილი

*უნივერსიტეტის დაცვის სამსახურის
 თანამშრომელი.*

*პოლიციის პოლკოვნიკი. დაამთავრა ი. ჭავჭავაძის
 სახელობის უცხო ენათა და ი. გოგებაშვილის
 სახელობის პედაგოგიური უნივერსიტეტები.*

* * *

ემსახურე ქართველებს და განადიდე საქართველო!

უძველეს ქართულ კანონში

შავითა თეთრზე წერია:

არ გაიხადო ბატონად

მოძალე, უცხო ვრია!

თაფლს შიგან კუპრს თუ გაურევ

გიჯობს შესჭამო

ვინც ამას არ შეასრულებს,

მოღალატე და შტერია.

არ დარჩა დაფასებული, ნამსახურევი ბევრია
 ბაგრატიონი, სტალინი, ორჯონიკიძე, ბერია,

ნაგავი გადააყარეს, რა დაგვრჩა? – მარტო მტვერია.
 არ სურდათ ქართული ნანა, ჩონგურზე დასამღერია
 რუსისგან დამცირებულებს დასაგლეჯი აქვთ წვერია.
 სხვათა მსახური ქართველი არის გამხმარი ღერია,
 სათამაშოა, მასხარა, ბუშტივით გასაბერია.
 შენით იშრომე, ივარგე – ხელი ნუ გაგიშვერია,
 შენს შემდეგ ქვეყნად დატოვე – ჯიშმტკიცე ნაშიერია.
 მოხვედი? კვალი სიკეთის, დასტოვე შესაფერია,
 აკეთე საქმე ქართული, არ დარჩე როგორც მწერია,
 ახარე შენი სამშობლო, მოსპე, განდევნე მტერია,
 დავითის საქმეს მისდიე , - გაგვიხლი მყინვარწვერია!

* * *

მტერი უტევს საქართველოს
 დღისით, ღამით....
 შენ! ხალხს ძარცვავ, ავსებული
 გველის შხამით....
 გიფიქრია საქართველოს მომავალზე
 ერთი წამით?....
 ეხმარები გაჭირვებულს ფულით, პურიით
 სითბო – წამლით?...
 "ჩემი დედა" .. უსინდისოდ რომ იძახი ნაბიჭვარი,
 თავზე რისხვას დაგატეხავს ყოველისშემძლე
 ქრისტეს ჯვარი.....

ეუმღეროთ ქართველ მშვენიერ ქალებს

პაწაწინა, მიმზიდველი,
 მოდის ნანა გახარია.
 სამეგრელოს ასულს ეუმღერ,
 ჩემს გულში ზის რა ხანია.

08. 03. 05



ბესიკმა რომ სთქვა:
 "ტანო, ტატანო..."
 ეს ელენეა
 ძმანო და დანო.
 გიხმობს სხეული
 ქალურ სიმღერით,
 ვმალდები კაცი -
 მე მისი მზერით.

08. 03. 05

ჩემი და ჩვენი

1. დედაჩემი,
 ჩემი დები,
 ჩემი ცოლი,
 შვილი.
 დღეს თუ
 ჩემს თავს
 კაცადა ვგრძნობ
 არის მათი
 წვლილი.
2. მზე, სინათლე
 და სიცოცხლე...
 იძრა დედამიწა...
იყო ჩვენი
და დარჩება
ლიახვი და რიწა

\

კაფიები

გიორგი ზარიძეს

ხმაღს ნუ ჩააგებ ქარქაშში,
გაფიცებ ჩვენსა ძმობასა.
საბრძოლო ლექსებს ქართველნი
ველით აღდგომა – ბზობასა.

ქართული დროშით დადიხარ
ქართველი კაცი მთიელი.
მოვსპოთ და არ გავახაროთ
მტერი და გადამთიელი.

18. 03. 05

ლეგან ქვიშხელი

*პროფესორი, სსაუ გეოდეზიის კათედრის
გამგე, ბიზნესის აკადემიის წევრი, მეცნიერების
დამსახურებული მოღვაწე*

ფიქრები ბავშვობის ცის ქვეშ
(ამბავი ბავშვობის პირველი სიყვარულისა)

ჩვენ ყველანი ჩვენი ბავშვობიდან
მოვდივართ

ანტუან დე სენტ ეგზიუპერი

ვუძღვნი გარდაცვლილი მეგობრების ხსოვნას

ზაფხულობით ჩემს სოფელში, ჩემს დედუღეთში,
ქვიშხეთში მიხდება ხოლმე დასვენება. ამ სოფელში
დავიბადე და აქვე გავატარე ბავშვობაც. ამ ბოლო ხანებში,
საღამოობით, ხშირად ვზივარ აივანზე და ვარსკვლავებით
მოჭედილი ცისა და მთვარის

შუქზე ფიქრებში ვიძირები. არ ვიცი, მეჩვენება თუ მართლაც ასეა, აქ ვარსკვლავები ყველაზე ახლოსაა და ყველაზე მკაფიოდ კაშკაშებენ და აი, ამ ფონზე არც თუ იშვიათად, ჩემი ცხოვრების ყველა პერიოდს გადავხედავ ხოლმე და გარკვეულ შეფასებას ვაძლევ განვლილ გზას, განსაკუთრებით კი ბავშვობა მიზიდავს. სოფ. ქვიშხეთი ერთ-ერთი უღამაზესი ადგილია საქართველოს თვალწარმტაც ბუნების წიაღში. ის შეფენილია მთაწმინდის გორაზე და გადაშლილია ხაშურისაკენ მიმართულ ველებზე. სოფელი გარშემორტყმულია წიწვიანი და ფოთლოვანი ტყეებით, სადაც ჭარბობს წიფელი და ნაძვი. ქვიშხეთთან იქვე ახლოს, ტაშისკრისა და სათივის ხეობაში, მიედინება მდინარე მტკვარი, - ბევრის მომსწრე და მნახველი. სწორედ რელიეფის ასეთი ნაირფეროვნება განაპირობებს ამ სოფლის განსაკუთრებულ კლიმატს, რომელიც ზაფხულობით ანდამატივით იზიდავს დამსვენებელთა დიდ ნაკადს. ქვიშხეთი საქვეყნოდ ცნობილია, როგორც ბავშვთა დასასვენებელი, გამაჯანსაღებელი კერა. საქართველოს ყოველი კუთხიდან მოდიან აქ ბავშვიანი ოჯახები. განსაკუთრებით თბილისლები არიან

შეყვარებულნი ქვიშხეთის წარმტაც ბუნებასა, წყალსა და ჰაერზე.

ქვიშხეთს განსაკუთრებული პოპულარულობა მწერალთა დასასვენებელმა სახლმა მოუტანა, რომელიც დიმიტრი ყიფიანის საცხოვრებელ სახლშია განთავსებული და სადაც ყოველწლიურად ისვენებს საქართველოს გამოჩენილი მწერალთა საზოგადოება და ინტელიგენცია. ეს ტრადიცია ჯერ კიდევ დიმიტრი ყიფიანის ოჯახიდანაა დამკვიდრებული, - სადაც იკრიბებოდა საქართველოს იმდროინდელი ცნობილი ინტელიგენცია და შეიძლება ითქვას, რომ ქვიშხეთი, თბილისის შემდგომ, საზოგადო მოღვაწეთა თავშეყრის მეორე საყვარელი ადგილი იყო. აქ ჩვენს სახელოვან მწერლებს მრავალი ღირსშესანიშნავი ნაწარმოები შეუქმნიათ. ისიც ცნობილია, რომ იმ

ავადსახსენებელ 1937 წელს ქვიშხეთში დააპატიმრეს ქართველი ერის ღირსეული შვილი, საქვეყნოდ ცნობილი მწერალი მიხეილ ჯავახიშვილი (რა ვიცოდი, რომ გავიდოდა დრო და წლები და მე და მიხეილ ჯავახიშვილის შვილიშვილი რამაზ შიშნიაშვილი თანაკურსელები და მეგობრები გავხდებოდით!). და აი, დღეს, მე უკვე საკმაო წლებით დამძიმებული, ვზივარ აივანზე და ფიქრებში ღრმად ჩაფლულს მახსენდება ბავშვობის პირველი სიყვარულის სათავეგადასავლო ისტორია. დამეთანხმებით, ბავშვობის სიყვარულის გარეშე დედამიწაზე ადამიანი არ არსებობს; ამასთან, მას ყველა სხვადასხვანაირად აღიქვამს და განიცდის; ზოგს უსრულდება კიდევაც, ზოგისთვის კი აუხდენელ ოცნებად რჩება.

ვილაპარაკო ქვიშხეთზე და არაფერი ვთქვა მთაწმინდაზე, - მკრეხელობა იქნება. ქვიშხეთს სამხრეთ-დასავლეთით ემიჯნება მთა, სადაც მოსახლეობამ ააშენა ეკლესია და მას მთაწმინდისა უწოდა. იგი საუკუნეებს ითვლის. სოფელს დაწესებული აქვს " მთაწმინდობის დღესასწაული". ის აღდგომის წინა, - დიდი ხუთშაბათიდან, - მერვე ხუთშაბათსაა და ყოველწლიურად ღამისთევით აღინიშნება. ბავშვობაში ერთი ღამე მეც მაქვს იქ გათენებული. მინდა დიდი მადლიერება გამოვთქვა მთაწმინდის წმინდა ძალისადმი, რომლის მფარველობა მუდამ თან მდევს დღესაც და ალბათ ჩემს შთამომავლობასაც გადაეცემა მისი მადლი.

ამბავი ბავშვობის აუხდენელი პირველი სიყვარულისა, რომელიც მე მინდა მოგიყვეთ, მთელი ცხოვრება არ მცილდება, როგორც კი საშუალება მეძლევა თვალი გადავაავლო ჩემს განვლილ

ცხოვრებას, მეხსიერებაში პირველად ყოველთვის ბავშვობის წლები ამოტივტივდება ხოლმე კინოკადრებივით დაღაგებული თანმიმდევრობით. ვფიქრობ, ჩემი მონათხრობი მკითხველს საკუთარ თავგადასავალსაც გადაუშლის თვალწინ და ამ ამბავს ამიტომაც ვიხსენებ.

იყო დაახლოებით 1943 წლის შემოდგომის მიწურული. სოფელი უკვე თოვლისათვის ემზადებოდა, ცოტას კიდევ თოვდა. მოგეხსენებათ, ჩვენში , თოვას რომ დაიწყებს, შეიძლება ერთ დამეში იმდენი მოთოვოს, რომ მეორე დღეს გარეთაც ვეღარ გამოხვიდე, სწორედ ასე მოხდა მაშინაც, ჩვენ იმ დღეს ერთი მეზობლის ბიჭის სახლში ვიყავით, ვუსხედით ღუმელს და ვყვებოდით სოფლისა და ქვეყნის ამბებს, რასაც იმ დროს ჩვენი თვალსაწიერი სწვდებოდა. მაშინ არც ტელევიზორი იყო, არც რადიო და არც განათება; მაშინდელი ბავშვები ახლანდელებისაგან საგრძნობლად განსხვავდებოდნენ; ახლანდელებს, როგორც ქალაქად, ისე სოფლად, ინფორმაციის განუზომელი შესაძლებლობები გააჩნიათ, რაც მათს განვითარებას უწყობს ხელს, მაგრამ მე ვფიქრობ, პირველი სიყვარულის განცდები და ოცნებები მუდამ ნაცნობი სიმძაფრით გამოიხატება ბავშვების გონებასა და ცხოვრებაში.

ამდენად, ის რომ ჩვენი შეკრების თემა სიყვარულზე საუბრით გაგრძელდა, გასაკვირი არ არის. ახლა აღარ მახსოვს, ვინ წამოვიწყეთ ამ თემაზე საუბარი, მაგრამ თვალწინ მიდგას, ბოლოს როგორი ჩხუბით დამთავრდა. ჩხუბის მიზეზი კი ის გახლდათ, რომ ყველა იქ მყოფი, და მათ შორის მეც, - გამოტყდა, რომ უყვართ ჩვენს მეზობლად მცხოვრები გოგონა ნაზიბროლა. როცა მეც გამოვხატე ჩემი აზრი, თქვენ სულელები ხომ არა ხართ, ნაზიბროლა მე მიყვარს და არავის არ დაგიტომბოთო, - ერთ-ერთმა ბიჭმა ჩემსკენ გამოიწია და დამემუქრა: არც გაიფიქრო! ნაზიბროლა ჩემია და არავის არ დაეუთმობო! ცხადია, ამ განცხადებას ჩემი კატეგორიული პროტესტი მოჰყვა და ეს გახდა ჩხუბის საბაბიც. მე და იმ ბიჭმა როგორც შევქელით, ერთმანეთს თავიპირი დავამტვრიეთ. ტრახახში არ ჩამომართვათ, მაგრამ, ჩხუბში გამარჯვებული მე გამოვედი და როგორც ამ დროს ხდება ხოლმე, დამარცხებულიც და დანარჩენებიც ჩემს მხარეს გადმოვიდნენ და როგორც გამარჯვებულმა, დავიმკვიდრე ნაზიბროლას სიყვარული, თუმცა ამის შესახებ , რა

თქმა უნდა, მან არაფერი იცოდა, ფაქტობრივად ცალმხრივი იყო. არ გასულა დიდი ხანი და მომხდარი ჩხუბი და მისი მიზეზი გახმაურდა და ცნობილი გახდა მეზობელთა გარკვეული ნაწილისათვის და ცხადია, ამან ბევრს ღიმილი მოჰგვარა; მითქმა-მოთქმაც გამოიწვია. კულმინაციას კი მაშინ მიაღწია, როცა ერთ საბედისწერო დღეს, ერთ-ერთმა უფროსი თაობის წარმომადგენელმა, სრულიად შემთხვევით, მე და ნაზიბროლა დაგვიჭირა, დაგვსვა ციგაზე , მიგვარბენინებდა ქუჩაში და თან გაჰყვიროდა: " აბა გამატარეთ, მეფე-დედოფალი მომყავსო!" ამბის ასეთ გაგრძელებას არც მე და , მითუმეტეს არც ნაზიბროლა არ ელოდა. ამ მოვლენამ გარკვეული პროტესტის გამოხატვის საბაბი მისცა ნაზიბროლას. ცხადია, მეც ძლიერ დავიმორცხვე და ორივე ჩავიკეტეთ საკუთარ თავში და ნაზიბროლასთან ყოველგვარ კონტაქტს ვერიდებოდით, გავურბოდით. არა და ჩვენს ასაკში სიყვარულის გამჟღავნება ადვილი საქმე არ იყო.

ერთი წლის შემდეგ შევედით სკოლაში. პირველ კლასში მე და ნაზიბროლა ერთად ვსწავლობდით და ჩვენი მასწავლებელი მისი დედა იყო. ცხადია, დედამისმა ჩვენი ურთიერთობის ამბავი იცოდა და ეჭვის საბაბს აძლევდა, რომ ჩვენი ერთ კლასში სწავლა შესაძლებელია ნამდვილი სიყვარულის ახალი საბაბი გამხდარიყო და დაიწყო ჩემი შევიწროება, რათა ჩამოვეშორებინე ქალიშვილისათვის, ვაითუ სიყვარულს სწავლაში ხელი შეეშალა... ვიგრძენით, რა ჩემზე უმიზეზო თავდასხმები, დედაჩემმა გადაწყვიტა სხვა სკოლაში გადავეყვანე. ასეც მოვიქეციით. სკოლა მეზობელ სოფელში მდებარეობდა. სხვა სკოლაში გადასვლამ შედეგი გამოიღო: ჩვენი შეხვედრები იშვიათი გახდა. ამის ფონზე სიყვარულის ყოველდღიური განცდაც შესუსტდა, თუმცა ის ბავშვური, ჩემთვის დღესაც აუხსნელი განცდა სიყვარულისა, ცხადია , არ გამქრალა. იგი გულის სიღრმეში ჩაიძირა და ეპიზოდური შეხვედრების დროს მაინც მახსენებდა თავს.

საღამოობით ნაზიბროლას მეზობლის, ანუ ჩვენი მეგობრის, ნოდარის ეზოში ვიკრიბებოდით და ძირითადი

გართობა დახუჭობანა იყო ხოლმე. ერთხელაც, დამაღვის მიზნით მე, იურა და ბონდო ნაზიბროლას ეზოში გადავედით და, თან ისიც ვიცოდით, რომ ნაზიბროლას ეზოში ნაადრევი ბლის ხეები იდგა. ავედით ხეებზე და დავიწყეთ კრეფა. მე სახლთან ახლოს ვიყავი და ვხედავდი, რომ

ნაზიბროლა შუშაბანდში იჯდა. გადავწყვიტე ახლოს მივსულიყავი მასთან და ასეც მოვიქეცი. იურამ და ბონდომ სახლთან მოსიარულე რომ ვილაც დაინახეს, - სახლიდან გამოსული ეგონათ, ჩამოსტნენ ხეებიდან და თავქუდმოგლეჯილები გაიქცნენ. ისინი რომ გაქცეულები დავინახე, ვიფიქრე რაღაც მოხდა-მეთქი და მეც თავქუდმოგლეჯილი გამოვეკიდე უკან. ისინი, უკან მიდევნებულის სირბილის ხმაზე, რაც შეეძლოთ, სირბილს უმატებდნენ და ვეღარც დავეწიე. მერე კი როცა გავარკვიეთ, რა მოხდა, გულიანად ვიცინეთ. ნაზიბროლამაც ბევრი იცინა: დალოცვილებო, გეთქვით და გაჭმევდით, -თავს რაზე იკლავდითო!

ერთხელ, დახუჭობანას დღისით ვთამაშობდით. მე, იურამ და ბონდომ მოვილაპარაკეთ, - დამაღვის დროს ხაშურში წავსულიყავით მატარებლით ქვიშხეთის ბაქნიდან. ასეც მოვიქეცით. რა თქმა უნდა დიდხანს გვეძებეს, მაგრამ რაღას გვიპოვიდნენ, საერთოდ აღარ ვიყავით სოფელში! ხაშურში დიდხანს არ დავრჩენილვართ, სურათი გადავიღეთ. მოსკოვის მატარებელს უნდა გამოველო, ჩავსხედით მასში, რა თქმა უნდა უბილეთოდ და გამოვეყვით ქვიშხეთამდე, ანუ ლიხამდე; ერთი გაჩერება იყო, მაგრამ თურმე ჩვენდა საუბედუროდ, ის ლიხში არ ჩერდებოდა; ამის შესახებ პირველმა, იურამ იგრძნო, ლიხთან 1,5-2 კმ - ზე მატარებელმა სვლა შეანელა, იურამ ამით ისარგებლა და ჩამოსტა;

(იურა ყოველთვის წინდახედული და ფრთხილი კაცი იყო, რაშიც, ქვემოთ, ნაზიბროლასთან ბონდოს ურთიერთობის გარკვევისას დავრწმუნდებით). მე და ბონდო კი სადგურამდე გავყვეით. სადგურში რომ შემოვიდა,

მატარებელმა სინქარეს მოუმატა და ჩამოსტომა არც თუ უხიფათო აღმოჩნდა , მაგრამ სხვა გზა აღარ იყო. პირველად ბონდო გადმოხტა, მაგრამ არ გაუშართლა და საკმაოდ დაზიანდა. მე შეეშინდი, მაგრამ მაინც გადმოვხტი და გადავრჩი წაქცევას. ცოტა ხანში იურაც მოვიდა. ისევ ბევრი ვიცინეთ. ამ ამბავსაც ხშირად ვყვებოდით, როგორც ჩვენი გმირობის მნიშვნელოვან ეპიზოდს, სადაც მე გამოვედი გამარჯვებული.

გავიდა დრო. გავიზრადეთ. ყველას თავისი გზა, ფიქრები და ოცნებები გაგვიჩნდა. თითქოს კიდევ დავივიწყებ ბავშვობის სიყვარულის ამბავი, მაგრამ, ერთმა მოულოდნელმა შეხვედრამ ისევ გამიღვიბა სურვილი, დავინტერესებულიყავი ნაზიბროლას ბედით.

ნაზიბროლა დღითი-დღე მშვენივრად იყო. გარს ეხვეოდა არა მარტო თავისი, - სხვა კლასელი ბიჭებიც. არც ჩემთან ურთიერთობისას იყო მთლად გულგრილი. შეხვედრისას გარკვეულ ინტერესს იჩენდა, თითქოს უფრო მენდობოდა, იმასაც ვერძნობდი, თითქოს ერიდებოდა კიდევ , რცხვენოდა , ცივით ჩამოტარებისა გამო; რადგან "სიყვარულსა მაღვა უნდა" და არა სოფელ-სოფელ ძახილი " მიყვარხარო!" ასე მიდიოდა დრო. მე უკვე მეცხრე კლასში ვიყავი, სხვა ქალაქში ვცხოვრობდი და არც თუ იშვიათად ჩავდიოდი ქვიშხეთში.

ერთხელაც , ასეთი ჩამოსვლის დროს, ჩემს ეზოში ვიყავით შეკრებილი ბიჭები: იურა, ბონდო და სხვები და საუბრის თემა რა თქმა უნდა, ისევ ნაზიბროლა იყო. ჩემი სოფლიდან წასვლის შემდეგ, ბონდოსა და ნაზიბროლას სიყვარულის შესახებ მე გაგებული მქონდა და მაინტერესებდა მათი იმჟამინდელი ურთიერთობის გარკვევა, მართალია, მე და ნაზიბროლას სიყვარულზე ღიად აღარავინ ლაპარაკობდა, და აღარც მე და ის გამოვხატავდით ამას საჩქევნოდ, მაგრამ შეხვედრებისას რაღაც ძალა თავს მაინც გვახსენებდა ხოლმე.

ბონდოსთან შეკითხვა არც კი მქონდა დამთავრებული, როცა იურამ იყვირა: ნაზიბროლასთან ბონდო რა შუაშია, ნაზიბროლა მე მიყვარსო! ჩემთვის ეს ახალი აღმოჩენა იყო.

- შენ ალბათ ხუმრობ! მე ვიცოდი, რომ ნაზიბროლა ბონდოს

- უყვარდა – მეთქი.

- არა, რას ამბობ, ბონდო ხუმრობს ალბათ! და მიუბრუნდა ბონდოს: რა, ბონდო, მართალია რასაც ლევანჩო ამბობსო?

- კი, მართალიაო! – დაუმოწმა ბონდომ.

იურას აღშფოთებას საზღვარი არ ჰქონდა. კი, მაგრამ, გახსოვს IV კლასში, მე რომ გითხარი ნაზიბროლა მიყვარს – მეთქი. შენ რომ მიპასუხე - იცი რა: მე ნაზიბროლას დაუუახლოვდები, ნდობას მოვიპოვებ, რომ დაგეხმარო მისი სიყვარულის მოპოვებაშიო ... და ახლა რას ლაპარაკობო.

- კი, მართალი ხარ, ეგრე გითხარი, მაგრამ დაახლოება რომ ვცადე, ნაზიბროლა მეც შემიყვარდა და რა ვქნათ, ზუსტად ისე მოხდა, ძმავ, - ნათქვამი რომ არის, - " ბევრი ვეცადე შენთვისა, გამომივიდა ჩემთვისაო". ახლა ამის გულისათვის ერთმანეთს ხომ

არ დაეკარგავთ...

- მოდი, რაღაც გამოსავალი ვნახოთ; ვკითხოთ გოგოს და ის ვისაც აირჩევს, - იმისი იყოსო.

გოგოს აზრის გაგება ორივეს მოეწონა. მიიღეს გადაწყვეტილება, რომ იურა შეხვედროდა და აეხსნა ნაზიბროლასთვის შექმნილი მდგომარეობა, - რომ ბიჭებმა არჩევანი მას მიანდეს. ახლა მთავარი იყო, როდის და სად შეხვედროდნენ ერთმანეთს. მე ვუთხარი: ეგ რა პრობლემაა, ერთ კლასში არა ხართ? ადექით და გაარკვიეთ თქვენი ურთიერთობაო! ეს აზრი არ მოეწონათ. არა, უკეთესია, - თქვა იურამ, დღეს საღამოს შენ შემახვედრე. შენთან კარგად არის და გამოიყვანე სახლიდან. მე " შემთხვევით" შეგხვდებით. მარტო დაგვტოვე და დაველაპარაკებო. დავეთანხმე, ეს იდეა მეც მომეწონა. აქ მე ჩემი ადგილი და როლიც დავინახე. ჯერ ერთი, მეგობრებს კეთილშობილურ

სამსახურს გაეუწევ და მეორეც, - გავერკვევი ნაზიბროლას მიზნებშიო.

იმავე სადამოს შევხვდი ნაზიბროლას, ვისაუბრეთ საკმაოდ თბილად და მეგობრულად და გასეირნებაც შევთავაზე. გავიარეთ დაახლოებით 500 – 600 მეტრი და უეცრად წინ იურა და ბიჭები შემოგვხვდნენ. იურა გამოეყო მათ და ნაზიბროლას თხოვა, - შენთან სალაპარაკო მაქვს და რამდენიმე წუთი დამითმეო. გავიდნენ ჩვენგან ათიოდე ნაბიჯზე, ორღობეში. მთვარიანი ღამე იყო და ყველაფერი კარგად მოჩანდა. უცბად, რაღაც ხმაური ატყდა, იურა ღობეზე შეხტა და გადახტა. ნაზიბროლა ჩვენსკენ ყვირილით გამოიქცა, - მიშველეთო! გავოგნდი, ვერაფერი გავიგე, რა მოხდა. ახსნა

ნაზიბროლას ვთხოვე. - ღობის იქით ვიღაცები იყვნენ და ჩვენს საუბარს ისმენდნენო, - იყო პასუხი. ამასობაში იურაც მოვიდა. გადახტომის მიზეზი ვკითხეთ. - ღობის ძირში ბონდო იყო დამალული და რა უნდა მექნათ! გვიპასუხა.

ნაზიბროლა ძალიან იყო აღელვებული და სახლში წაყვანა მთხოვა. მოვიკიდე ხელი და წავიყვანე. გზაში სულ მადლობას მიხდიდა: შენ მიშველე! მაგათ ჩემი მოტაცება უნდოდათო! მაგრამ, მე ხომ ვიცოდი, რომ ცდებოდა, ვაწყნარებდი და ვამშვიდებდი, ნუ გეშინია, ეგენი მაგას ვერ გაგიბედავენ, ორივეს უყვარხარ და თავიანთი ურთიერთობის გარკვევა უნდოდათ – მეტქი.

მივაცილე ნაზიბროლა სახლში და რაღაც სიამაყის გრძობა

ღამეუფლა, რომ მან ჩემში უანგარო მხსნელი დაინახა, თუმცა სინამდვილეში ეს ხომ ასე არ იყო?! დავბრუნდი უკან. შევხვდი იურას და ბონდოს. ერთი სული მქონდა, გამერკვია, რატომ აღმოჩნდა ბონდო ვენახში ღობის მეორე მხარეს, რატომ? ბონდო არ ენდო იურას. გადაწყვიტა საუბრის მოსმენა, რომ იურას არ ეთქვა ტყუილი, თითქოს ნაზიბროლამ ის აირჩია. ასე დამთავრდა ეს ამბავი. ცხადია, იურამ და ბონდომ თავი გაანებეს ნაზიბროლას სიყვარულის

მტკიცებას და ისეთივე მეგობრული ურთიერთობა გააგრძელეს, როგორც ამ ისტორიამდე ჰქონდათ.

გავიდა დრო. სოფელში ჩამოვედი და ისევ ახალი ამბავი დამხვდა. ნაზიბროლა ერთ ჩვენზე უფროსი თაობის ბიჭს მოწონებია და გადაუწყვეტია მისი ცოლად მოყვანა. არც ნაზიბროლა ყოფილა გულგრილი. ნაზიბროლას ახალი გატაცება ძველბიჭური წარსულის ატორიტეტის მქონე იყო და ეტყობა ხიბლავდა ამ ასაკის გოგონას. იმ დღეს ისინი კინოში ვნახე და არ მომეწონა, - საბოლოოდ კვარგავდი ნაზიბროლასთან შემდგომი ურთიერთობის იმედს. გადავწყვიტე, რაღაც არ უნდა დამჯღომოდა, ეს საქმე ჩამეშალა. ამას კი მარტო ვერ შევძლებდი. ამ დროს კინოში იმყოფებოდა ჩემი ნათესავი, ისიც საკმაოდ დიდი ძველბიჭური ავტორიტეტის მქონე. მივედი მასთან და ვუთხარი: - აი, ის გოგო ჩემი საცოლვეა, ჩემს აქ არ ყოფნაში ის ბიჭი დაახლოვებია და უთხარი იმ ბიჭს, რომ დაანებოს თავი მაგ გოგოს - მეტეჟი.

ნათესავი ჩემმა თხოვნამ გაახარა, დაუძახა ნაზიბროლას კავალერს და უთხრა ჩემზე: - იცნობ ამ ახალგაზრდას თუ არაო. - როგორ არ ვიცი, ისიც ვიცი ვინ არის, მაგის ნათესავებსაც ვიცნობო.

- მაშინ , თუ ასეა, ის გოგო, შენთან რომ ზის, ამის საცოლვეა და თავი უნდა დაანებო.

- საიდანო? - გაიკვირვა მან. ვისაც რაიმე პრეტენზია ჰქონდა, ყველა ვნახე და თანხმობა მივიღე, ეს არავის უხსენებია და ახლა საიდან გამოჩნდაო?

- მე არ ვიცი საიდან გამოჩნდა, მაგრამ , მაგ გოგოს რომ უნდა თავი დაანებო, - ეს ნამდვილად ვიციო - უპასუხა ჩემმა ნათესავმა.

- ღმერთმა ბედნიერი გამყოფოთ, ძმაო, მე მაგ გოგოს მხოლოდ ხელი მოვიკიდე ხელზე, ცუდი არაფერი მიკადრებია. ცოლად მინდოდა მომეყვანა, დღეს კინოში ჩემი მშობლებიც მოვიყვანე,

მინდოდაგამეცნო და თუ ასეა, გაეჩერდები, ეტყობა, არ ყოფილა ჩემი ბედიო.

რამდენიმე დღის შემდეგ შევხვდი ნაზიბროლას და ეს ამბავი მოუყევი. მეგონა მის თვალში გმირად გამოვჩნდებოდი, მაგრამ ეტყობა არც ჩემი ბედი ყოფილა! ამაში მისმა პასუხმა დამარწმუნა: " ჩემს საქმეში რომ ერეოდი, ვინ გეკითხებოდაო!"

ამის შემდეგ ნაზიბროლა აღარ მინახავს. იგი გათხოვდა, შექმნა კარგი ოჯახი და ცხოვრობდნენ ბედნიერად, სანამ უკურნებელი სენი არ დაემართა და გარდაიცვალა.

ვიხსენებ რა, ბავშვობის სიყვარულის ისტორიას, მიხნდება განცდა, რომ ყველაფერი და მათ შორის სიყვარულიც, ზევით, ზეცაში იგეგმება და კანონდება და უმეტეს შემთხვევაში არც თუ ცუდად; მე ვფიქრობ, ამ სიყვარულს ასრულება რომ არ ეწერა, დღევანდელი გადასახელიდან დადებითად უნდა შევაფასოთ, რადგანაც ნაზიბროლა რომელიმე ჩვენგანის ცოლი რომ გამხდარიყო, უდავოდ მძიმე გადასატანი იქნებოდა დანარჩენი ორი მეგობრისათვის და შეიძლება ერთმანეთიც კი დაგვეკარგა ჩვენდაუნებურად.

ლადო ქისტაური

*ეკონომიკურ-ჰუმანიტარული ფაკულტეტის
საერთაშორისო ეკ. ურთიერთობების სპეციალობის
II კ. წარჩინებული სტუდენტი*

* * *

როცა შემნიშნავთ ძლიერ მოწყენილს
ჩემთვის ფიქრებში გართულს,
იცოდეთ მე მაქვს ჟამი მოწყენის

და ლექსებს ვერთვი ქართულს.

სიზმარში გნახე

სიზმარში გნახე მოვლენილი ანგელოზივით
სხივთა ფერებში გახვეული ცოდვილთ მიწაზე
ზეცის დესპანი მოვლენილი სათნოებისთვის
და სიყვარულის საგალობლად დედამიწაზე.

ვარსკვლავთ კარიბჭემ მოგაგვლინა ზევსის ბრძანებით
და აფროდიტემ სიყვარულის ნამი გასხურა,
შენმა მშვენივალმა სატანაც კი მოაჯადოვა,
ღვთიურ სინაზეს ვერ გაუძლო ბოროტთ მსახურმა.

ზეცის კარიბჭე გადაგიხსნეს ანგელოსებმა
და შეიგრძენი მოფერება ნაზი სიოსი,
შენს დასახვედრად მოემზადა მთელი სამყარო,
შენს დასახვედრად გამობრძანდა თვით ჰელიოსი.

ღმერთად გაკურთხეს მათ ოლიმპოს სამსჯავროს
ზედა,

ზევსმა გადმოგცა ოქროს კვერთხი ღვთიურ მემკვიდრეს,
შენმა ღიმილმა გაანათა ლაჟვარდი ზეცა,
სიკეთისა და სათნოების ტახტს დაგამკვიდრეს.

სიზმარში გნახე მოვლენილი ანგელოზივით,
სხივთა ფერებში გახვეული ცოდვილთ მიწაზე,
ზეცის დესპანი მოვლენილი სათნოებისთვის
და სიყვარულის საგალობლად დედამიწაზე.

* * *

ერთმანეთს შევხვდით. უცებ შევცბი რომ დაგინახე.
სადღაც მინახავს შენი სახე, ბროლის თვალები
ნუთუ მეშლება? არა, არა მას ვერ ვივიწყებ,
ვერც დამავიწყებს ბოროტი და შავი ძალები.

თუმცა დრომ განვლო, თვალწინ მიდგას მე ის ყოველთვის,
 ის არ გამქრალა ერთი წუთით, ერთი წამითაც.
 თუმც ვერ ვისხენებ სად ვიხილე პირველად მე ის,
 ის გონებაში ისახება დღეც და ღამითაც.

დაფიქრებული ვიმზირები სივრცის გადაღმა,
 ვერ გამიგია სიზმარია ეს თუ ცხადია

მე შენი სახე შევიცანი, ის სადღაც ვნახე,
 კვლავ შემოგხედე – მართლა გნახე თუ ეს ლანდია...

შემოგხედე და გამახსენდა სიზმრები ღამის,
 დიახ, ეს სახე მე პირველად სიზმარში ვნახე,
 სიზმრის დედოფალს გიმზერდი და ფიქრთა მორევში
 ვიმეორებდი, თუ არსებობს ცხადში ეს სახე

დიდი ხნის შემდეგ ამისრულდა სიზმრები ღამის
 მე შენ ვიხილე დედოფალიხილული სახის,
 შენთვის ამ წუთმა გაიარა და გაქრა სადღაც
 ალბათ სურვილიც კი არ გქონდა შენ ჩემი ნახვის.

07. 03. 05



გალაკტიონი, რუსთაველი, ვაჟა, ილია,
 მათ ისტორია გაამდიდრეს, ეს ცნობილია,
 მათ პატრიოტი სული ჰქონდათ სუყველას ერთად,
 მათი მგოსნობა აფრიალდა დიდების ფერთა,
 მათ ააშენეს ქართველთათვის ერის ტაძარი,
 რწმენა დაანთეს ქართველთ გულში როგორც ხანძარი,
 მათი სახელის უკვდავება ჩვენი ვაღია,
 მათი მწვერვალი სხვა ერისთვის მიუვაღია,
 მათი სიმბოლო, - ერთგულება – ერის ხვედრია,
 მსგავსი სახელი მეფეებსაც არ შეხვედრია,
 მათი მგოსნობა ქართველთათვის დიდი განძია,
 შემოქმედება ისე კვეთეს, როგორც ვარძია,
 მათი შექურა დღემდე ბრწყინავს მგოსნობის ზღვაში

და კვლავ იბრწინებს უსასრულოდ ყველა ერაში,
 მათი სამშობლო, მათი დედა საქართველოა,
 მათი გავლილი ჭიუხები ახლა მდგლოა,
 მათ მიერ თქმული ყველა სტროფი პოემად იქცა.
 მათმა ნაღვაწმა საქართველოს დიდება მისცა,
 მათი სამშობლო, საქართველო, დიდი ერია,
 ყველა თაობის მგოსანია, - ეს რუსთველია,
 მთის შემოქმედი, მთის პოეტი, მთის აღზრდილია,

ვაჟამ მთებთანაც ისაუბრა, მათი შვილია,
 ის მოქმელი იყო სიცოცხლეში მხოლოდ მართლისა,
 მეფე უწოდა უგვირგვინო ერმა ქართლისა,
 მათ მსოფლიოში საქართველოს აანთეს კერა,
 გალაკტიონმა სიყვარულის ფორმულაც წერა,
 ყველა დიდი საქართველოს დიდი შვილია.
 გალაკტიონი, რუსთაველი, ვაჟა, ილია.

03. 03. 05

საქართველოსთვის ილოცებენ, საქართველოსთვის

გადაიხსნება ზეცის კარი ღმერთთ სამეფოში,
 ანგელოზების მოისმება ნაზი გალობა,
 საქართველოსთვის ლოცვას იწყებს ყველა წმინდანი,
 აწ და მარადის არ მოგვაკლდეს მათი წყალობა.

ანგელოზების მოისმება ნაზი გალობა,
 ღმერთის მსახურნი ილოცებენ ქართველთა ერზე,
 საქართველოსთვის ილოცებენ, საქართველოსთვის
 და გაბრწყინდება იბერია კაშკაშა ფერზე.

საქართველოსთვის ლოცვას იწყებს ყველა წმინდანი
 თვით წმინდა ნინო, მარიაში, თვითონ ღვთაება,
 აღსდეკით ყველა, ქართველებო! ვის სისხლი უდუღს,
 დრო დადგა , ახლა ქართლმა ნახოს მტერთა ვაება.

აწ და მარადის არ მოგვაკლდეს მათი წყალობა.

ჩვენ ისტორია შეგვიქმნია ათასწლეულთა,
ჩვენს საქართველოს ისტორიის ჯაჭვი ჩაუცვამს
და კვლავ მტრებს ებრძვის მარცხისაგან გადარეულთა.

გადაიხსნება ზეცის კარი ღმერთთ სამეფოში
ანგელოზების მოისმება ნაზი გალობა,
საქართველოსთვის ილოცებენ, საქართველოსთვის
აწ და მარადის არ მოგვაკლდეს მათი წყალობა.

15. 01. 05

გაიღიმეთ

გაიღიმეთ ყველამ ერთად გაიღიმეთ
ღიმილი ხომ სიხარულის ნიშანია.

გაიღიმეთ, მწუხარება დაივიწყეთ,
მწუხარება სიხარულის სიშავა.

გაუღიმეთ, საქართველოს გაუღიმეთ
გაზაფხულზე რომ ამოვა ნაზი ია
ამოვა და დაამშვენებს არე-მარეს,
ღამაზ ღიმილს თქვენი ბაგე გაუღია,

გაუღიმეთ, მეგობრობას გაუღიმეთ
და ეს ჩვევა იყოს ყველას თვისება.

გაიღიმეთ ყველამ ერთად გაიღიმეთ,
ამ ღიმილით საქართველო ივსება.

გაუღიმეთ, სიღამაზეს გაუღიმეთ,
სიღამაზეს ზეციურს და ფერებიანს,
გაიღიმეთ და გახედეთ საქართველოს,
ღიმილში ხომ ეს ყვავილთა სერებია.

გაიღიმეთ, ყველამ ერთად გაიღიმეთ,
ღიმილი ხომ სიხარულის ნიშანია.

გაიღიმეთ, მწუხარება დაივიწყეთ,
მწუხარება სიხარულის სიშავა.

22. 03. 04

დედას

ამ საღამოსაც აზრებს მოვიკრებ
და წერას ვიწყებ მხოლოდ ამისთვის.
დედებს მივუძღვნა ეს სტრიქონები
ლექსად ვაქციო ბნელი ღამისთვის.

წლები მიქრიან როგორც წუთები,
დედის რწმენა კი კვლავ ძლიერია.
საუკუნეთა სვლამ ვერ გატეხა,
ის მცირედითაც ბედნიერია.

საუკუნეთა გამოცდას უძლებს
ყოველთვის ყველგან მფარველობს შვილებს,

ღმერთის წინაშე მუხლმოყრით ღოცავს
მას განსაცდელი ვერ შეაშინებს.

ბული ატკინეს უკვე მრავალჯერ,
სისხლიც მრავალი დაღვრილა მათი,
სწვავენ და ფლეთდნენ, ჩეხდნენ და სრესდნენ,
პირმშოს ხელიდან გლეჯდნენ ძალათი.

დედის ცრემლებით მიწა მოირწყა,
მათი კვნესა კი ექოდ გაისმის,
რამდენ ურჯულოს უწამებია,
დედათა კვნესა მათთვის არ ისმის.

დედის ღოცვა ხომ სულ თან დაგვეყვება,
განსაცდელისგან გვიფარავს მუდამ,
დედას შვილისთვის მხოლოდ და მხოლოდ
ექვვარეშეა, რომ კარგი უნდა.

დედებს ვულოცავ მათ დღესასწაულს,
ამ მცირელექსით ვუძღვნი დიდ საღამს,
მთელი მსოფლიო მათთვის სიმბოლოდ
აფრიალებდეს თოვლისფერ ალამს..

ქართლის მთებზე

ქართლის მთებზე აყვავება ყვავილთა,
ქართლის მთებზე არწივების ტრიალი,
ვეფხვისა და მოყმის ბრძოლის სადარად
მუდამ ისმის ფარ – შუბების ზრიალი.

ქარაფიდან კლდეზე ჯიხვის ნახტომი,
კლდის ყვავილთან ნაზი სიოს შრიალი,
მტერთან მუდამ ვაჟკაცური დახვედრა
მოყვარესთან მასპინძლური ტრიალი.

მთის საბრძოლო ხელოვნების სიმტკიცე,
მწვერვალებზე ბაირადის ფრიალი,
ბნელი ღამის იღუმალი სინუმე
და ლოდებზე იღუმალი გრიალი.

მდუმარე მთა ბარის დიდი მცველია

ახლაც ისმის ფხოვის ლომთა ღრიალი
მტერზე მუდამ ელვასავით დაცემა
მტრის ჯარიდან სასიკვდილო ხრიალი.

და ეს ყველა ტრადიცია მთისაა
არც შეცვლილა, არც იცვლება ეს ჩვევა
ყველასათვის რთული არის ამ ქვეყნად
საქართველოს მთის წესებთან შეჩვევა

07. 08. 03.

9 აპრილს

ცა ატირდა საქართველოს შემყურე
ცხრა აპრილის იმ სისხლიან საღამოს,
ამ სისხლისღვრას ვერავინ დაივიწყებს
თუნდაც ბევრი ათენოს და აღამოს.
ქართლის თავზე სატანამ დაიბუდა
და იმ ღამეს როცა ღმერთს არ ეცალა
საქართველოს ახალგაზრდა თაობა
არ შედრკა და სიკვდილს არ გაეცალა.

რწმენას მაინც არავინ არ კარგავდა,
 ღვთისმშობელი ყველას ერთად ღოცავდა
 ამ ღოცვამაც ვერასგზით ვერ უშველათ,
 სიკვდილი მათ უმოწყალოდ ხოცავდა.
 ყველა ერთად ერთ მუშტად შეკრულიყო
 რწმენა ჰქონდათ და იბრძოდნენ ამისთვის,
 საქართველო განთავისუფლდებოდა,
 თავს არცერთი ზოგავდა ამ ღამისთვის.
 იხილავდნენ თავისუფალ ქვეყანას,
 ყველა ერთად იღხენდა, იხარებდა
 სატანა კი ბოროტად იღიმოდა
 და ამ ღიმილს სახეზე იფარებდა.
 გადიარა სიმწუხარის ღრუბელმა,
 საქართველო დედასავით ტიროდა
 და ამ ღამით განცდილი მწუხარება
 საქართველოს ისტორიად ღირობდა.
 მაგრამ მაინც მათ მიზანს მიაღწიეს,

იამაყებს მათით ყველა თაობა,
 საქართველო თავისუფლად იფეთქებს,
 არ იქნება მსგავსი ღამის შავობა.
 ყველამ ერთად დავლოცოთ მათი სული,
 ახალგაზრდა წმინდა ღამაზი გული,
 მათი გული ეკუთვნოდა სხვა გრძნობას
 და ამ გრძნობით დარჩა ქვეყნის ერთგული.
 ამ სტრიქონებს მათთვის გულით გავიდებ
 ლექსს მივუძღვნი იმ სისხლიან საღამოს,
 მათ შესაფერ რითმას ვერვინ იპოვის
 თუნდ წერაში ათენოს და აღამოს

09. 04. 03.

იზოლდა ღონდაძე

დაიბადა საჩხერის რაიონის ს. სავანეში. დაამთავრა პაოლო

იაშვილის სახელობის არგვეთის საშუალო სკოლა და საბა

ორბელიანის სახ. პედაგოგიური უნივერსიტეტის ფილოლოგიის

ფაკულტეტი. მუშაობდა ტექნიკურ უნივერსიტეტში ამჟამად სსაუ სამეცნიერო ბიბლიოთეკის თანამშრომელია.

ჩემს ბიჭებს გიგას, რატის, ვაჟიკოს

ჩემო ვაჟკაცებო, თქვენ რომ დაიზრდებით სისხლი რომ აჩქეფდება ძარღვში

ერის სიყვარულით გუელი რომ აბგერდება, მაშინ გაიხარებს თქვენი ბებო, - მაშინ.

ჩემო ლომგულებო, თუ რამეს დაგარბობთ კარგად ჩაიბეჭდეთ თავში,

მოღალატის როლს თუ გაითამაშებთ

მაშინ დაამცირებთ თქვენს მშობლებს, - მაშინ.

ერთად შეიკარით, ჩემო ბიჭუნებო

ცოდნა დაამტკიცეთ თქვენი ხალხში,

თუ მამულს აამაღლებთ ჩემო ჭაბუკებო,

მაშინ იდღეგრძელებს თქვენი ბებო, - მაშინ.

26. 05. 04

ჩემს საყვარელ მასწავლებელს, პოეტ მუხრან მაჭავარიანის დედას – ქალბატონ თამარ იაკობაშვილს

ვინაც მასწავლა სიყვარული ერის, მოყვასის,

ვინაც პირველმა მაზიარა მე ქართულ ანბანს,

მე იმ პირველი მასწავლებლის სულს განვადიდებ,

ვეთაყვანები მასწავლებელს – ქალბატონ თამარს.

თვალცრემლიანი შემოყვანა პირველად კლასში,
 მომეფერა და მოკრძალებით შუბლზე მაკოცა,
 ხოტბა შემასხა, გამართო და "გული მახუჭა "
 ამ სიყვარულმა და ამ სითბომ, მთლად გამაოცა.

საკუთარ მშობლად მიგიჩინეთ მასწავლებლო,
 ოცამდე წყვილ თვალს ორი თვალი სწრაფად შთანთქავდა,
 ჩვენს გულისტკივილს, გასაჭირს თუ სიამოვნებას
 იზიარებდით და ამისთვის ღმერთიც გფარავდათ.

გადავშლი ალბომს, ჩვენს სურათებს თვალს
 გადავაველებ

განვლილი წლების ნოსტალგია დამეუფლება,
 მაგრამ ამაოდ, ამ ოცნებას ვერ შევისრულებ
 ლაღი ბავშვობა არასოდეს არ დაბრუნდება.

ჩემს ნიშნის ფურცელს, თქვენს ხელნაწერს
 კრძალვით

დავხედავ

და ტკბილად ვიტყვი, ოჰ, იმ დროს ნეტავ?

შვილიშვილებთან ჩავჯდები და ამაყად ვიტყვი
 რომ ეს შეავსო დიდი მგოსნის – მუხრანის დეღამ.

რადგან ჩემს გულში სამუდამოდ დაიდეთ ბინა
 ამას ვერ წაშლის ვერც სიკვდილი და ვერც სხვა რამე.
 თქვენთვის ვილოცებ და ტაძარში სანთლებს აგინებთ,
 კვლავ მეყვარებით ისე, როგორც მიყვარდით ადრე.

05. 05. 75

თევდორე მღვდელს

ერისთვის ღოცულობდი, ქართველი გიყვარდა,
 კველთაში შეეფეთე მტერს.

სიტყვა არ გაცადეს, მუქარა მოგაყოლეს
 და ხელში ჩაგიგდეს ტყვედ

ტკბილადაც გესაუბრნენ, გაგიშინაურდნენ,
 საჩუქრით მოგიბლეს კაცი

ცხირეთის გზის სწავლაზე, მტერი ააბნიე
 და მაინც არ გაყიდე მეფე – ლუარსაბი.

მტერი მაშინ მიხვდა, რადაცას ცრუობდი

სიბრაზე გაამჟღავნეს და გძლიეს ერთს
გტანჯეს, გაგაწამეს, ხრამში გადაგაგდეს
ქართველის გადარჩენას მაინც თხოვდი ღმერთს.

უფაღმა მოგისმინა, ქართველმა გაიმარჯვა
დაგიდგა ოცნების დღენი,
ხალხმა აგიტაცა და ასე შეგრაცხა:
ერისთვის განწირული – თევდორე მღვდელი.

12. 07. 75

* * *

უცბად დაიქუხა, წვიმა წამოვიდა
წვიმას მოაყოლა სეტყვა
ფრინველთა ჟივჯივი, პირუტყვთა კაკავი
რას მოასწავებს ნეტავ?

ხომ არ ვიღუპებით, ხომ არ ვეცემით
ბუნებაც ცუდს გვიქადის – არა ?
იმედს ვიტოვებთ, არ გავნადგურდებით
ღმერთი არ გაგვწირავს – არა.

წვიმამ გადაიღო, ცამ შვება იგრძნო
ბუნება განათდა მკვეთრად,
ცაზე გადაეკრა ნაზი ცისარტყელა
მშვიდობის მოსვლა გვაუწყა ყველას.

15. 07. 04

დაბადების დღეს ვილოცავ, დედა!

თოთხმეტი მარტის საღამოა, მშვიდი და წყნარი
ჩემი გული კი საგულეში აღარ ეტყევა.

ავფორიაქდი, სისხლძარღვებში სისხლი აჩქეფდა,
უცბად სხეული მომიდუნდა, ღონე მეცლევა.

დაბადების დღეს მოგილოცავ, დედიკო ჩემო!
14 მარტი შენი დღეა, შენს თავს ვფიცავარ.

იმედით, რწმენით, წრფელი გულით, შენთან ვარ დედა
და გული მტკივა, შენს ზეიმზე, ჩვენთან რომ არ ხარ.

რად დამიტოვე გულში ასე მწარე ნალველი,

შენ ხომ იცოდი, შენი შვილი რომ გიდარდებდა,
 გულის ძარღვიდან რომ მომწყვდი და შორს გამიფრინდი
 სად მოგიძიო, ვის მიემართო, შენს დასახსნელად?

მბობენ, სული არასოდეს არ იკარგება,
 ალბათ ამ რწმენას მომაწვდიან გასამხნეველად.
 თუმც სულ ერთია, უაზროა წუთისოფელი,
 უმჯობესია, მოემზადო ჩემს შესახვედრად.

14. 03. 99

ჩემი იმერეთი

წამო, წავიდეთ, ყვირილის ხმას ყური დავუგდლოთ
 ნეტავ რას ამბობს, რად გაჰკვივის ასე ძლიერად!
 იქნებ გვიყვება გმირი ხალხის ნატერფალებზე
 რომელთა ღვაწლიც გვეფინება დღეს ჩვენ დიდებად.

მე რატომ მიყვარს იმერეთი, ნუ მეკითხებით,
 რატომ მაგიჟებს საწერეთლო ასე, ახლაც კი,
 იქ გადაირწა რჩეულ ხალხთა აკვნის კამარა,
 იქ დაიბადა ბუმბერაზი , ბრძენი აკაკი.

ლამაზ სოფელში აღიზარდა დიდი მგოსანი,
 სოფლის მშვენება, ყველას ხიბლავს ნახვისთანავე,
 მე იმ ჭკვიანის სადიდებელ სულს ვადღეგრძელებ
 ვინაც დაარქვა , მინდა გითხრათ, სოფელს სავანე.

გავუყვეთ ბილიკს, გადვინაცვლოთ სოფელ არგვეთში.
 იქ საოცნებო კაკლის ჩრდილში ხმალი დავასოთ,
 ლექსის სტროფებით ავამაღლოთ მისი ღირსება
 და მივაგებოთ ტკბილი სიტყვა, ძვირფას პაოლოს.

იქვე, მუხრანის კარ – მიდამოს, თვალი შევაავლოთ.
 ჭურიდან ღვინო ხაპით შევსვათ მამა – პაპურად
 მისი მშობლების სადიდებლად აზრებს მოვუხმოთ,
 ასე ვაუკაცი რომ გაზარდეს, კაცად – კაცურად.

ქორეთის ტყეში, განა ქორებს არ უფრენიათ?
 ხოდაბუნებზე სიარული ნაკვალევს არ შლის,

მადლობა ვუთხრათ დიდ შემოქმედს, დიდ მოამაგეს ხალხისთვის ძვირფასს, უსაყვარლეს შვილს – ბელიაშვილს.

ჯერ არ დავღლიღვართ, გორისის გზას ფეხით დავადგეთ,

შემოვუაროთ მწვანე მოლს და ანკარა წყაროს, შემდეგ დუმილით, ფეხზე დგომით და თავის დახრით მივაგებთ პატივს "რუხი მგელის" და სხვათა ავტორს.

სულ ფრენა-ფრენით გადავეშვით ნავარძეთისკენ და მოვეფეროთ ნაპოვნ ყვავილს, ნაზს და თავდახრილს გულში ჩავიკრათ, ვაკოცოთ და მოვეაღერსოთ რადგან მან გული აპოვნინა ქალს – ბარათაშვილს.

იქ, სოფელ რგანში, სადაც გრიგოლს ფრთები შეესხა, კაცი, რომელიც არ კარგავდა უკვალოდ წამებს რომ არ გვეოლოდა, არ ეღვაწა და არ ეშრომა მაშ, ვინ დაწერდა "ლაშარელა"-ს და "დიდი დამე" - ს

ქვაციხის აღმართს ავუყვებით სვენებ – სვენებით ლამაზ, კოსტა სახლს დავინახავთ, "გვესხმება რეტი" ჭკუას მოვუხმობთ, დვინოს შევსვამთ და მოვიგონებთ, რომ აქ ცხოვრობდა კრიტიკოსი, ჭკვიანი ჟღენტი.

თუ ვერ მოგხიბლეთ, ვერ დაგატბებთ მე ჩემი ლექსით, მე მაპატიებებს ამ შეცდომას ძლიერი დმერთი.

ვერ ვიტრაბახებ, მაგრამ ამას ხმამაღლა ვიტყვი: საქართველოში იმერეთი ერთია – ერთი!



ავადმყოფურად მეშინია ჩემი ასაკის, თუმცა ეს შიში რას მომიტანს ნეტავი ახლა, ეს გული ისევ, ძველებურად მიმღერის მკერდში, თავს ვიიმედებ, მარტოღმარტო არ დავრჩე რათა.

წლები არიან ერთადერთი სტუმრები ჩემი, ოჯახზე ფიქრით ჩაკეტილი, ხასიათს ვიცვლი, კაცმა არ იცის მერამდენედ ყვითლდება ბაღი, მეც, რა თქმა უნდა, რაც ვიყავი, აღარ ვარ იგი.

პესიმისტობა არ მჩვეოდა არასდროს, არა,

თუმცა სიბერე ხომ გაიტანს თავისას ალბათ,
ჩემი მეუღლე, ძველებურად ჩამიკრავს გულში,
მომეფერება და განდევნის ფიქრების დასტას.

მიწაზე დამცემს ნიკოსავით სიბერე როცა
და წლები დენას დაიწყებენ ვით ფიფქნი ციდან ,
ბრმა და მოსუცი რომ გავხდები, ვით ჰომეროსი,
ჩემმა სალომემ შემაშველოს ხელები მინდა.

25. 10. 97

გიზო ჩიბურდანიძე

*ბულალტრული აღრიცხვისა და აუდიტის
კათედრის გამგე, პროფესორი*

შალერი – 50

შალერი ბენია.

*ენერგიული, უზადო, საქმის ხელოვანი,
ფეთქებადი, სენსორული აზროვნების.*

ორმოცდაათი!!!

ვინ იტყვის შენზე – ნახევარი გზაო გალია.

ორმოცდაათი!!!

ძმაო შალერ, მრავალჟამიერ – წინ!

სამღერი გაქვს ბევრი არია.

წლები - წლებს მისდევს,

საფიქრალი მხოლოდ ერთია,

დაგვაკლდა ან თუ მოგვემატა

გვეტყვის ღმერთია.

ღირსების მედალს – გილოცავ ჯილდოს,

მინდა ორდენი მის გვერდით იდოს.

გახსოვდეს მარად სიბრძნე ქართული, -

ორი მხარე აქვს მედალს თუ ჯილდოს.

ვინ იტყვის შენზე – ნახევარი გზაო გალია.

დიდი ხანია გვენატრება " წარჩე, გალი " – ა

მაშ, შეუბერე! უძლეველი არაფერია.
 მრავალჯამიერ!
 წინ სამღერი გაქვს ბევრი არია.
 იცოცხლე მარად – შენნაირები
 ძმად ქვეყნად ცოტა არიან.

1997

ზურაბი – 75

ზურაბ ელიზბარაშვილი

დინჯი, გაწონასწორებული, იმპულსური

აფეთქების,

საკუთარი თავის იმედით მთარული

სულ არ უყვარს წამალი,
 მინქსტურა და აბია.
 სამ - ოცდახუთს აბიჯებს,
 ეს ჩვენი ზურაბია.

ჩუმი და მშრომელი
 კავკასიის ფუტკარი.
 ტკბილია და ნუგბარი
 ყველამ გაუღეთ კარი.

გულმოსული თუ ნახე,
 აგი მართლა აგია.
 გულშიც კარგად ჩამხვევი
 ეს ჩვენი ზურაბია.

თუკი მაგრად გაბრაზდა
 ვერ გიშველით აბია,
 რაც კარგ ქართველს შეჰფერის
 ყველაფერი აბია.

იცნობდეთ, პატივსცემდეთ
 ეს ჩვენი ზურაბია.

2005

რომელი საათია?*თბილისი – ედინბურგი – თბილისი*

სასიცოცხლო ინტერვალი
 მრგვალია და მრგვალზე მრგვალი.
 ზოგსა მწვანე უნთია და ზოგსაც
 დასწავს ცეცხლის ალი.

სანაშენო იარლიყი:

ერი, გვარი, სახელია.
 ბევრს ეშლება, აერია
 რომელი აქ რომელია.

გერონტიმ შეარქვა ბერია,
 მის მერე რამდენი დღენია.
 ნამდვილად "ლაგრენტის" გენია.
 ჩუმ-ჩუმად უყვარსო – ჟენია.

კახეთში უმატა ვიზიტებს,
 აგინებს აქეთებს – იქითებს,
 დაიბნენ კახელნი, ვერ მიხვდნენ
 კალათში კვერცხებს ვისთვის დებს.

ყველა კაი წამოწყებას
 ლიდერობს, სხვა რა პონტია,
 ედინბურგში ასე გვითხრა
 დამეკარგა პასპორტია.

შეშინებულს და ფერგამკრთალს
 იქ დარჩენის ელდა ეცა.
 გაელვებით მოიფიქრა
 და საშველად ჯენის ეცა.

ასაკი რა შუაშია,

შენ მიშველო უნდა, ჯენი.
 თუ არა და შენთან ვრჩები,
 უმაღ მიაგება ძღვენი.

მოეწონა შოტლანდია,
 და არც ისე სასუსნავი.

დარჩი – შესთავაზა ჯენიმ.

მოვაშენოთ "ჯენ . შალერ – გენი"

აღარ მოსწონს სკოტთა მხარე
ჩუმად ამბობს – რა სორტია?

საქართველო მირჩენია

ვნახე ჩემი პასპორტია.

თვითმფრინავით დავბრუნდები
ვერ ავიტან ვაგონებსო.

ჯენის როგორ ჩაუწვები

ბებიჩემს მაგონებსო.

კახეთშიც დალოცეს კახურად.

თბილისში ნამდვილი დენდია,

ცხოვრება საესეა ხრიკებით,

ასეა ნამდვილად – ბენია.

ნატო ცაბაძე

*ეკონომიკურ-ჰუმანიტარული ფაკულტეტის
მიწის რესურსების მართვის სპეციალობის
III კ. წარჩინებული სტუდენტი*

* * *

მე შევიყვარებ მზის კაშკაშა , ოქროსფერ სხივებს,
დილის ნამით რომ ამიგებენ ბრჭყვიალა მძივებს,
ღალატს არასდროს, არასოდეს მაგრძნობინებენ!
პაემანზე კი არასოდეს მალოდინებენ.

ქორწილზე ოქროს დიადემას თავს დამადგამენ,
მე მზეს გავყვები, იქ, სადაც ღალატს ქვესკნელს აბამენ

* * *

თოვლის ფანტელი ციდან მოფარფატებს
 თან ეცეკვება ქარს.
 თურმე ოცნებობს - ღამაზ სიკვდილზე
 ა მ ი ტ ო მ
 ლოყაზე ადნება ქალს.

* * *

სიკვდილ – სიცოცხლე, ეს ცნებაა ორი, სხვადასხვა
 განსხვავებული, მაგრამ მაინც განუყოფელი.
 და რომ სიცოცხლის თანმდევია სიკვდილი მუდამ
 დასტურად აი, დროის ბრუნვა, წუთისოფელი.
 სადღაც, შორეულ გალაქტიკაში ღმერთთა სამეფო
 ფიქრს მისცემია ბოროტების დასაღუპავად
 მაგრამ, სიკვდილი - ბოროტების დიდი სათავე
 ჩასაფრებულა, ევას შვილთა სიცოცხლისგან
 გასაქურდავად!
 როცა მომაკვდავი " მიშველეთო" ამას კიოდა
 " საიქიოდან წუთისოფელი, როგორც მამალი ისე ყიოდა!"

ცისარტყელა

ანა ფანჯრის რაფაზე იჯდა და ცას უყურებდა. ცას
 უზარმაზარი დიადემა დაედგა თავზე ცისარტყელას სახით.
 - ღამაზია, - ჩაილაპარაკა ანამ. ალბათ ღმერთს ფიცი
 გაახსენდა, ან... სულაც ცას მოსწყინდა ერთფეროვნება..
 ანა იატაკზე ჩამოხტა, თავის ოთახში შეირბინა და
 უკან ფოტოაპარატით დაბრუნდა. ისევ რაფაზე ავიდა და
 ობიექტივი ცისარტყელასაკენ მიმართა.

- ანა! სად დგახარ!? ახლავე ჩამოდი! ოთახში ანას ძიძა –
 ლიზა შემოვიდა.

- ღიზა, ღიზა, ნახე ცისარტყელა რა ლამაზია! მოდი რა, გთხოვ!

- კარგი რა, ანა პატარა ბავშვივით ნუ იქცევი..
ცისარტყელაა, მერე რა?

- ჩემი ფიზიკის მასწავლებელივით ლაპარაკობ ღიზა... მას რომ ჰკითხო, ღიზაში გამავალი თეთრი სინათლის სხივი გარდატყდება და მიიღება სპექტრი... იგივე ცისარტყელა. ... ვიკამათეთ. მე ვუთხარი: შეიძლება თქვენთვის "უბრალოდ სპექტრია", ჩემთვის კი სილამაზეა, მშვენიერებაა... დამცინა. " სულაც არ არის ცისარტყელა მშვენიერებაო!" ბოლოს ვუთხარი: თქვენ ვერ გამოგეთ; მე განა ფიზიკის კანონებს ვეწინააღმდეგები – თქო. ეს რომ ვთქვი, კლასიდან გამიშვა – შენ გინდა თქვა, რომ მე გაუგებარი ვარო?!

- ანა, ანა, რამდენჯერ გთხოვე, მსგავს სისულელებზე მასწავლებლებს მუ ეკამათები!

- ეჰ, ღიზა! ვერც შენ გაიგე ვერაფერი!

ანა რაფიდან ჩამოხტა და ოთახიდან გავიდა.

სკოლიდან მოწყენილი დაბრუნდა. სადილზე მამამ შეამჩნია უგუნებობა და მიზეზი ჰკითხა. ანას არ დაუმაღავს – მე და ფიზიკის მასწავლებელმა ისევ ვიკამათეთ, მან კი დირექტორი და კლასის დამრიგებელი შემოიყვანა – "ეს ბავშვი გაკვეთილს მიშლის, არანორმალურია! გადამაყოლა თავის მშვენიერ ცისარტყელასო!".. კლასში არავინ არ აღმოჩნდა ისეთი, ვინც რაიმე სასიკეთოს იტყოდა ჩემსკენ, პირიქით, - " არ დახოცეს ერთმანეთი ცისარტყელას გულისთვისო!? – დირექტორი ცინიკურად იღიმებოდა, დამრიგებელმა კი – "რით ვერ გაიგეთ , ეს ბავშვი სხვა პლანეტიდან რომ არისო ! " ... მამა! მე არა ვარ სხვა პლანეტიდან! ... ცისარტყელა ძალიან მიყვარს.. აი, ის თბობა თავისი ქსელით .. ღიზას რომ დარჩენია სახლის დაღაგების დროს.. ისიც ძალიან ლამაზია... – ანა სადღაც ოთახის კუთხეში იყურებოდა. შემდეგ წამოდგა და ოთახიდან გავიდა, ამიტომ აღარ გაუგონია მამის სიტყვები:

- ჰოო... სადღაც მართალი უთქვამს დამრიგებელს...

ერთი კვირის შემდეგ ანა ცოცხალი აღარ იყო.... თვითმკვლელობა. ყველა გაოცებული იყო . ყველა ერთი და

იმავეს იმეორებდა – არაფერი აკლდა, რა სჭირდა თავის მოსაკლავიო. არავინ არაფერი იცოდა – არც მამამ, არც ძიძა, არც მეგობრებმა...

ცოტა თავისებური ბავშვი იყო, - აღნიშნა ანას კლასის დამრიგებელმა კოლეგებთან საუბრის დროს. თუმცა, რომ გეკითხათ მისთვის რაში გამოიხატებოდა ანას " თავისებურება", ვერ გიპასუხებდათ.

ორი კვირა იყო გასული ანას გარდაცვალებიდან. ლიზა ყოველდღე შედიოდა მის ოთახში. უკვე მერამდენედ გადაწმენდილ საწერ მაგიდას ისევ წმენდდა და არარსებულ მტვერს აშორებდა. ... იმ დღესაც, დილაადრიაანად შევიდა ანას ოთახში. ერთხანს ანას სურათს უყურა, საწერ მაგიდაზე რომ იდო. – რატომ? რატომ? – იმეორებდა განუწყვეტლივ. წიგნებს მიეფერა და ერთ – ერთი აიღო. ფიზიკის სახელმძღვანელო აღმოჩნდა. – ლიზა! მოისმა გარედან. – სად დაიკარგე!? ლიზა მოულოდნელობისაგან შეკრთა და წიგნი ხელიდან გადაუვარდა. იატაკზე მიმოიფანტა წიგნიდან გადმოცვენილი ფოტოსურათები. ლიზამ წიგნის ასაღებად დაიჩოქა. მიმოფანტული სურათებიდან შვიდფეროვანი ცისარტყელა აჭრელებდა თვალებს. თვალი თავისთავად გაექცა გადაშლილი წიგნისაკენ. – სპექტრი. – ეწერა წიგნის ფურცელზე შავი შრიფტით. იქვე კი ანას ხელით მინაწერი – თქვენ ცისარტყელას ვერ ხედავთ ცაზე!

ქუჩუნა ცენგირაშვილი

დაიბადა 1950 წელს . დაამთავრა ცხინვალის
პედაგოგიური

ინსტიტუტის ფილოლოგიის ფაკულტეტი. პყავს მეუღლე
და

ორი ქალიშვილი. ლექსებს წერს სკოლის ასაკიდან.

არ ვჩემულობ

მე პოეტობას არ ვჩემულობ,

არ ვარ პოეტი.

მე ფურცელს ვანდობ

ჩემს სიხარულს,

ტკივილს და განცდებს,

თუ ოსტატურად სიტყვას ვერ ვწნავ ,

ვერ ვაჩუქურთმებ,

ისე ვერ ვამბობ

როგორც მინდა ჩემს ლამაზ სათქმელს –

გთხოვთ ნუ დამძრახავთ.

გრძნობა პოეტობს,

სწორედ ამიტომ რითმიც ცვლქობს,

ნავარდობს და მიეთ-მოეთობს.

ცხოვრება ტვირთია ძნელად საზიდავი.

სულო! გაუძღისიც გევალება.

მტრის შენდობის ნიჭი არ დამიკარგო.

მოყვრის სათანადოდ დაფასება.

სიცოცხლე მაისობს, ლამაზმანობს,

მარგუნე სიკვდილის დამარცხება.

ის ტრადიციები შემარჩინე

რაც ჩემს მამა-პაპას უზიღია,

ქვეყანა როგორი პატარაა

გული კაცისა კი რა დიდია!

ტკივილის გაძღების უნარი მომეცი,

ლხინი რა გასაძღისია,

ცუდის გაკეთება რა ადვილია,
 სიკეთის კეთება - რა ძვირია.
 მტრის შენდობის ნიჭი არ დამიკარგო.
 მოყვრის სათანადოდ დაფასება.
 სიცოცხლე მაისობს, ღამაზმანობს,
 მარგუნე სიკვდილის დამარცხება.

თევდორე

აწეწილ ღრუბლებს
 სევდა მოაქვთ ბებერ მთებიდან,
 აქ, ნოსტეს გზაზე
 შიშველ ფეხთა ნაკვალევს ვეძებ.
 შემოსეულ მტერს

უგზო-უკვლოდ დაატარებდი
 ბევრს გავალებდა ჯვარი, რწმენა
 მღვდელთ თევდორე.
 წელგამართული მიდიოდი,
 ფიქრდამძიმებულს
 ნურვინ ჩაგითვლის
 ერთგულებას - აკვიტებად.
 ამაყ მკერდსა და ფართოდ გაშლილ
 შენს ნათელ შუბლზე
 უკვდავი გმირის
 შარავანდი ათინათებდა.
 ბებერ ნეკერჩხალს
 შერჩენია სისხლის წვეთები,
 ტიროდა ქარი, ღრუბელი კი
 ცრემლებსა ღვრიდა,
 დავიწოქები, მუხლს მოვიყრი,
 ვეამბორები
 მღვდელთ თევდორე
 შენს ნატერფალს,

უზომოდ წმინდას.

ვეღრება

ღმერთმა ნუ ქნას
რომ ქართველში
ჩაკვდეს სული ქართული,
დავივიწყოთ ჩვენი ენა,
დიდებული წარსული.
ღმერთმა ნუ ქნას დავიწყება
დავითის და თამარის.
ნგრევა ზარზმის, ნიკორწმინდის
და ბედიის ტაძარის,
აღმასვლა და აღმაფრენა
დაგვიმკვიდრე გამჩენო,

დაცემული, დანგრეული
სამშობლო არ მაჩვენო!

* * *

ჩემი ბავშვობა დამთავრდა მაშინ,
როცა ჩაყლაპა გველეშაპმა
გუდა ზღაპრების;
წიქარას ძვლები
მინდორ-ველად მიმოაბნიეს
და ობოლ გოგოს
დაუფინეს ია – ვარდები.
როცა მოუკრეს
თავი გუდას ტყუილებისას
და სინამდვილეს
როგორც უფსკრულს, გადავადექი.

ზაირა ციციშვილი

*დაიბადა 1964 წელს. პროფესიით
ეკონომისტი, სულით პოეტი.
ცხოვრობს ქ. ხაშურში*

* * *

სიყვარულს უმღერ , ვითარც ბუღბული,
მალულ მზერასაც განა არა ვგრძნობ?
მე მესმის შენი გულის ჩურჩულიც,
მესმის და მაინც ვერ გითანაგრძნობ.
ფიალას მაწვდი შარბათით სავსეს,

და სურვილი გაქვს უხმოდ დავცალო,
მაგრამ ჰე, გულო, საგულეს ჩადექ,
ზოგჯერ გონებას უნდა აცალო....

1966წ.

* * *

მე დღეს შენზე ფიქრი ამედევნა,
განძარცვა სიმშვიდე აღვადრგული,
ვცადე შებრძოლება – განმედევნა
გულიდან გრძნობები დანადმული.
მაგრამ რა აზრი აქვს შმაგს შეება,
ბრძენიც უძღურია განსწავლული,
როცა სიყვარულს სურს ამღერება,
სულში ზეიმია გაზაფხულის.

1967 წ.

და ... დაედევარ

იყო გული სიყვარულით დახანძრული,
ია-ვარდით მოფენილი გზები,

იყო სიტბო კარის ზღურბლთან განაბული
და თანდათან მალღდებოღა ჭერი...

მაგრამ მალღე მიიღია გაზაფხული,
შეიკვეცა ოცნებათა ფრთები,
ღამრჩა მწარღე სინამღვიღღე დათაღხული
ღა უღროღღე შევერცხღიღი თმები...

ღაშორღიღ! – მიკიკინებს, ურჩობს გული,
ღირსი ხარო უკეთესი ხვეღრის,
ღა ...ღაღღიღარ მწვეღი ფიქრით გათანგული
მგზავრი უკვე დათოვღიღი გზების...

ნუ გამიწყრები ...

ჰე ცაო, ცაო, ზემაღაღო, უკიღღეღანო,
გიმზერ და ვტკბები შენი ეშხით, შენი ცისფერთ,
ოცნების ფრთები არ შემკვეცო, ყოვღაღ მაღაღო,
მაღი და მფრენი ყოვღისშემღღღე ოცნების ფრთები.
იცი? რამღენჯერ მომივღია შენი სამყარო,
გაღამისერავს ტრამაღები უკაცრიეღი,
ეთერში მსრბოღი არ მომნათღო უმისამართოღ,
მიწის თავხეღაღ არ ჩამთეღაღო, ნუ გამიწყრები...

1967 წ.



ღამსგავსებია ერთ ღიღ ბაზარს მთღაღ საქართვეღო,
სპეკულაღია ზარ-ზეიმით იმკვიღრებს აღღიღს,
თავისი ხიბღი დაუკარგავს მთასა და მღღეღოს,
ხარხარებს ეშმა, მოღთხარეთო ორთავე თვაღი.

ავტოსტრადაზე მეურმეთა ღიღინიცი ისმის,

პროგრესის ნაცვლად რეგრესისკენ ავიდეთ გეზი,
კვლავ დაეუბრუნდით მივიწყებულ კაცსა და გუთანს,
გამოქვაბულის უდრტვინველად შევხსენით ბჭენი.

ნუთუ ესა ხარ, შენ – ქართულო ჯიშო და გენო,
როდემდე გინდა ლაბას ხვედრი გაიზიარო?

საუკუნეთა გასაყართან რით გაგაქვს ლელო,
სიბრძნის, ტალანტის, ინტელექტის თანაზიარო?

ნუთუ ელიტას უკმევე გუნდრუკს და არც გაღელვებს
პატარა , ახალფეხადგმული ქართველი "ჯიმი"
დიღის რიურაჟზე ანგელოზ სულს ღმერთს რომ ავედრებს...
და მეტროს ჰოლის მიღეთ ხალხში გაზეთს რომ ყიდის

თავისუფლების ღამაზ ფრინველს ეს გზა ფრთებს
შეკვეცს,

გზის გამმრუდებელს მომავალი ტანჯვად ექცევა,

გაბოროტებულ ჩაგვრულ მასას ვერ შეაჩერებს,

პატარა "ჯიმის " სულის ამბოსს სად გაექცევა....

1998 წ.



სიმაღლისაკენ მივიღტვოდი ყველგან, ყოველთვის,
სულის სიმშვიდე თან მიჰქონდათ ჭადრებს ცადაწვიდით,
პიტალო კლდეთა, გულზვიადთა მე ახლაც ვებრფი,
ამდამატივით მიზიდავენ მთანი მაღალნი.

მაგრამ ფასობს კი თვალთა ხედვის იაფი ხიბლი,

როს დაჭრილია სიდიადე ძეთა ადამის,

ყველა სიმაღლე დე, ვიხილო იავარქმნილი,

თუ კაცთა მოღვმას არ შერჩება სული მაღალი.

\

ნინო ციციშვილი

*დაიბადა 1980 წელს ქ. ხაშურში.
პროფესიით ფილოლოგი, სულით
უნაზესი და უსპეტაკესი*



ბაღში დავდივარ, ვრითმავ სტრიქონებს,
ამურს სამსხვერპლოზე ცეცხლი დაუნთია.
ხელავ? ეს ფოთოლი ხიდან ჩამოფრინდა
რადგან სიყვარულმა ხელი დაუქნია.

აშარი ქარი

ხეებს ეჩხუბება აშარი ქარი
შემოახია კაბები ფარჩის...
და სამკაულად გადმოგვაყარა
ფოთლები ქარვის, ფოთლები ღალის...

გაძარცულ ხეთა ისმის გოდება,
სასამართლოში შეაქვთ სარჩელი
... და იძებნება ქარი თავნება,
ამ შემოდგომის კორიანტელში.



ვიყო ვარსკვლავი ზეცისა –
გამორჩეული, კაშკაშა,
მიწიდან შემომცქეროდე,
ფიქრებს მანდობდე ანაზდად.
ჩემი ნათელი გეფინოს
მძინარეს, ნაზად მღიმარეს,

სხივებით თმაში აგებნე,
სხვა ნატვრა არა მინდა მე.

* * *

ავად იყავ!?" რომ მცოდნოდა გნახავდი,
აგინთებდი კვლავ სიცოცხლის იმედს,
ყველა წყენას გულში ჩაეიმარხავდი,
გარიჟრაჟზე გიმდერებდი კიდევც...
და როდესაც ფეხზე დაგაყენებდი,
სიმარტოვეს გაჩუქებდი ისევ...

* * *

გულში სიცივე დავანებულა,
შეკვეცილი მაქვს ოცნების ფრთები,
სულ შემოდგომა... სულ ზამთარია...
ადარ გაისმის ჭიკჭიკი მერცხლის.
დაწყველილია თაობა ჩემი,
წართმეული აქვს ვარდობის ხანა.
ტყუილად ველით უკეთეს მერმისს,

ლოდინში გული ამოდ დაშვრა.

ჩემს ირგვლივ მხოლოდ ცრემლები ცვივა,
საით მივდივართ, არავინ უწყის...
დღითი-დღე ვძარცვავთ სამშობლოს წმინდას
და უცხოეთის ბაზარზე ვყიდით.

* * *

არ გაგაოცოს ჩემმა ცრემლებმა,
გულის დარღები მასში ვიკივლე,
არ გაგიხარდეს ჩემი სიმღერა,
მე ამ სიმღერით შენ დაგიტირე...

ეთერი გონგლაძე – ცხოვრებაშვილი

დაიბადა 1957 წლის 22 ივნისს. ზოდიაქოს ნიშანი – კირჩხიბი. ჰყავს მეუღლე და სამი ვაჟი. "ჩემი მეუღლე, შვილები და მეუღრო ოჯახი ჩემი სიმდიდრე, ჩემი ღმერთი, ჩემი ფარია"

ეს იმიტომ რომ შენ მეგულები – შენ ხარ –

შემყვარებია სიჩუმე ახლა,
რადგან ვიცი რომ მის მიღმა შენ ხარ.
მე შევიყვარებ ლოდინს დამქანცველს,
თუკი ვიცი რომ მის მიღმა შენ ხარ.
თუკი დამითმობ ისევ სიყვარულს,
თუკი მაჩუქებ ჟინიან ვნებას,
ვიცი უძლური ვიქნები რადგან,

ამ ჟინის მიღმა ვიცი რომ შენ ხარ.
თუკი გავბედავ და მოვალ შენთან,
თუნდაც ათასგზის დამმეხოს მეხმა,
გაპატიებდი ყველაფერს რადგან,
ამ მეხის მიღმა ვიცი რომ შენ ხარ.

სურვილი

ნეტავ მართლა ჩემად მყავდე, არა სხვისა ზიარად,
შენი სუნთქვა მახელებდეს, სხვისი სულთქმა კი არა!
შენს ბაგეთა სითბოს ვგრძნობდე, სხვის ბაგეთა კი არა!
სიყვარულის ცეცხლი მწვავედეს, ჯოჯოხეთის კი არა!
შენი მზერა მესალბუნოს, არა სიო დილისა,
როგორ მინდა მერქვას შენი "პაწაწინა თილისმა"

გულში სხივად ჩაგედვარო, სიყვარულის შარბათს ვსვამდე,
ნეტავ ახლაც შენთან ვიყო, ნეტავ მართლა ჩემად მყავდე!

შენ ჩემი ...

ჩემო საუნჯეო, გულით სატარებო,
ჩემო თილისმა, ნეტარს სადარებო,
ჩემი სიხარულის დარო და ავდარო,
ჩემი საიდუმლოს პატარა ტაძარო,
ჩემი ოცნებების სანთელი წმინდა,
შენს გვერდით ვიწვოდე, სხვა არა მინდა!
შენ ჩემი სულთქმის აღმა დინებავ,
სანთლად დაგენტები თუ ღმერთმა ინება.
შენ ჩემო ლერწო, ლერწო აღვისაო,
შენ ჩემო სიმღერავ ტკბილო ბაგისაო,
შენ, ჩემო ტკივილო, სევდავ და ზმანებავ
შენთან სიკვდილიც კი არ დამეზარება,
შენ ჩემი ბავშვობის ოცნებავ წმინდა
შენს გვერდით მეცოცხლა, სხვა არა მინდა.

მარტოსული

როგორ მჭირდები, როგორ მინდისარ
ვის ვუთხრა, სად ვთქვა, ან ვინ მომისმენს,
მარტოობაში რჩენილმა ფიქრმა
სული დაბინდა, თვალნი დანისლეს.
დღეს, სწორედ ამ დღეს დავთმობ ყველაფერს
ჩემს სიამაყეს, რწმენას, ღირსებას
სამოთხის კარსაც უხმოდ მივხურავ
შენი ალერსი თუ მეღირსება.
და ვიდრე წახვალ ჩემგან უსიტყვოდ
გულს დატყვევებულს ჩააგდებ დილეგს,
იქნებ მასწავლო, როგორ ვიცოცხლო,

უმენოდ ყოფა გამიადვილდეს.

ღღღ

ფიქრია ჯულუხაძე

*დაიბადა 1985 წელს, ლექსების წერა დაიწყო
9 წლის ასაკში, ლიტერატურულ სალონშიც
სკოლის პერიოდში შემოაბიჯა. არის
სულხან – საბა ორბელიანის სახ. პედაგოგიური
უნივერსიტეტის სტუდენტი*

* * *

რამდენი რამაა ქვეყნად საოცნებო,
რამდენი რამ არის ქვეყნად დასანანი,
ვინმეს რომ მზიანი დილა გაუთენო,
ხანდახან ცრემლები ყოფილა დასამალი!

11. 02. 00

* * *

კმარა ცრემლი და წარსულის გლოვა,
თითქოს სევდის გადავიქეც მარცვლად.
უკეთესი მომავალი მოვა
დამსხვრეული იმედების ნაცვლად.
ეფიქრობ , უნდა გამახაროს რაღამ,
სულმა ქვეყნად ადგილი ვერ ჰპოვა.
ნიჟარები გამორიყა ტალღამ,
როგორც სულში სინანულის გროვა.

10. 07. 00

ღამე – ნიკალა

ღუქანში ისევ გადაჰკრავს ღამე,
 თავს დაივიწყებს, როგორც ნიკალა.
 დატოვებს დარღებს, იდარღიმანდებს,
 სანამ ცის კიდეს გაიცისკარა.
 როცა ეული გულს გაიგრილებს,
 ვიდრე ბოლომდე დაინაცრება,
 გადაეხვევა მდუმარე ჩრდილებს
 და ჩემს სარკმელთან მობარბაცდება.

12. 05. 02

* * *

წარსულს დარჩა ოცნება
 და არა მსურს ვიცოდე
 რატომ არ მეოცნება
 უსიცოცხლო სიცოცხლე.
 უკან გაზაფხულია,
 სულს კაწრავენ ფიქრები.
 ისევ სრბოლა მწყურია
 და ლაჟვარდში ვიმქრევი.

თითო წუთი თმენაა
 წუთისოფლის წიაღის,
 ჩემი სული ჩემგან რომ
 მიაქვს წიაღ – წიაღით.

09. 09. 02

ჩანახატი

რატომღაც ძალიან მარტივი მეძნელა,
რომ საწუთროზე ფიქრებით დაეშვარი.
წინ მიფარფატენს სიცოცხლე – პეკელა
მივყვები მოხიბლული ბავშვი.

02. 09. 03

* * *

მზე ღვთის ღიმილივით კრთის.
მივბობდავ.
მივნატრი
სისწრაფეს არწივის ფრთის.
და ფიქრი ქარივით ქრის.
ვინ მისცა,
ვინ მიცხა ამ ზეცას
სიმაღლე ამდენი წყრთის?
სული სითბოთი მევსება მწირს.
არ მსურს დასრულება გზის.
ძირს მიწა ფერად მწყრის.
მივდივარ.
სისავსე მიზიდავს ცის.
რალაც მიხარია.
რალაც მწყინს.

28. 01. 03

* * *

სივრცეს გაჰყვება ცხოვრება
როგორც ამონასუნთქი.
დამიტოვა სხეული –
ძღვენი მძიმე და უქმი.
ყველა კერპი დაიმსხვრა
ერთ დროს ღმერთად სახელი.

ტირის სული ვაზივით
 გრძნობებისგან გასხლული.
 როგორც ჩრდილი მზისაგან
 მიწაზე დახატული,
 გაქრა რწმენა, სურვილი
 ასრულებას ნატრული.
 დაიკარგა ყოველი,
 საზღვარი და საზღვრული,
 დადგა უსასრულობა,
 განქარდა დასასრული.

06. 05. 03

* * *

მთის წვერს ადნება მნათობი,
 ვით კაეშანი დნება გულს.
 გეთქვა და რას არ დავთმობდი,
 ოღონდ მენახე მარტოსულს.
 წამავალი ვარ მეც მგზავრი,
 განა სამზეოს შევრჩები.
 ერთი ბარგი და საგზალი
 შენ ხარ და ჩემი ღვექსები.
 ჩემი სიმშვიდის მტრები ხართ,
 ორივეს ერთად გღვექსავდით.
 რა ძლიერ მომნატრებიხართ,
 მიმავალ სიცოცხლესავით.

08. 05. 03

სარჩევი

ვასილ ამირიძე.....	5
მარიკა გათენაშვილი.....	14
გივი გელაშვილი.....	17
კლარა გელაშვილი.....	22
ნინო გელაშვილი.....	25
მზისა გოგალაძე.....	27
ჯიმი გურჯიშვილი.....	30
ლალი ელმეთაშვილი.....	33
ფატი თაბუკაშვილი.....	39
დარეჯან თაგვაძე.....	41
ზაურ თოლორდავა	44
მიხეილ თუმანიშვილი.....	50
ციური ინასარიძე.....	53
ჯურხა იმერლიშვილი.....	56
ნინო კაკიაშვილი.....	60
გურამ კარდანახიშვილი.....	62
ნუგზარ კოდალაშვილი.....	69
შორენა კუპატაძე	75
მზია მაღალდაძე.....	78
ნინო მეყანწიშვილი.....	81
ნინო ნადირაშვილი.....	84
ლერი ნოზაძე	88
ჟორჟი (დავით) რევიშვილი.....	92
როლანდ სინატაშვილი.....	97
ლევან ქვიშხელი.....	100
ლადო ქისტაური.....	108
იზოლდა ღონდაძე.....	115
გიზო ჩიბურდანიძე.....	120
ნატო ცაბაძე.....	123
ჟუჟუნა ცენგირაშვილი.....	126
ზაირა ციცქიშვილი.....	129
ციცქიშვილი.....	132
ეთერი ცხოვრებაშვილი.....	134
ფიქრია ჯულუხაძე.....	136



რედაქტორები:
გივი გელაშვილი, ლერი
ნოზაძე



**My hobby is poetry
(In Georgian)**

**The special jointly issue of
Literary Miscelany No 3
of GSAU staff and students
and literary salon " HELICONY "
at the museum study of local
lore Khashury**

თბილისი 2005

შენიშვნებისა
და
სურვილებისათვის